

PESTE

WWW.PESTEBOOKS.RO

2017

CĂUTÂND FERICIREA

VOLUMUL II
DIN TRILOGIA
CĂUTÂND FERICIREA

TERESA WOJCIK

CĂUTÂND FERICIREA

VOLUMUL II DIN TRILOGIA **CĂUTÂND FERICIREA**

TERESA WOJCIK

smArt
PUBLISHING

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WOJCIK, TERESA
Căutând fericirea / Teresa Wojcik. – București: Smart
Publishing, 2015 – 3 vol.
ISBN 978-606-94035-1-8
Vol. 2. – 2016. – ISBN 978-606-94107-9-0

821.135.1-31

Dedic acest volum tuturor celor
care iubesc și care sunt iubiți.

Teresa ♡

Copyright © Teresa Wojcik
Toate drepturile rezervate.
Copyright © 2016 Smart Publishing

Redactor:
Delia Petrescu

Tehnoredactor:
Liviu Stoica

ISBN 978-606-94035-1-8
ISBN Vol. 2 978-606-94107-9-0

București 2016

Capitolul 1

Hades

Mașina lui Seph era parcată tot în față, însă la două locuri distanță față de când plecasem eu. În ciuda faptului că fusesem beat, îmi aminteam ceea ce făcusem.

Am apăsat pe butonul drept al telecomenzii și garajul s-a deschis, ca mai apoi să mă strecor cu motorul înăuntru și să îl închid. Am descălecat și am pornit alene spre apartament.

Am renunțat la lift, trăgând din nou de timp. Scările erau o adevărată provocare la o oră ca aceea și cu atât mai mult pentru starea în care mă aflam. Am deschis ușa deja descuiată a apartamentului și am închis-o în urma mea, agățând cheile de la motor în cuier. Mi-am dat geaca jos și m-am descălțat cu greu în întunericul de pe hol, apoi am mers în sufragerie. Câteva spoturi erau aprinse, iar Hailey și Seph stăteau pe canapea, ținându-se în brațe. Mizeria pe care o lăsasem era intactă, cu excepția cioburilor de pe jos. Hailey și Seph știau că detest să mi se umble prin lucruri și aș fi fost chiar nervos dacă ar fi făcut ei curat. În definitiv, era treaba mea să fac asta.

Când m-a zărit, Hailey a sărit în picioare.

— Hades! a icnit ea.

— Slavă cerului! a mormăit Seph, uitându-se în sus.

Mi-am trecut mâna prin păr, iar Hailey s-a apropiat de mine.

— Arăți ca naiba, a remarcat Seph. Pe unde ai umblat, frate?

Hailey a strâmbat din nas, în timp ce eu îmi scuturam bretonul. S-a uitat scurt la Seph, intuind că aveam să îi ignor.

— Hades, arăți îngrozitor..., a răsuflat ea. Unde ai fost? Ți-ai lăsat telefonul acasă și...

— Uite ce e..., le-am întrerupt eu inchiziția. Nu am chef de nimic, deci lăsați-o baltă.

După ce și-au aruncat câteva ocheadă ce trădau în mod evident confuzia, Hailey a mai făcut un pas spre mine exact când voiam să merg spre baie. Mi-am lăsat ușor capul pe spate și am oftat, conștient că nu aveam să scap curând de interogatoriul ei. Mi-am coborât privirea într-a sa, sperând să nu mă trădez în vreun fel. Nu mi-a fost niciodată frică de faptul că nu puteam masca ceea ce simțeam, până în acel moment. În fond, nu puteam masca ceva ce nici măcar nu puteam controla.

Cum putea gândul la Lita să mă liniștească și să mă dea peste cap, în același timp?

Seph știa ce aveam. Doar îi spusese înainte să plec cât de disperat eram să o văd pe Aimée. Dacă s-ar fi întâmplat asta în urmă cu câteva luni, mi-ar fi fost rușine când mă trezeam din beție. Acum, însă, mă bucuram că avusesem ocazia să îi spun prietenului meu cel mai bun ce problemă mă măcina.

Îi puteam simți privirea care mă îndemna să îi spun lui Hailey ce aveam pe suflet. Oricum i-ar fi spus el mai târziu. Eu nu i-aș fi recunoscut vreodată în față ceea ce privirea ei îmi dădea de bănuț că știa deja.

Hailey chiar aștepta ca eu să îi spun că sufeream după plecarea lui Aimée?

— Bine, am răsuflat, relaxându-mă. M-a prins poliția pe E 59th St.

Hailey a mărit ochii.

— Ce naiba căutai acolo?! a izbucnit Seph, pe un ton prudent, ridicându-se.

Bună întrebare..., mi-am spus.

Mi-am dus mâna la ceafă, jenat.

— Habar n-am ce a fost în capul meu. Am crezut că e o scurtătură... nu știu. Eram beat, îți amintești?

Seph a tras aer în piept și și-a lăsat corpul să cadă pe canapea, ca mai apoi să își sprijine ceafa de spetează și să își maseze pleoapele cu două dintre degete. Hailey privea în gol.

— Și cum ai scăpat de la secție? a spus ea. Ai condus beat, iar asta e foarte grav, Hades!

Am tăcut, iar ei au înțeles. Când mi-am închis ochii, trecându-mi limba peste buze, Seph a pufăit.

— Darwin, a concluzionat el. Le-ai dat numărul lui?

— Minunat..., a oftat Hailey.

— Mi-au căutat în date, i-am lămurit, sprijinindu-mă cu soldul de bar, cu brațele încrucișate la piept și cu privirea coborâtă în pământ. Și ca prin minune, Darwin era în oraș, am adăugat.

Am aruncat o privire spre receiver, vrând să văd cât era ceasul, dar aparatul fusese de mult scos din priză și atârna de pe mobilă.

— Sfinte..., a murmurat Hailey.

— Hades, ești vinovat de chestia asta, și o știi prea bine.

L-am fulgerat pe Seph cu privirea, fără să mișc vreun mușchi. Nu știam de ce anume mă acuza mai exact: plecarea lui Aimée sau faptul că Darwin mă scosese din nou dintr-o belea? Era vina mea în ambele cazuri, deci n-avea rost să mai zăbovesc întrebându-mă.

— Hades, a început Hailey, cu vocea scăzută. Ascultă-mă cu atenție...

Am gemut înfrânt.

— Scutește-mă, Hailey. Am nevoie de un duș, apoi am nevoie de câteva pachete de țigări. Nimic mai mult. Nu mă enerva! i-am spus și m-am rotit către baie, dar m-am oprit apoi, regretând ceea ce spusese.

M-am uitat peste umăr la Hailey și mi-am trecut mâinile peste față, frustrat, obosit și plouat, cum eram.

— Scuze, i-am spus. Sunt...

— Dat naibii! m-a completat Seph, imediat.

— Voiam doar să vorbesc cu ea, bine? m-am justificat, involuntar. Nu știu ce aș fi putut să îi spun, dar mă mulțumeam și numai să o văd. Nu suport gândul că a plecat supărată pe mine. Mă simt ca un rahat și îmi pare rău pentru ceea ce i-am spus.

Hailey a chicotit ușor și aproape am regretat că mărturisisem asta în fața lor. Atunci am înțeles cât de demoralizant este să râdă cineva pe seama trăirilor tale.

— Nu este sfârșitul lumii, Hades. Poți s-o suni și să îi spui ce ai de spus. Sunt sigură că o să înțeleagă... Aimée mereu face asta. Întotdeauna te-a iertat și te-a ajutat, știi asta.

Blonda s-a uitat la iubitul ei și el și-a arcuit sprâncenele. În timp ce Hailey îl privea codoașă, Seph avea un aer muștrător.

— Ce e? a făcut ea, îndreptându-se spre el și sărindu-i în brațe.

— Tu nu vezi în ce hal a ajuns? i-a șoptit el, disperat. Am închis ochii și am oftat profund.

— Lui Maxwood i s-a pus pata, a adăugat Seph, în șoaptă, de parcă nici nu mă aflam în încăperea cu ei. Cine ar fi crezut?

— Crezi că este îndrăgostit? a chicotit Hailey.

— De moare!

Am râsuflăt zgomotos.

— Vă place să puneți sare pe rană, sau care e faza? am întrebat, impasibil.

Hailey și-a sucit capul spre mine, zâmbind larg. Ochii ei rimelați sclipeau.

— Așadar, recunoști că ești rănit din cauza lui Aimée?

— Poate a căzut cu motorul și are vreo rană, iubito, a șușotit Seph la urechea ei.

Perplexitatea mea depășea cote maxime, în timp ce calmul mi se evaporase subit.

— Cred că puteți pleca, le-am spus. Nu este necesar să mă dădăciți. Oricum, evident, nu vă descurcați.

Ofensarea cu care m-a privit Hailey nu mi-a alungat expresivitatea, iar amuzamentul de pe fața lui Seph mă făcea să mă imaginez dându-i un pumn. Gândul mi se părea tentant imediat după ce el i s-a adresat din nou iubitei sale:

— Parcă Hades cel nervos era mai civilizat decât Hades cel amoretat, nu crezi?

Am renunțat la a mai sta în preajma lor, pentru binele tuturor, și am intrat în baie. Niciun duș rece nu m-ar fi ajutat. Dacă nu m-au ajutat orele de mers prin ploaie, cu motorul, atunci dușul nu avea nicio șansă.

M-am gândit că poate aveam totuși șanse cu unul fierbinte.

Imediat ce mi-am dat tricoul jos, am analizat în reflexia din oglindă tatuajele de pe corp, în fundalul pandantivului primit de la Aimée. Nu aveam de gând să îl scot prea curând de la gât, deși am avut vaga impresie că îmi aducea ghinion, judecând după cele întâmplate de la ziua mea până în acel moment. Dar chiar și așa, nu puteam fi mai ghinionist decât eram deja.

Eram capabil să snopesc bărbații care poate aveau familii acasă și totuși nu mă simțeam niciodată atât de vinovat pe cât m-am simțit în acea noapte în fața lui Aimée. Este irațional felul în care ea reușise într-un timp atât de scurt să mă facă să mă gândesc la atât de multe lucruri. Nici nu își dăduse silința să facă asta. Fusese naturală și ea însăși prin tot ceea ce făcuse sau spusese. Tocmai de aceea am avut de multe ori impresia că am cunoscut-o pe Aimée cea adevărată, nu pe Aimée pe care o știau ceilalți. O cunoscusem pe Lita. Sau... o scoseam la suprafață.

Oprind apa, am tras un prosop mare de pe suport și l-am înfășurat în jurul coapselor, iar cu un altul mi-am șters părul. Mă întrebam dacă Hailey și Seph au plecat. Nu m-am sinchisit să merg în sufragerie și să verific. La acel moment, chiar îmi doream să fiu singur – să rememorez majoritatea lucrurilor care s-au întâmplat în ultima perioadă. *Nu o să regret niciodată bătaia pe care i-am dat-o lui Stellan, pumnul pe care i l-am oferit lui David și replicile usturătoare adresate lui Caroline*, mi-am spus. Lita nu ar fi fost niciodată în stare să le ofere ceea ce meritau. Tocmai de aceea simțeam întotdeauna nevoia să o fac eu.

Am apăsat clanța ușii de la dormitorul meu, încă ștergându-mi părul, și am deschis-o larg cu un braț. Clopoșelul lui Figaro a zăngănit și mi-am dat seama că el dormise acolo în tot acel timp.

Mi-am ridicat mâna stângă și am lovit întrerupătorul cu dosul degetului arătător. Instinctiv, m-am încruntat când întreaga încăperea a fost luminată.

Privirea mi-a fost instantaneu atrasă de felul în care Aimée dormea liniștită în patul meu, purtându-mi pijamalele și ținând în brațe una dintre pernele mele.

Am clipit mărunț, luptându-mă cu șocul care îmi traversa corpul.

Cu siguranță nu aveam vedenii.

La naiba..., mi-am spus, în timp ce un zâmbet de prostovan îmi vibra în colțul gurii.

Seph și Hailey aveau să plătească cu vârf și îndesat pentru asta.

Capitolul 2

Aimée

Mi-a fost imposibil să nu simt parfumul lui Hades în acea noapte. Îi purtasem de prea multe ori hainele și petrecusem suficientă vreme în preajma sa pentru a recunoaște mirosul inconfundabil al parfumului său. De aceea, imediat după ce am văzut dezastrul pe care îl făcuse în apartament, și după ce Seph mi-a povestit ce se întâmplase cu el după ce am plecat, m-am închis în dormitorul lui, conștientă fiind că avea să se întoarcă la apartament de îndată ce nu mă găsea la aeroport. Faptul că mă aflam în dormitorul lui îmi crea impresia că era și el acolo. Așa că am așteptat, rugându-mă să ajungă teafăr și nevătămat acasă.

Personalitatea lui Hades, conjugată cu mediul său de viață, erau într-o perfectă antiteză cu cele ale lui David – unicul băiat cu care mi-am petrecut majoritatea adolescenței. Și oricât de obișnuită eram cu viața alături de David, faptul că Hades îmi dăduse totul peste cap nu mă deranja.

Din contră.

O adoram pe acea Aimée care deveneam în preajma lui. Nu mă sfiam din a spune exact ceea ce gândeam și nici nu încercam să mă limitez în mimică și gestică. Tata mă certa când gesticulam – spunea că îl obosesc. Mama detesta să mă vadă strâmbându-mă – spunea că nu astfel se comportă o fată.

Mi-am petrecut copilăria învățând. Libertatea mea rămăsese undeva la vârsta de zece ani, apoi părinții mi-au coordonat îndeaproape orice mișcare.

Însă crescusem. Și încă prea mult pentru a le mai permite să facă asta.

Nu negam faptul că Hades nu numai că mi-a schimbat modul de a acționa, dar el mi-a schimbat și modul de a gândi. De ce unii oameni spun că atunci când iubești trebuie să te schimbi pentru celălalt? Schimbarea este inevitabilă oricum, pentru că iubirea însăși te schimbă.

Adormisem plângând în seara aceea, știind că am cauzat atâta vâlvă cu plecarea mea și că îl afectasem pe Hades atât de mult. Au existat puține momente în cei nouăsprezece ani ai mei în care am supărat pe cineva, iar gândul că puteam răni persoana de care eram iremediabil îndrăgostită echivala un număr exagerat de persoane pe care le-aș fi putut răni până atunci.

Inspirând adânc, am tras aer în piept, bucurându-mă de parfumul din încăperea. Totuși... perna pe care o țineam în brațe nu mai era atât de moale și cu siguranță îmi era mult mai cald decât ar fi trebuit. O singură persoană putea emana atâta căldură... Și o singură persoană mă făcea aproape să mă topesc în brațele sale. Realizasem asta încă de când a dormit prima dată cu mine, în campusul de la Columbia.

M-am încruntat, trezită brusc la realitate. Am deschis ușurel ochii, iar lumina orbitoare din dormitor m-a silit să îi închid la loc. Afară era soare, după o noapte întreagă de ploaie. Ce era în neregulă cu vremea în NY? Am dedus cu ușurință că probabil era trecut de prânz, dar nu mi-a păsat de asta în acel moment. De dimineață eram întoarsă cu fața spre balcon, iar eu îmi aminteam foarte bine că m-am poziționat în pat cu fața spre ușă.

Am deschis ochii, larg, clipind mărunț în fața razelor solare și mi-am ridicat ușor capul. Camera era în ceață, dar am reperat toate obiectele aruncate alandala prin dormitor – exact cum erau cu o seară în urmă. Mi-am molfăit limba în gură, realizând cât de dehidratată era din pricina căldurii, apoi mi-am mișcat palma și am simțit de îndată curburile perfect conturate ale abdomenului lui Hades.

Mi-am întors capul și l-am găsit dormind profund, exact ca un copil care avusese parte de o zi plină. Celălalt braț al său îmi ținea cu putere corpul lipit de al lui, așa că mi-a fost imposibil

să fac vreo mișcare, oricât de entuziasmată eram. Șocul care reverbera în mușchii mei mi-a îngreunat considerabil intențiile de a sări în sus de fericire. Tocmai mă trezisem din nou cu sunelele bății inimii lui în timpan. Și pe bune că era cel mai frumos deșteptător. Mă înșel că și cel mai eficient, în schimb.

Un zâmbet larg mi-a apărut brusc pe față și am surâs suficient de încet cât să nu creez probleme. Mi-am mușcat buza, încă zâmbind kilometric, nesigură că o să îmi pot stăpâni hohotul de râs care amenința să răsună în tot apartamentul. Privirea mi-a coborât pe trupul său imens care ocupa jumătate de pat și felul în care îmi strecurasem (involuntar cred) piciorul între ale sale. Menghina în care el mi-l ținea cu înverșunare explica de ce chiar nu am putut să mă mișc când m-am trezit.

Mi-am așezat din nou obrazul pe pieptul său, incapabilă să îmi alung zâmbetul de pe buze. Am închis ochii și m-am cocoșat mai mult la pieptul lui, ajungând chiar să fiu jumătate pe el.

Of! Nu era bine ceea ce făceam, dar era prea plăcut în brațele lui. Aș fi rămas acolo pentru totdeauna și încă o zi. Bănuiesc că acela era sentimentul de *acasă*.

M-am dat puțin în lături, gândindu-mă că probabil aveam să îi stric somnul. Asta l-a făcut să geamă ușor și să se foiască. M-am crispat, crezând că s-a trezit, însă el doar m-a tras mai mult la pieptul lui.

Am răsuflat silențios și am încercat din nou să scap din strânsoarea sa.

— Nici măcar să nu îți treacă prin cap să te miști, Lita, a mormăit, fără să își deschidă ochii sau să exprime ceva pe chip.

Inima aproape mi-a bubuit în piept, auzindu-l. Nu mă așteptam să fie treaz și în niciun caz să aibă vocea atât de groasă.

— Nici nu aveam de gând.

— Bun, a conchis și și-a sprijinit bărbia pe creștetul meu.

În nici două secunde, respirația sa a devenit din nou regulată și mi-am dat seama că adormise. Dacă acesta era modul lui de a întâmpina pe cineva pentru care a condus beat cu o seară în urmă, trebuie să recunosc că era cu siguranță ieșit din tipare. Mă obișnuisem, în definitiv, cu felul său de a-și exprima afecțiunea. Deși era aparent inexistentă, eu știam că el simțea mult mai

mult decât arăta. Era controlat în majoritatea timpului de furie și repulsie, însă niciodată reacțiile sale nu izvorau din ură, ci din dorința de a vedea cealaltă persoană că acționează și că îi dă atenție. Avea nevoie de iubire, iar faptul că emana doar duritate era menit pentru a-i menține un echilibru spiritual. Hades nu suferea din cauza lipsei de iubire, ci din cauza iubirii care zăcea în interiorul său și nu avea cui s-o ofere.

Oftând, mi-am alungat orice gând și am închis ochii, ca mai apoi să adorm din nou, nepăsându-mi că era luni și că în mod normal trebuia să mergem la cursuri.

Era ora patru când m-am trezit din nou. Aflasem mai târziu asta, când mi-am luat telefonul de pe noptieră și am privit ceasul, pe lângă mesaje și apelurile de la Tiff și încă două colege cu care aveam curs în ziua respectivă. Hades era nemișcat și dormea buștean.

M-am mișcat cu prudență, cât să nu simtă intenția mea de a mă ridica din pat. Aveam nevoie urgentă de ceva de băut.

Deja mă vedeam îndreptându-mă spre ușă, când mi-am lăsat picioarele să atârne pe marginea patului, însă am fost rapid prinsă de inchieta și trasă înapoi în pat.

— Încotro? a băiguit, deschizându-și aproape imperceptibil ochii somnoroși.

— Mor de sete, i-am spus, disperată.

Mi-a analizat chipul cu atenție și mi-a fost imposibil să nu fac și eu la fel. Privirea lui insistentă mă făcea să tremur de emoție, iar palma sa pe talia mea, dubla orice stare străină pe care el mi-o provoca.

— Iar eu mor dacă pleci de lângă mine.

Era comic felul în care îmi vorbea semi-adormit și era, în același timp, destul de uluitor, pentru că reușea chiar și într-o astfel de stare să îmi crească pericolul de mult pulsul.

Afirmația sa m-a făcut să clilesc mărunț, potrivindu-mă perfect cu bătăile inimii.

Dar știam că doar făcea haz pe seama mea.

— Hades... M-am aplecat mai mult spre el, șoptind. Totul a fost un vis... Poți adormi la loc...

A chicotit și stomacul meu a fost asaltat de goluri nebunești. Nu îl mai auzisem până atunci chicotind.

— Asta s-o crezi tu, Lita.

A întezit strânsoarea, rânjind larg. Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Cu cât îl provocam mai tare pe Hades, cu atât devenea mai înveșunat.

— Îmi este extrem de sete, m-am plâns, răspicat, menținându-mi poziția.

A oftat profund și a închis ochii.

— Și eu nu te las să pleci. Ce facem în cazul ăsta?

Nu îmi venea să cred că ne ciondăneam pentru un pahar cu apă.

— Ești copil, i-am reproșat. O să merg să iau apă, apoi mă întorc.

M-am ridicat rapid și, înainte ca el să poată acționa cumva, am sărit jos din pat și m-am îndreptat spre ușă.

— Ahhh, Lita! I-am auzit mărâind între perne.

Pașii lui grei răsunau acum pe podea.

M-am grăbit, pentru că nu eram atât de inconștientă încât să pun încăpățănarea sa înainte a ceva ce îl enerva.

În definitiv, aceștia eram noi doi... El se enerva pe mine pentru lucruri prostești și eu mă hrăneam cu faptul că îi păsa suficient de mult încât să își bată capul cu mine.

Am auzit clopoțelul lui Figaro făcând ecou în sufragerie și abia așteptam să îl rog să își potolească stăpânul.

Nu am apucat să ajung în sufragerie, pentru că agerimea lui Hades în mișcări mă depășea total. Cred că a căpătat asta din nenumăratele lupte avute la Vikings.

Talia mi-a fost încolțită de brațele sale puternice și am icnit când mi-am simțit picioarele ridicate de la sol.

Niciodată nu am putut să nu mă bucur de imprevizibilitatea de care Hades dădea dovadă cu orice ocazie.

Am râs puternic, dar apoi am început să țip.

— Hades! am strigat din toți răunchii, dar m-a ignorat.

Cu un simplu avânt, m-am găsit prinsă în brațele sale, fără vreo șansă oricât de mică pentru a scăpa.

Priveam înfrântă pardoseala de pe hol, în timp ce Hades mă ținea pe umărul său în drumul spre dormitor. S-a sprijinit într-un genunchi pe salteaua moale a patului și m-a așezat ușor, apoi s-a năpustit în așternuturi, lângă mine, urmat imediat de Figaro. Am răsuflat ușurată pentru că scăpasem numai cu atât. Eram pregătită pentru ce era mai rău, fiindcă învățasem că nu mă puteam împotrivi firii sale hotărâte.

— Hades, încetează, i-am spus, îmbufnată. Vreau doar să iau un pahar cu apă... Apoi putem face ce vrei tu.

A zâmbit cu jumătate de gură, făcându-se mai comod lângă mine. Credeam, la acea vreme, că Hades se speriasse atât de tare când eu am vrut să plec definitiv, încât nu mă mai lăsa deloc să plec de lângă el. Mă făcea să mă simt dorită, lucru pe care nu l-am mai simțit niciodată, înainte.

— Lita... Mi-a pronunțat numele pe un ton calm, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Să nu mai spui asta niciodată, m-auzi? Nu pleci nicăieri.

Am vrut să mă ridic, din nou, dar m-a împins de umeri, la loc.

— Aici rămâi, a continuat el. Ca pedeapsă pentru faptul că mi-ai luat din nou pijamalele și că ai dormit în patul meu.

M-am uitat perplexă la el cum s-a strecurat din nou lângă mine în pat și m-a strâns în brațe. Figaro îmi trăgea de tivul pantalonilor și Hades i-a dat una peste bot.

— Cred că de fapt se numește taxă, a adăugat, oftând.

Am izbucnit în râs, nemaiputând să mă abțin. Hades s-a depărtat de mine și m-a privit încruntat.

— Tu te auzi măcar? i-am spus, când m-am liniștit.

El și-a arcuit sprâncenele la mine. Faptul că el era, într-adevăr, inconștient de ironia situației, mă amuza. Își pusese viața în pericol în urmă cu o seară și acum îmi cerea taxă pentru pijamalele sale și pentru pat, folosite deopotrivă?

M-am ridicat în capul oaselor, simțind cum toată furia mi se propaga în grupa sanguină.

— Ești așa un ticălos, Hades! am pufnit. Ai idee cât de îngrijorată am fost aseară? Cum ai putut să te urci beat pe un nenorocit de motor și să conduci într-un oraș ca New York, pe

ploaie? Cum poți fi atât de inconștient?! Și atât de orb?! Dacă păței ceva... Vocea mi s-a frânt și respirația deja îmi devenise sacadată.

El mă privea încurcat. Probabil nu își putea explica modul rapid în care am trecut de la a râde, la a-l certa.

— Renunță la a mai acționa astfel, am continuat. Uneori nu îți dai seama de consecințe. Nu ai idee câte lucruri ți se puteau întâmpla și, crede-mă, nu merită riscul.

Am închis ochii și am înghițit în sec, trecându-mi limba peste buzele uscate.

— Am refuzat să mă gândesc la faptul că ai putea păți ceva, am mărturisit, în final, cu vocea scăzută.

M-am uitat în jos la el, făcând contact vizual abia după câteva secunde. Îmi era teamă să îl privesc, fiindcă nu voiam să mă citească din nou ca pe o carte deschisă și să îmi dea seama de ceea ce simțeam.

Nu eram pregătită pentru asta. Nu voiam ca Hades să afle că eram îndrăgostită de el, pentru că totul ar fi devenit mai complicat decât era. Poate l-aș fi îndepărtat de mine astfel. Sau poate l-aș fi alungat în mod inerent și pe el din viața mea, exact ca pe toți ceilalți. Nu eram nici pe departe pregătită să îl pierd pe Hades, când nici măcar nu era al meu.

S-a ridicat și acum mă privea de sus. Expresia sa era precută și nesigură. Figaro s-a strecurat între noi doi și a început să dea din coadă, lovindu-ne din când în când.

— Dacă mai ai vreodată de gând să pleci fără să mă anunți, fii sigură că o să mă urc pe motorul ăla nenorocit și o să repet din nou ceea ce am făcut.

Am fost copleșită. Nu atât de mult de cuvintele sale, cât de privirea sinceră pe care mi-a oferit-o.

— Atâta timp cât ești aici, lângă mine, sunt cel mai fericit om de pe Pământ. Înțelegi?

Dacă mai continua astfel, obrații mei riscau să plesnească datorită zâmbetului cu care se luptau. Hades era rezervat când venea vorba de propriile sentimente, însă în rarele momente când nu era, spunea totul tulburător de direct. Fără ocolișuri. Fără fățarnicii. Fără aberații.

— M-am răzgândit înainte să aflu de la Hailey că vii spre aeroport, am spus eu. Tocmai pentru că vreau să fiu aproape de tine.

Cuta dintre sprâncene i s-a adâncit ușor, când s-a încruntat.

— Nu voiai să pleci acasă? m-a întrebat.

Părea puțin revoltat și nu am priceput de ce.

— Sunt deja acasă, am surâs, dar el și-a păstrat expresia fermă.

— Aimée, nu face prostia de a sta departe de familia ta doar pentru o ambiție care poate nu o să te conducă nicăieri.

Oh... Nici nu avea habar despre ce vorbea! Exact asta făcusem atunci când am plecat din Anglia și nu regretam.

— Sunt pe drumul cel bun, crede-mă, i-am spus.

Eram dependentă de prezența lui și asta echivala orice altceva.

— Nu pot renunța la ceea ce iubesc să fac doar pentru ceea ce trebuie să fac, Hades. Îmi iubesc familia, dar am dreptul să îmi construiesc propria viață, nu una care o reflectă pe a lor.

— Ce iubești să faci, mai exact?

M-a luat pe nepregătite cu întrebarea asta, dar aveam deja două răspunsuri pentru ea, care se conjugau perfect.

— Iubesc arhitectura și asta vreau să fac. Iubesc să pictez și iubesc tot ceea ce ține de artă. Nu pot trăi în preajma unor oameni care o subapreciază sau care refuză să o tolereze măcar.

S-a strâmbat.

— Chiar atât de rău e acolo?

— Nici nu ai idee..., am murmurat, dându-mi o șuviță după ureche și aplecându-mi capul. Dacă i-ai cunoaște pe ai mei, mi-ai da dreptate. Drept dovadă e chiar faptul că de când m-am opus cerințelor lor, se comportă de parcă nu mai sunt copilul lor. Cred că m-au renegat.

L-am privit și am observat cu ușurință faptul că a căzut pe gânduri. Nu voiam să stric atmosfera cu problema mea veșnică, așa că am schimbatul subiectul:

— Ai ajuns la aeroport?

Îl privea pe Figaro, iar cășelul imediat i s-a urcat pe piept cu lăbuțele din față, respirând greoi și dând din coada sa micuță și blănoasă.

— Da, asta după ce am trecut întâi pe la secția de poliție. Am mărit ochii și m-am uitat uluită la el.

— Poftim?!

Și-a lăsat capul pe spate și l-a ridicat pe Figaro în sus, jucându-se cu el.

— Ziceai că îți e sete? m-a întrebat, amuzându-se pe seama lui Figaro. Merg să îți aduc eu un pahar cu apă.

Fenomenal!

— Ți-au făcut ceva?! l-am întrebat din nou, simțind cum îmi pierdeam cumpătul, văzându-l atât de destins.

S-a ridicat din pat, așezându-l pe Figaro pe umărul său, și a ocolit un fotoliu rostogolit pe podea, biroul dărâmat și alte câteva obiecte, spre ieșirea din dormitor. Era de-a dreptul inebunitor când se comporta astfel. Adesea adopta atitudinea indiferentă în situațiile grave și pe cea impulsivă în cele de maximă facilități. Nu mi-am putut niciodată explica cum făcea asta, dar chiar și așa, echilibrul său nu se clintea.

M-am ridicat ca arsă în picioare și l-am urmat în hol, apoi în bucătărie. Hailey și Seph plecaseră, după ce a venit Hades probabil. Le eram nespuse de recunoscătoare pentru toată susținerea și încurajările pe care mi le-au oferit în acea seară. Cred că zece la sută din motivele pentru care să rămân mi le-au oferit ei, iar restul, de 90 la sută, era Hades. Deși ei doi nu au detaliat prea mult adevărul pentru care el reacționase astfel, nu îi învinovăteam, pentru că probabil nici ei nu știau. Cert era că au ajuns la concluzia că aveam în grijă atenția lui Hades, iar asta era pe cât de plăcut, pe atât de înspăimântător.

Hades l-a pus pe Figaro jos, iar eu mi-am rotit privirea pe dezordinea amețitoare din sufragerie. Cu o noapte în urmă nu băgasem de seamă toate stricăciunile pe care le cauzase Hades și toată nebunia pe care o provocase de fapt în tot apartamentul. Era un lucru îngrijorător, pentru că dacă Hades avea o sursă care îl motiva să își iasă atât de mult din fire, însemna că într-adevăr trebuia să învețe să controleze asta. Nu credeam că am vreo influență, deși Seph și Hailey îmi induseseră asta. Speram că nici problemele cu familia lui nu erau o altă cauză (probleme de care îmi spusese tot Hailey).

Peretele ce fixa ușa avea o denivelare considerabilă la câțiva centimetri distanță de toc. Hades îl lovise cu destulă putere încât să strice tencuiala. Mi-am lăsat privirea curioasă să zboare până la palma sa dreaptă, cu care acum îi punea mâncare lui Figaro, într-un bol. Uneori aveam impresia că Hades era atât de rănit în interior, încât voia să transpună asta și în exterior, și mă întrebam dacă exista oare vreun remediu care să oprească asta.

— Hades..., am insistat, postându-mă lângă el în bucătărie. S-a întâmplat ceva grav? Ți-ai putea compromite viitorul, realizezi?

S-a uitat peste umăr la mine, în timp ce umplea un pahar cu apă de la dozator. Mi l-a înmănat și apoi a înhățat sticla goală de Scotch de pe bar și a aruncat-o la gunoi. Eram ferm convinsă că o golise în seara precedentă.

Am băut toată apa și am pus paharul deoparte. El a oftat și s-a sprijinit în palmă de muchia blatului mobilei de bucătărie.

— De ce îți pasă de asta, Lita? m-a întrebat, cu un aer sever. Nu înțeleg de ce continui să fii atât de preocupată de viața mea, din moment ce eu mă comport ca ultimul ticălos cu tine.

Am pufnit, rostogolindu-mi ochii și lăsându-mi mâinile să cadă pe lângă corp.

— Pentru că pur și simplu îmi pasă de tine! am exclamat, convinsă. Ce e atât de greu de priceput?

A zâmbit cu jumătate de gură, lucru care m-a înfuriat mai mult.

— Ce e așa amuzant?

— Nimic. Știam asta, de fapt. Voiam doar să te mai aud spunând-o încă o dată.

Oficial, era cert faptul că nu puteam ține pasul cu el. Hades încă nu se împăcase cu ceea ce făcuse cu o noapte în urmă și avea nevoie de garanția că nu m-a afectat prea mult. Sau, cel puțin, că nu a afectat faptul că țineam la el.

— Nu s-a întâmplat nimic grav, Lita, mi-a zâmbit cald. Stai liniștită.

Capitolul 3

Hades

M-am întors cu spatele la ea și am băgat vasele folosite în mașina de spălat, apoi i-am dat drumul. Eram satisfăcut de fața perplexă a Litei pe care chiar dacă nu o vedeam, eram convins că o avea. De cele mai multe ori, să îmi hrănesc vanitatea cu ajutorul ei, nu numai că era floare la ureche, dar era și o adevărată aventură în același timp. Ea era prea naturală ca să intuiesc intențiile mele.

Și asta îmi plăcea periculos de mult la ea.

Mă și speria totodată, fiindcă eram suficient de obsedat de ea – nu aveam nevoie și de alte motive care să îmi dea mai multe bățai de cap. Deși o voiam pe Lita, îmi plăcea ideea de a fi doar o simplă aventură pentru ea. Voiam să fiu genul de iubire dată naibii, pe care să nu o uite toată viața.

Și nu eram în stare să fiu asta.

Nu atunci.

Am auzit-o gemând frustrată și apoi pașii săi aproape imperceptibili mi-au dat de înțeles că a mers în sufragerie. A deschis geamul ca să aeriscască sufrageria, iar eu mi-am continuat treaba în bucătărie, curățând ce mai rămăsese de cu o seară înainte și făcând și ceva de mâncare între timp. Când am vrut să deschid frigiderul, ceea ce mai rămăsese din măsuta din sufragerie mi-a intrat în cale. Am fost nevoit să o arunc.

Lita a strâns ce a putut prin sufragerie, ridicând și așezând ce aruncasem și trântisem eu. Era ciudat faptul că nu mă deranja

să îmi umble prin lucruri. Am lăsat-o în treaba ei și eu mi-am văzut de a mea.

— De aici ai știut să mi-i numeri? i-am auzit vocea din sufragerie.

M-am întors pe călcăie și am privit-o curios din bucătărie. Imaginea ei îmbrăcată în pijamalele mele, care îi veneau exagerat de largi (exceptând pantalonii pe care îi aveam de ceva vreme și erau mai mici), era o priveliște interesantă. Cu atât mai mult când era înconjurată parțial de dezastrul pe care eu îl creasem. Era o reflecție potrivită pentru situația noastră în sine. Ea era în mijlocul haosului din viața mea, iar acum făcea curățenie. Avea să arunce tot ce nu aveam nevoie și să lase doar lucrurile cu adevărat importante.

A ridicat un roman de-al lui Judith McNaught.

— Să zicem, i-am răspuns scurt și m-am întors la treaba mea.

— Nu îmi vine să cred că le-ai citit pe toate!

Am aruncat o privire spre ea și am văzut cât de încântată era răsfoind paginile cărților.

— Le-am văzut încă de când am venit prima dată la tine, mi-a mărturisit. Am crezut că sunt puse doar pentru ambient.

Mi-am arcuit o sprânceană și am pufnit, așezând farfuriile și tacâmuri pe barul pentru mic dejun.

— Chiar ți se pare că apartamentul meu are design-ul unui om intelectual?

Ea s-a strâmbat, așezând cărțile pe rafturi, la locul lor.

— În momentul ăsta? a râs. Categorie nu, însă nu făceam referire la un om intelectual, ci mai degrabă la unul romantic. Mă gândesc doar, de vreme ce ai cărțile astea.

Am oftat adânc.

— Le-am primit, i-am explicat.

S-a uitat curioasă la mine și știam că i-am stârnit interesul. Nici nu era nevoie să mă întrebe, fiindcă știam ce voia să afle.

Îmi era greu să îi răspund la întrebarea nerostită, fiindcă nu era categoric ceva cu care să mă laud, însă știam că Lita nu mă va judeca. Dacă ar fi fost altcineva în locul ei, nu mi-ar fi pă-

sat de ceea ce avea să creadă. Însă nu era altcineva – era Lita și voiam ca ea să știe măcar o parte din copilăria mea.

— A existat o femeie în viața mea, care... Ei bine, era o fire destul de visătoare și romantică, i-am mărturisit, iar ea s-a oprit din tot ce făcea și m-a privit cu atenție.

Probabil a înțeles ce nu trebuia, așa că i-am explicat:

— Mi-a fost ca o mamă, dar a murit acum șase ani.

A rămas înmărmurită câteva clipe.

— Oh, Doamne! a suspinat ușor și și-a acoperit gura cu vârful degetelor. Îmi pare rău...

— Nu ai de ce. Cred... Cred că a murit fericită. Cel puțin, așa mi-a lăsat mie de înțeles. I-am aruncat o privire scurtă. Haide, cred că îți e foame.

S-a apropiat cu pași mărunți de barul care despărțea sufrageria de bucătărie, și s-a așezat, fixând mâncarea cu privirea.

— Ce i s-a întâmplat? a întrebat.

Înghițind în sec, am ignorat afurisita voce din cap care îmi striga să tac din gură. Nu era necesar să o împovăresc și pe Lita cu problemele mele, dar consideram că îi eram dator cu câteva detalii legate de trecutul meu.

M-am așezat în fața ei și mi-am focusat atenția pe mâncare.

— A avut grijă de mine de la vârsta de doi ani până la șaisprezece. A murit de bătrânețe. Vreau să spun... Ieșise de ceva vreme la pensie și totuși a continuat să aibă grijă de mine.

S-a încruntat și și-a pus coatele pe suprafața barului. Expresia ei s-a relaxat imediat și m-a privit mai curioasă ca înainte. A luat furculița între degetele sale subțiri, pe care i le sărutasem cu o zi în urmă, și a început s-o învârtă prin farfurie. Reușisem să o întristez, evident.

— Dar de ce? a întrebat. Adică... Părinții tăi nu aveau timp, de ai rămas în grija altcuiva?

— E complicat, Lita.

— Sunt sigură că aș putea înțelege.

— Știu. Asta e problema.

S-a crispat, trădând involuntar stânjenirea care probabil o cuprinsese. Nu a spus nimic, în schimb. Acum regretam că am tratat cărțile în asemenea hal cu o scară în urmă. Nu mai

vorbisem de atât de multă vreme despre posesoarea lor de drept, Martha, încât uitasem cum era.

Cred că Aimée a înțeles că nu îmi plăcea subiectul, pentru că a început să mănânce.

— Eu..., a bâiguit ea. Am dat peste o carcasă cu un CD rupt.

Părea jenată să îmi spună asta.

— Poți să îl arunci.

Mi-am turnat suc fără acid în pahar, apoi i-am pus și ei.

— Aăă..., s-a fâstăcit ea. Nu l-am găsit acum. Nu am habar unde ar putea fi prin toată dezordinea asta. L-am văzut când ne-am uitat la 30 Days of Night.

Am fixat-o cu privirea și felul în care obrații i s-a transformat din roz într-un crem pal, mi-a dat de înțeles că îi părea rău pentru faptul că îmi umblase prin lucruri.

— Uită de el, i-am spus.

Am băut suc din pahar.

— De ce era CD-ul rupt? Era cu o înregistrare de la aniversarea ta de la doi ani, am dreptate?

M-am ridicat de la bar și mi-am pus farfuria în chiuvetă, odată cu paharul. Am luat sacul cu gunoi, pe care îl umplusem cât curățasem.

— Merg să îl arunc. Mai vrei să pui ceva?

M-a privit dezamăgită, observând faptul că schimbasem subiectul. Asta fusese tot — o discuție lipsită de concluzie. Eram nesimțit, dar eram un nesimțit conștient.

— Pune acolo și sistemul tău de apărare contra persoanelor cărora le pasă de tine. E cam inutil, să știi.

Am tras aer printre dinți, îndreptându-mă spre ușa apartamentului.

— Asta m-a durut, Lita!

A pufnit și a scuturat din încheietură, înainte să se ridice și să se ducă la chiuvetă, luându-și farfuria. Oricât de neafectată voia să pară de ceea ce îi destăinuise, știam că era și că o să se gândească la asta, despicând firul în patru, pentru a găsi nenumărate interpretări și explicații. Doar era Aimée Moore — îi păsa suficient de mult încât să facă asta. Ar fi făcut-o chiar dacă

era altcineva în locul meu. Și nu pentru că înseamnă ceva deosebit pentru ea, ci pentru că îi eram, înainte de toate, prieten.

...

Nu am idee când a trecut timpul și s-a făcut seară, dar apartamentul era lună, chiar dacă lipseau majoritatea obiectelor de decor și câteva de mobilier.

Eu și Lita ne-am făcut câte un duș și ne-am pregătit să plecăm la Seph și Hailey, imediat ce ajungeau acasă de la cursuri. Spre deosebire de noi, ei nu au tras chiulul. Lita părea exagerat de îngrijorată pentru faptul că lipsise o zi de la cursuri, dar nu o învinovățeam. Avea nevoie de note bune și prezență completă, având în vedere că era în programul Erasmus. Mă îndoiam însă că două cursuri aveau să o încurce.

La parter, eu m-am îndreptat spre ușa care ducea la garaj, iar Lita a luat-o înainte. Am prins-o de braț și am tras-o după mine.

— Pe aici, frumoasă, am zâmbit către ea.

Nu s-a împotrivit și m-a urmat în garaj, deși devenise destul de reticentă după conversația legată de cărțile mele. Aveam să o îmbunzez eu cumva (ca întotdeauna, de altfel). Faptul că era atât de maleabilă devenise o adevărată provocare pentru mine. Voiam să fac totul cât mai bine, în ciuda faptului că ea oricum nu m-ar fi judecat oricum. Dar am realizat că nu era vorba doar despre mine sau doar despre ea, ci despre noi, și asta făcea ca totul să fie mult mai... dificil.

— Oh, nu! Nu, nu, nu! A făcut automat un pas în spate, când a zărit Kawasaki-ul parcat după un stâlp de susținere al garajului.

Având în vedere că garajul blocului era, de fapt, o mini-parcare în demisol, unde toți locuitorii din clădire își țineau mașinile, locul era destul de mare.

Ne-am oprit la jumătatea drumului, fiindcă Lita refuza să înainteze.

— Nu mă urc pe așa ceva! mi-a spus.

— Nici nu te-am întrebat asta, am tras-o rapid de braț, spre mine.

M-a fixat cu ochii mari și albaștri și s-a încruntat, uitându-se apurig la mine. I-am privit buzele zvâcnindu-i și m-am sforțat să îmi stăpânesc imboldul de a rânji satisfăcut.

— Haide!

— Mi-e frică să merg pe așa ceva, Hades.

Am prins-o de talie și am întrebat-o:

— Ai încredere în mine?

A înghițit în sec în cel mai evident mod, deși s-a străduit să o facă subtil.

Mi-am înclinat capul și am ridicat din sprâncene, în așteptarea răspunsului. Păream degajat, dar muream de emoții numai gândindu-mă că ar spune *nu*.

— Normal că am încredere în tine.

Aproape am râsuflat ușurat.

Aproape.

— Dar nu am încredere în ăla... A făcut semn din bărbie către motor.

I-am zâmbit cu jumătate de gură.

— Crede-mă, este cel mai bun la vremea actuală. Haide!

Cumva, am ajuns la câțiva pași distanță de motor. L-am încălecat și am privit-o stând nemișcată. Purta o pereche de blugi, cizme și un hanorac gri de-al meu, peste care avea o altă vestă de-a mea. Arăta extrem de sexy în haine largi și cu părul ei lung, brunet și superb, lăsat pe spate. Clar îmi doream s-o văd pe motorul meu.

Mi-am trecut o palmă peste față și prin păr.

— Bine, uite cum facem. M-am dat jos de pe motor și m-am îndreptat spre dulapul minuscul din capătul garajului, care îmi era rezervat.

Am scos casca din el și m-am întors. I-am vârat casca pe cap, înainte ca ea să poată protesta, apoi mi-am păstrat palmele pe ea și mi-am sprijinit fruntea de protecția fumurie.

— E mai bine așa? am întrebat-o.

A încuviințat din cap, încă ezitantă.

— Nu îmi e teamă că pățesc eu ceva, Hades, a mormăit prin cască. Dacă...

— Încetează cu asta, am muștrat-o și m-am reîntors pe motor.

Am răsucit rapid cheia în contact și Lita aproape a făcut un pas în spate când a pornit. Ori avea fobie de motoare, ori era pe cale să facă una la gândul că aș putea păși eu ceva pe unul dintre ele.

— Haide, Lita! am îndemnat-o. Dacă nu urci în trei secunde te iau pe sus și te urc eu. 3... 2...

De îndată a făcut doi pași mari și hotărâți până la mine. M-a prins de braț ca să se susțină în timp ce a încălecat pe șa.

— Gata, gata! a râsuflat.

Mi-am pus palmele pe genunchi ei și i-am lipit coapsele de ale mele, lucru care a făcut-o să se încordeze și, fir-ar să fie, pe mine de asemenea. Se sfia, cu mâinile în aer, pentru că nu avea habar unde să le așeze, așa că am prins-o de încheieturi și i-am încolăcit brațele în jurul abdomenului meu. Mi-am scos ochelarii din suportul special și i-am pus rapid la ochi.

— Prinde-ți încheietura în palmă, am îndrumat-o.

— Mi-am dat singură seama de asta, Hades. Nu sunt atât de toantă!

— De fapt, eu aș fi spus imatură.

Și așa am stricat din nou totul...

Am închis strâns ochii, crezând că își va aminti din nou de lucrurile urâte pe care i le spusese înainte să ne certăm, cu o seară în urmă. Și-a sprijinit obrazul de spatele meu și i-am putut simți torsul presându-se odată cu el pe spinarea mea. Iubeam senzația aceea.

— Dacă nu ajungem întregi la Hailey și Seph, i-am spus, care este ultimul lucru pe care vrei să îl spui?

Trebuia să salvez cumva situația.

M-a strâns mai tare în brațe.

— Că ești un nemernic.

Am râs, ambalând motorul.

— Ceva frumos, te rog. Soarta ta e acum în mâinile mele.

— Că iubesc înghețata.

— Îți irosești ultimele cuvinte pentru așa ceva? Nimănui nu îi va mai păsa de asta, după.

Am apăsât pe butonul mic de pe telecomanda agățată de cheia motorului și trapa garajului s-a deschis.

— Atunci ce ar trebui să spun?
— Ceva ce ar conta pentru ceilalți care rămân în viață și care poate își vor duce dorul.

— Nu mă interesează de ceilalți.
Eram uimit să aud așa ceva de la ea. Deprinsese deja asta de la mine, ceea ce mă făcea să mă simt mândru.

— Acceptat, am spus, mulțumit de ceea ce auzisem.
Aproape am pornit de pe loc, însă Lita și-a ridicat bărbia, cu tot cu cască, puțin mai sus de omoplatul meu.

— Hades, mi-a spus și mi-am întors pe jumătate capul spre ea, deși n-o puteam vedea. Am încredere în tine. Asta în caz că voiai să auzi din nou.

Am zâmbit și mi-am întors atenția în față, mai dornic ca niciodată să gonesc pe străzile Manhattan-ului. Am apăsat pe butonul pentru trapă și am zburat pe sub ea, în timp ce se închidea. Nu am auzit-o pe Lita icnind din cauza sunetului puternic produs de motor, dar i-am putut simți pieptul vibrând. Oare trebuia să o avertizez ce aveam de gând? Am simțit-o încolăcindu-se mai tare în jurul meu.

Nu. Nu trebuia.

Soarele apunea după clădirile înalte al orașului atunci când am încetinit într-o intersecție, la semafor. Aimée nu s-a relaxat absolut deloc, deși cu mă îndreptasem de spate. Mi-am întors puțin capul spre ea și mi-am trecut mâna prin păr, lăsând motorul să toarcă ușor sub noi.

— Lita?

— Da?

Asta a fost tot ce am înțeles.

— Nu îmi spune că ții ochii închiși.

A tăcut un moment.

— Bine, nu îți spun.

Mi-am lăsat capul pe spate, râzând.

— Deschide-i. Suntem la semafor.

Și-a ridicat capul de pe spatele meu și l-a rotit buimacă în jur, analizând cu interes, prin protecție, locul în care ne aflam. Arăta ca și când ar fi aterizat pe o altă planetă.

— Oh, Doamne! Cât de sublim arată cerul!

M-am uitat în zare. Avea dreptate, dar nu se vedea nici pe departe atât de bine ca din locul pe care îl frecventam cu la cincisprezece ani.

— Vrei să vezi ceva mai frumos? am întrebat-o, așezându-mi palmele pe genunchii ei micuți.

— Doar dacă nu implică mersul pe o roată și trecutul pe sub un tir.

Am râs, din nou. Nu am idee de unde scotea Lita replicile, dar de când o cunoscusem am râs mai mult ca niciodată. Mi-am scos telefonul din buzunar și am deblocat ecranul.

— Nu, nu implică nimic de genul.

— Bine atunci.

I-am trimis lui Seph mesaj, spunându-i că nu vom ajunge prea curând la ei. Nu a durat nici două secunde până să primesc răspuns de la el.

De ce?

Am tastat repede, rânjind:

O vreau pe Aimée doar pentru mine.

Maxwood, ai grijă. Serios, frate. Nu strica din nou totul.

Bietul Seph. Nu mai petrecusem așa mult timp cu el în ultima vreme.

Am blocat telefonul și l-am vârat în buzunar, ca mai apoi să revin cu o palmă pe coarnele motorului și una pe genunchiul Litei. Eram în capul convoiului și mă stresau secundele semaforului, care parcă nu se mai terminau. Deși îmi plăcea că aveam să stau mai mult cu Lita astfel, trebuia să ajungem la timp, altminteri se risipea tot farmecul apusului. Nu am gândit de două ori înainte să ambalez.

— Ce faci? a tresărit Lita, încordându-se. E încă roșu la semafor.

— Știu, am ridicat din sprâncene, deși nu mă vedea. Ține-te bine!

M-am asigurat, aruncând o privire în dreapta noastră și am pornit de pe loc, ocolind intersecția cât să nu fiu acuzat de vreo altă ilegalitate. Am străbătut câteva străduțe și am revenit de îndată pe traseul inițial. În definitiv, nu mai conta dacă îmi asumam vreun risc, însă eram ciudat de atent la felul în care

conduceam. Faptul că Lita avea încredere în mine mă îndemna să fiu mai precaut și atent. Aveam, în sfârșit, un motiv pentru care să fiu așa. Nu puteam pierde încrederea ei când abia o obținusem.

Cât timp am mers pe 9A, Lita a fost atât de cuminte, încât am avut impresia că într-adevăr începuse să îi placă. Autostrada Henry Hudson Pkwy a fost și este ticsită, pe partea stângă, de copaci, deși este situată la o înălțime considerabilă de sol. În stânga însă, Hudson River reflecta cerul într-un mod plăcut. Străbătusem de prea multe ori drumul acela în copilărie ca să nu știu perfect împrejurimile. Înainte însă, nu observam detaliile astea. Îmi imaginam deja cum Lita avea să pozeze mintal totul când ajungeam la destinație.

Ne-am inclinat aproape imperceptibil în curbele de la Haven Avenue, în care am virat cât de ușor am putut. Lita însă nu a reacționat în niciun fel și am înțeles că se obișnuise cu senzația. Asta mi-a conferit mai multă încredere. Nu știu dacă sesizase cât timp a durat drumul și unde ajunsesem, dar speram să nu o deranjeze, oricum ar fi fost. Nu își dezlipise deloc capul de spatele meu tot drumul și mă înșel că a dedus ceva din ceea ce vedea, având în vedere că privea spre dreapta, unde se afla orașul.

Traficul era întotdeauna liber pe George Washington Bridge. Nu puteam nega felul superb în care se vedea cerul.

Am făcut slalom printre mașini, până pe margine și m-am strecurat cu motorul între bordură și marginea metalică a podului. După încă alți metri, am încetinit și am oprit motorul la mijlocul podului. Imediat ce s-a făcut liniște, relativ, Lita a izbucnit și și-a desleștat brațele din jurul meu. Nu aș fi fost surprins dacă m-aș fi ales cu o vânătaie în jurul abdomenului de la cât de tare m-a strâns.

— Am ajuns? a întrebat ea, iar eu mi-am întors privirea spre Hudson River și sferul de soare portocaliu care îl mărginea.

— Da, i-am răspuns și m-am uitat peste umăr la ea.

Și-a ridicat capul și m-am sucit cât să îi scot casca. Părul brunet i-a năvălit pe față și a pufnit revoltată. Era extrem de frumoasă, chiar dacă era ciufulită. Nu era, în fond, prima oară când o vedeam astfel. Și nici ultima, pentru că aveam să mă

ocup și eu de asta, cândva. Ochii mari și albaștri i s-au plimbat de-a lungul podului și mașinilor care mișunau la câțiva metri de noi. Am coborât de pe motor și l-am încălecat din nou, dar cu fața la ea. Mi-am împins ochelarii pe cap. Lita ținea casca în poală și zâmbea ușor. Privea absentă spre apus și am putut descifra plăcerea, satisfacția, liniștea și fascinația de pe chipul ei.

Și-a arcuit sprâncenele și m-a privit incredulă.

— De unde știi tu de un asemenea loc?

M-am încruntat, iar ea a zâmbit larg, în timp ce vântul i-a suflat alene câteva șuvițe din față ale părului. Și-a întors capul spre dreapta, cu o privire melancolică.

— Este superb, a spus.

Fără îndoială, am aprobat-o în sinea mea. Era o priveliște perfectă cea pe care o aveam în fața ochilor.

— Obișnuiam să vin aici în urmă cu foarte mult timp, i-am explicat.

Lita s-a întins spre mine și într-o fracțiune de secundă m-a sărutat pe obraz.

— Mersi, mi-a spus. Este grozav.

Și-a dus brațele pe umerii mei, înclăcându-le în jurul gâtului și și-a coborât privirea pe buzele mele, amintindu-mi de toate dățile când a făcut asta și de toate dățile când am vrut să o sărut dar nu am făcut-o.

— Nu te mai holba așa, Lita, i-am spus, rânjind.

— Nu mă holbez.

M-am apropiat mai mult de ea.

— Chiar ar fi cazul să înveți să minți. Ori măcar să știi să contrazici.

S-a încruntat, ofensată.

— Pot să îmi susțin punctul de vedere foarte bine, crede-mă.

— Atunci contrazice-mă și spune-mi că nu vrei să te sărut acum.

Privirea i-a devenit alarmată și a înghițit în sec.

— Nu vreau..., a început, dar și-a piedut glasul. Nu vreau să mă săruți! S-a strâmbat, imediat. De ce aș vrea așa ceva?

Mi-am lăsat capul pe spate, râzând cu poftă. Ochelarii aproape mi-au alunecat pe spate.

— Nu vrei să te sărut, zici?
— Ești nebun. Și-a întors capul, întrerupând contactul vizual. Nu te-ai săruta nici dacă ai fi ultimul băiat de pe Terra.

Era groaznică când venea vorba de minciună, și o știa prea bine. Însă era prea amuzantă ca să vreau să o opresc din a mă contrazice.

— Dacă vei continua așa, chiar o să rămân ultimul individ de pe Pământ.

— Așa cum?

— Să fiu... tu.

O voiau mulți. Mi-ar fi fost greu să elimin întreaga concurență, dar nu imposibil.

— Așa sunt doar în preajma ta. Liniștește-te, a chicotit. Cât despre sărut, spui despre mine că neg, dar tu?

Nu mi-am putut controla zâmbetul uriaș de pe buze. Am ridicat din sprâncene, în același timp.

— Mi se pare mie, sau cumva tu chiar îmi ceri să te sărut? am întrebat-o. Mă implori, de fapt.

Obrajii i-au devenit, probabil, cea mai aprinsă nuanță de sta-cojiu existentă. Continua așa și aveam să o sărut curând până când rămânea fără aer.

M-a lovit cu palma peste umăr.

— Nu ai săruta un alt băiat când sunt deja îndrăgostită de cineva.

Nu știam la ce se gândise Lita pe parcursul drumului, dar nu era de bine. Speram ca șocul meu să nu fie atât de evident la exterior, pentru că în corp deja simțeam cum stomacul mi se înoda. Nu mă gândisem până atunci la ce s-ar alege de mine dacă Aimée nu mi-ar împărtăși sentimentele.

— Mă săruți sau ce tot faci? am auzit-o apoi spunând, iar senzația de sufocare a dispărut brusc.

Capitolul 4

Aimée

Hades putea fi chiar dulce atunci când nu era un nesimțit fără remușcări. Era sincer. Ceea ce mi-a spus la el în apartament mi-a demonstrat asta și, oricât de indiferent voia să pară, știam că nu îi fusese deloc ușor. Fiindcă nici mie nu îmi era deseori. Orice ar fi ascuns și oricât de mult avea să dureze până să îmi spună, aveam cumva să rezolv asta. Cu atât mai mult dacă exact acel lucru era sursa atitudinii sale impulsive. Voiam să îl cunosc pe Hades în întregime. Nu îmi puteam explica însă cum era posibil să țin atât de mult la el în ciuda faptului că nu știam nimic despre trecutul său. Poate că, în circumstanțele în care trăiam noi, conta doar ceea ce eram, nu ceea ce am fost. Eu mă îndrăgostisem de acel Hades prezent, nu cel din trecut, și eram nespus de recunoscătoare pentru asta.

— Mă săruți sau ce tot faci? l-am întrebat, observându-i dezorientarea.

A clipit mărunț, iar sprâncenele i s-au apropiat. Dregându-și glasul, și-a revenit mult prea repede pentru a-i ține pasul. Când a zâmbit cu un colț al gurii, așa cum numai el o putea face, m-am bucurat că mă ținea de talie, altminteri nu știu ce s-ar fi ales de mine. Cu un gest ostenit, și-a lăsat capul pe spate și a oftat profund. Asta m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva chiar nu voia să mă sărute. M-a cuprins jena și nu a durat mult până am regretat ceea ce spusese.

— Este o decizie extrem de complicată, Lita.

Expresia sa serioasă m-a făcut să mă încrunt. Mi-am tras brațele ușor de pe umerii săi, coborându-mi privirea. Îmi retezase orice speranță pe care o avusesem până în acel moment.

— Sunt sincer, a murmurat.

— Da, am clipit mărut și mi-am acoperit fața cu una dintre palme. Știu. Scuze! Sunt nebună, am adăugat.

El mi-a îndepărtat palma și s-a uitat amuzat la mine. Mă mulțumeam cu faptul că îl făceam să râdă, în schimbul faptului că îl infuriam.

— Da, ești nebună, mi-a spus. După mine.

M-am încruntat la el și am deschis gura larg, cu un aer ofensat.

— Tot un ticălos rămâi, oricât de nebună aș fi eu după tine, m-am văitat.

— Te pot consola cu antrenamente, dacă vrei.

Mi-am rostogolit ochii și m-am uitat la el dezamăgită.

— Vrei să înlocuiești un sărut cu antrenamente? l-am întrebat. Nu ai nici o idee despre ce este aia o relație, Hades.

A făcut pe ofensatul, dar i-am putut desluși starea ușor crispată.

— N-am să iau lecții de la tine, mi-a replicat.

Am oftat și mi-am întors privirea spre apus, bucurându-mă de nuanțele crepusculare care îl conturau în orizont. Nu înțelegeam comportamentul fluctuant și nehotărât al lui Hades. Pe lângă faptul că mă simțeam extrem de rușinată fiindcă el luase inițial sărutul ca o glumă, iar eu chiar speram să nu fie așa, Hades a continuat însă să privească partea amuzantă a situației. Ori doar asta arăta. Deși mă înșel că ceea ce gândea era diferit. Chiar și așa, felul plăcut în care mă simțeam de dimineață s-a risipit în seara aceea. Ușor, dar sigur.

— Nu aș avea ce să te învăț, oricum, am spus.

— Mă demoralizezi, mi-a reproșat și eu am râs slab.

Dacă nu plecam de acolo, aveam să izbucnesc în plâns cât de curând.

— Ești bine? m-a întrebat, iar eu am aprobat ezitant.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem. Probabil Hailey și Seph se întreabă unde suntem.

Mi-am căutat telefonul în buzunarul blugilor și l-am scos cu câteva mișcări stângace.

— L-am anunțat pe Seph că întârziem.

M-am uitat surprinsă la el.

— Dacă vrei mai stăm, mi-a propus, iar eu am incuviințat din cap.

Am vârat telefonul înapoi, în buzunar. Mi-am tras piciorul drept și am coborât de pe motor, lăsându-l pe Hades puțin confuz. S-a lăsat pe spate și s-a sprijinit cu coatele de coarne, uitându-se la mine cu un aer comic, cât eu imi dezmoțeam picioarele. Dintr-un motiv străin, faptul că eram acolo, cu el, mi se părea ireal. Și totodată îmi conferea o senzație stranie. Adoram faptul că era liniște și că îmi puteam limpezi gândurile, dar ținând cont de ceea ce tocmai se întâmplase între noi, eram mai bulversată ca niciodată. Se întâmplaseră, de fapt, prea multe lucruri neprevăzute în ultima vreme...

— De ce te-ai îmbătat, Hades? l-am întrebat, sprijinindu-mi brațele de balustrada rece a podului și așezându-mi bărbia pe ele. Seph mi-a spus că tu nu bei niciodată.

L-am auzit oftând, apoi a venit lângă mine.

— Fiindcă sunt un frustrat și jumătate.

M-am uitat la el, sprijinindu-mi obrazul pe brațe. Privea în față și mi-am permis să admir felul în care i se umbreau trăsăturile perfecte. Voiam să îi mângâi firele aspre de pe maxilarul proeminent și ferm.

— Atunci suntem pe aceeași undă, i-am spus, surâzând.

S-a uitat în jos la mine, fără să exprime ceva pe chip.

Ce spusesem greșit?

— Nu e în regulă ceea ce facem, a spus, încruntându-se și uitându-se din nou în față.

M-am încruntat și eu, apoi mi-am ridicat capul, simțind cum pulsul îmi creștea treptat.

— Ce vrei să spui? am întrebat, alarmându-mă la gândurile contradictorii pe care el mi le provoca.

Și-a trecut mâinile prin păr și le-a oprit la ceafă, încătușate.

— Chestia asta nu o să țină mult, Aimée.

— Ce chestie?

Simțeam o nevoie nebună să îl întreb prostește lucruri pe care deja le bănuiam, doar pentru a fi sigură.

— Ți-am mai explicat o dată.

Felul în care îmi spunea asta de parcă absolut nimic nu s-ar fi întâmplat, mă făcea să rămân mută și să țip, în același timp.

— Dumnezeu, am râs fără umor. Hades, tu ce vrei, de fapt? Ba aproape mă săruți, ba mă alungi de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Îmi spui că îți sunt prietenă, apoi mă refuzi când vreau să îți fiu aproape. Rădem împreună, apoi ne certăm în ultimul hal. Nu vei putea întotdeauna să rezolvi totul cu băutură și cu o renovare a apartamentului. Te-ai gândit că, poate, data viitoare, nu vom avea șansa să ne vorbim din nou? Nu te-ai convins încă? Lucrurile se întâmplă – pur și simplu. Există riscul ca de mâine totul să se termine.

A tăcut, privind la un vapor care trecea încet pe sub pod. Situația ne depășea pe amândoi și, în același timp, era mai mult decât clară...

— Uite, am continuat eu, știu că ai problemele tale. Și eu le am pe ale mele, însă atâta timp cât îți pot fi aproape, lăsa-mă să fac asta... Fiindcă vreau extrem de mult să fiu lângă tine.

Pentru prima oară de când îl cunoscusem pe Hades, mi-a venit să izbucnesc în plâns, fiindcă simțeam că pierdeam absolut tot ce aveam. Hades avea probleme care îl măcinau lent pe interior, pentru că el le permitea. Era nehotărât și oricât de mult mă străduiam să ajung la el, întotdeauna el făcea cale întoarsă. Și nu fiindcă era laș, ci pentru că gândea prea mult și privea situația dintr-o singură perspectivă. Nu oferea șanse. Nu își oferea lui însuși o șansă. Lucrul ăsta nu numai că mă afecta pe mine, dar îl afecta și pe el, iar asta mă durea mai tare decât orice altceva. I-am spus, la acel moment, tot ce puteam, fiindcă nu voiam să trăiesc cu regretul că am avut șansa să îi spun și nu am făcut-o.

M-a privit cu coada ochilor și expresia i s-a crispat când mi-a întâlnit privirea.

— Lita, nu plânge, ce naiba! a răsuflat și mi-a cuprins umerii, trăgându-mă apoi la pieptul său, cu un gest rapid, care aproape mi-a tăiat respirația.

Nu mi-am dat seama când am început să plâng. În fapt, nici nu știam de ce plângeam, dar nu mă puteam abține. Detestam

momentele când mi se întâmpla asta. Mă consolam însă cu ceea ce îmi repetam adesea: *Durerea îmi demonstrează că simt, iar asta mă face vie.*

Hades îmi sfășia inima, deci mă simțeam mai vie ca niciodată.

— De ce nu puteai fi ca restul fetelor? a mormăit el, în timp ce eu mi-am încolăcit cu vehemență brațele în jurul taliei sale.

Mi-am ascuns fața la pieptul său și am închis ochii, încercând să mă reculeg. Mi-a fost imposibil să opresc gândul care a fugit la prima seară petrecută la Vikings, când Hades m-a luat în brațe și m-a liniștit. Acela a fost momentul în care am știut că efectul îmbrățișării sale este exact ca un remediu și că probabil voi trăji toată viața după el. Cred că îmbrățișările noastre au fost întotdeauna mai importante decât oricare altă apropiere de-a noastră. Erau menite să estompeze efectul răvășitor al cuvintelor pe care ni le spuneam la nervi și pe care, ulterior, le regretam.

— E un afurisit de sărut, Lita, a mormăit el. Nu trebuie să plângi. Te-aș lăsa fără aer dacă te-aș săruta, crede-mă.

Mi-am tras nasul și, surprinzător, am zâmbit. Hades întotdeauna înțelegea ce voia.

— Nu de asta plâng, ticălosule! am scos un sunet înfundat în care un hohot și un suspin de plâns se contopeau. Mă enervezi atât de tare uneori, Hades...

Și-a lipit obrazul de creștetul meu, sprijinindu-se de balustradă.

— Eu am întors tot apartamentul cu susul în jos din cauza ta, Lita. Nu știu cine pe cine enervează mai tare.

Afirmația lui, oricât de ciudat ar suna, m-a liniștit. Fiindcă îmi demonstra că îi păsa. Nu era, totuși, nevoie de asemenea dezastru ca cel din apartamentul lui, dar el era Hades Maxwood și acesta era modul său de a se exterioriza.

— Și îmi susțin în continuare punctul de vedere, a adăugat, iar liniștea mea s-a risipit. Nu sunt bun pentru tine, Lita. Din câte vezi, mă pricep doar să stric totul mereu.

Am oftat profund, iar cerul acum aproape întunecat îl vedeam în ceață. Ce se întâmpla cu noi? Ne aflam într-un punct pe care nu îl puteam depăși în vreun fel.

Mi-a ridicat capul de pe pieptul său și mi-a prins bărbia între degete, silindu-mă să îl privesc în ochi. Atitudinea lui îmi sporea teama și aș fi preferat să ne certăm decât să îmi explice faptul că nu mă vrea. Fiindcă, de fapt, Hades asta încerca să îmi spună.

— Mă înțelegi? m-a întrebat, iar tonul său neutru m-a intimidat enorm. Pentru că nu am nici cea mai mică idee cum naibii să explic altfel.

— Înțeleg, i-am spus, întrerupând contactul vizual.

Știam că Hades avea nevoie de cineva care să îl înțeleagă, iar eu eram în stare să devin tot ce el avea nevoie.

A oftat și mi-am ridicat privirea spre el.

— Mă omori când faci asta, a adăugat, iar tonul i s-a ridicat cu o octavă. De ce ești întotdeauna de acord cu mine în situații ca asta?

— Nu sunt de acord cu tine, am explicat eu. Doar te înțeleg. Există o diferență.

Nu conta cât de mult voia Hades să se îndepărteze de mine sau oricât de tare se străduia să îmi demonstreze că era greșit ceea ce făceam, fiindcă nu putea schimba ceea ce simțeam. Era deja prea târziu. Trecuse suficient timp în care sentimentele mele să aibă ocazia să se dezvolte și să capete puterea pe care nu o puteam nicidecum reprimă. Hades, în pofida tuturor lucrurilor pe care le-a făcut sau spus, menite să mă demoralizeze sau stânjenească, m-a atras mai mult. Mi-a spus, de asemenea, în aceeași măsură, lucruri pe care nimeni nu mi le-a mai spus vreodată. M-a făcut să mă simt cum David nu a făcut-o niciodată. Și era aparent imposibil să se fi întâmplat toate astea, din moment ce relația noastră nu putea fi nici măcar definită.

Și-a trecut degetele mari peste obrajii mei.

— Bine, a spus. Atunci contrazice-mă, dacă nu ești de acord.

M-am încruntat.

— Cum adică să te contrazic? Nu voi face asta, de vreme ce îți înțeleg atitudinea.

— Lita..., și-a arcuit o sprânceană la mine. Știu că ai multe de spus. Spune-le!

M-am desprins din brațele sale, făcând aproape imperceptibil un pas în spate.

— Nu mai este nimic de spus, Hades.

Mi-am șters ochii, simțindu-mă de-a dreptul jalnică. Îi spuseseam, oricum, ceea ce gândeam. Mereu o făceam. Uneori nici nu era nevoie, fiindcă el mă citea ca pe o carte deschisă. L-am privit cu coada ochilor, încrucișându-mi brațele la piept. A rămas nemișcat și și-a abătut privirea undeva în spatele meu, oftând. Arăta de parcă regreta tot ceea ce spusese. Și arăta astfel prea des în ultima perioadă. Poate asta era motivul pentru care el nu exprima ceea ce simțea sau gândea: fiindcă întotdeauna regreta. Această constatare mi-a doborât toată încrederea pe care o aveam în mine însămi. Dacă nu reușisem prin ceea ce îi spuseseam să îi arăt cât de mult îmi păsa de ceea ce gândea sau simțea, atunci nu știam ce altceva aș mai fi putut face.

Hades mă sleia de energie. Atât psihic, cât și fizic.

Mi-am mutat atenția pe superbii nori purpuri din zare. Soarele apusese și acum cerul era dominat de un *degrade* sublim. Pentru o secundă, am uitat de prezența lui Hades și tot ce voiam era să am o pensulă și o foaie pe care să pictez. În ultima vreme îmi pierdusem dexteritatea și eficiența în a lucra cât mai multe tablouri. Fusesem ocupată în totalitate cu Hades. Însă nu mă puteam opune gândurilor care fugeau la el.

Dragostea, într-adevăr, îți fură mintea.

Mi-am scos telefonul din buzunar și am deschis camera foto. L-am ridicat la nivelul ochilor și am pozat cerul, recunoscătoare gadget-ului pentru faptul că avea o claritate atât de avansată. Hades mi-a urmat exemplul, pozând cu telefonul său. M-am uitat scurt la el și i-am întâlnit privirea. Aș fi sărit în acel moment în brațele lui și l-aș fi sărutat. Asta simțeam să fac. Dar el era întotdeauna o excepție când venea vorba de obiceiurile mele: simțeam asta, însă făceam ceea ce trebuia. Ceea ce era atipic mie.

— Vino aici, mi-a spus el, pe un ton scăzut, întinzându-mi brațul.

Nu am ezitat nici măcar o clipă înainte să îl las să îmi cuprindă umerii cu un braț, strecurându-mă nerăbdătoare la pieptul

său. M-am încruntat ușor când m-a întors cu spatele la el și m-a cuprins în brațe. A setat pe camera frontală și ne-am întors cu spatele la apus. Mi-am lăsat capul pe umărul său, iar el și-a afundat fața în părul meu. Îl priveam în ecranul telefonului și el se uita la mine, fără să spunem sau exprimăm ceva. Era adorabil, chiar și așa. Hades părea trist, dar totodată recunoscător pentru clipa prezentă. Când a apăsât pe butonul pentru poză, un zâmbet micuț mi-a jucat în colțul buzelor, dar a refuzat să se lărgască.

— Zâmbește, Lita. Știu că vrei, a murmurat el în părul meu.

— N-am motive, am spus, iar el m-a privit tranșant în ecranul telefonului.

— Ești nerecunoscătoare, m-a muștră. Unde e Lita cea optimistă?

Buzele mi-au zvâcnit într-o încercare de zâmbet.

— Acum sunt Aimée.

Hades a inspirat adânc. I-am simțit respirația în spatele urechii mele atunci când a expirat lent.

— Dacă ai de gând să te întristezi dintr-un motiv ca ăsta, o să te las aici și o să plec singur acasă.

— N-ai face asta! am sărit eu.

— Oh, ba da! Acum, unde-i zâmbetul?

— Ticălos..., am hodorogănit în barbă, lăsând un zâmbet să îmi curbeze buzele în mod involuntar.

Hades s-a strâmbat, uitându-se cruciș la poză și umflându-și obraji cu aer. Desigur că zâmbetul mi-a ajuns de la o ureche la alta și am fost nevoită să mă abțin să nu râd, ca el să facă poza. A apăsât, de fapt, de cel puțin zece ori pe buton, într-un interval de cinci secunde, momente în care își schimba din nou și din nou expresia, adoptându-le pe cele mai amuzante pe care le-am văzut vreodată la el. Și s-a strâmbat destul de des în preajma mea.

— Pot să fac un calendar anual cu toate pozele pe care le-am făcut, a spus, zgâindu-se la telefon, în timp ce își plimba degetul pe ecranul său.

Mi-am amintit brusc de calendarul primit de la David, în care erau poze cu noi la fiecare lună din an. Îl aruncasem când m-am mutat la Seph și Hailey. Zâmbetul larg de pe buze mi-a

dispărut automat și m-am tras din brațele lui Hades. I-am simțit privirea confuză, sfredelindu-mi spatele, când m-am îndreptat spre motor. Nu știu cum se făcea că întotdeauna, după un moment plăcut, mă lăsam influențată de amintiri, menite să îmi compromită definitiv starea spirituală.

Capitolul 5

Hades

Am închis strâns ochii și mi-am regretat imediat cuvintele. Nu intenționasem să fac afirmația să sune așa și nici nu îmi dădusem seama că Lita o să interpreteze astfel. Știam că pe ea nu o deranjase faptul că îi spusese eu asta, ci faptul că îi amintisem. Credeam că David încă umbla prin mintea ei și numai gândul că asta ar fi posibil mă înnebunea.

Mi-am încleștat maxilarele și am vârât telefonul în buzunarul pantalonilor, ca mai apoi să fac pași hotărâți până la motor, trecând pe lângă Lita și încălecându-l.

Ea a rămas nemișcată și m-am uitat scurt la ea, peste umăr.

— Ce aștepti? am întrebat-o. Nu vrei să scapi odată de mine și să ajungi acasă?

Privirea ei exprima un amestec de frustrare cu confuzie, însă după ce a închis ochii și și-a trecut mâna prin păr, dându-l pe spate, cu o răsufare lungă, a devenit rapid impasibilă. Părea istovită și eram ferm convins că eu eram motivul pentru care arăta așa. Se uita oriunde, numai la mine nu.

— Detest faptul că oricât de tare m-ai supăra, nu mă deranjează, a murmurat ea. Pot trece orice cu vederea, fiindcă așa îmi stă în fire, dar când faci tu ceva ce mă deranjează... este ca și când aș primi garanția că îți pasă.

— Păi, de data asta te înșeli, de vreme ce tu ai impresia că eu spun unele lucruri doar ca să îți stric moralul. Aimée, m-am uitat cu atenție la ea, poziționându-mi palma pe genunchi,

întotdeauna o să mă ia gura pe dinainte și o să spun numai prostii; asta nu înseamnă că o fac cu un motiv anume. Cu atât mai mult când vine vorba de tine. Doar că, n-am idee de ce, chestia asta nu merge. Pur și simplu. Mă simt ca și când te pierd înaintea mea, iar eu nu sunt capabil să alimentez un sentiment ca ăsta. Nici tu nu ești. Eu atrag numai nenorociri și nu vreau ca tu să fii lângă mine atunci când fac asta.

Totul suna atât de banal... Ea merita să audă altceva, nu cuvinte parcă luate din desenele animate. Dar cum puteam să mă exprim altfel, când eu abia îmi defineam propriile sentimente? Cum puteam să rostesc afirmații exacte despre trăiri vagi?

Nu am fost niciodată genul de băiat care oferea explicații și care se sforța să scoată o impresie bună de la cei din jur sau, eventual, să le schimbe părerile deloc favorabile despre el. Nu. Eram complet indiferent în fața părerilor celorlalți și nu mi-a pasat nicio secundă în viață de ceea ce cred alții. Până la Aimée. Ea își forma păreri bune despre toată lumea și pe mine asta mă deranja. Cum putea să vadă ceva bun la mine când eu eram un nenorocit?

De aceea am ținut morțiș să îi arăt că se înșela și că părerea ei despre mine era total greșită. Și, în final, am sfârșit demonstrându-mi mie însumi că de fapt nu cum mă vedea ea era greșit, ci felul în care mă percepeam eu.

Acum, că spusese asta cu voce tare, despre mine, căpăta un alt sens.

Lita m-a privit uimită, apoi pașii au călăuzit-o până la motor, pe care l-a încălecat în grabă. M-a strâns în brațe și și-a lipit obrazul de spatele meu.

— Hai să mergem, mi-a spus dintr-o răsufare, de parcă își ținuse respirația până în acel moment.

Și-a pus casca și eu mi-am vârât ochelarii în suport, decidând să conduc mai încet la întoarcere. Pe lângă faptul că temperatura scăzuse și îmi impunea automat o limită de viteză, cu cât mergeam mai încet, cu atât o aveam mai mult timp pe Lita încolăcită în jurul meu. Ținând cont de frigul care se instalase, mă bucuram că îi dădusem o vestă de-a mea de fâș, pe care o

purtam de obicei primăvara. Nu mă bucura însă faptul că nu rezolasem absolut nimic cu plimbarea pe care i-o oferisem. Mai mult stricasem lucrurile.

Nu îmi aduc aminte cât a durat drumul, dar mi s-a părut prea scurt pentru toate gândurile pe care le-am avut și pentru toată dispoziția mohorâtă de care am dispus. Îmi amintesc că ne-am oprit la un magazin, pe o străduță pustie, de unde mi-am luat țigări. Am staționat în parcare de acolo, apreciind faptul că era goală și faptul că mi-am permis să o las pe Lita pe motor până m-am întors. Mi-am scos o țigară din pachet și am aprins-o, în timp ce Lita își butona telefonul. A vorbit cu Hailey și cu încă o colegă, apoi și-a tras mânecile peste palme și și le-a vârat în buzunarele vestei, care erau suficient de mari pentru a putea face asta.

M-am uitat la ceasul de la telefon și am fost neimpresionat de faptul că era ora opt. Avusesem impresia că a trecut mai puțin timp. Am derulat pozele făcute pe G.W. Bridge și m-am abținut să nu rânjesc. Am privit-o pe Aimée cu colțul ochilor și am văzut cât de dezorientată și vulnerabilă era. Uneori aveam impresia că dacă ar rămâne vreodată singură, ar fi mistuită de propriile gânduri până ar intra în depresie.

Am tras un alt fum din țigară și m-am dus lângă ea, vârand telefonul în buzunar. Mi-am lăsat țigara între buze și i-am prins coapsele, pe care i le-am depărtat una de alta ca să îmi fac loc. Ea a făcut ochii mari, dar surprinderea a împiedicat-o să protesteze în vreun fel.

Am fixat-o cu privirea și am rămas tăcut până când mi-am terminat țigara.

— La ce te tot gândești? am întrebat-o, poziționându-mi palmele pe coapsele ei, iar ea a înghițit în sec.

Și-a ferit privirea, refuzând să îmi răspundă.

— Să înțeleg că ești supărată pe mine? am întrebat, din nou, arcuindu-mi sprâncenele.

M-a privit acid pe sub genele-i dese și imposibil de lungi.

— Duhnești a țigări, mi-a reproșat.

— Zău? Oare de ce?

Și-a rostogolit ochii și m-a privit din nou urât.

— Hades..., mi-a spus, pe un ton disperat.

Am zâmbit, urcându-mi palmele pe coapsele ei, până aproape de șolduri, în speranța că o indimidez. Desigur că am reușit, iar privirea i-a devenit nesigură și puțin alarmată.

— Nu cred că am auzit bine ce ai spus, mi-am mijit ochii, păstrându-mi expresia fermă. Poți să repeți?

Știam că nu va face asta.

Zâmbetul mi s-a lărgit de îndată ce am pronunțat cuvintele și mi-a fost greu să mă abțin din a-mi strânge aproape imperceptibil palmele pe coapsele ei. Pieptul deja i se ridica frenetic și eram extrem de satisfăcut de faptul că aveam un efect atât de rapid și puternic asupra ei. Nici măcar nu făcusem mare lucru, iar ea devenise gelatină în mâinile mele. Deja îmi treceau prin minte câteva feluri prin care m-aș fi putut juca cu ea.

A tăcut, tratându-mă cu o indiferență pe care nu credeam că o s-o întâlnesc vreodată la ea.

Incredibil!

Nu îmi venea să cred că era supărată fiindcă nu o sărutasem. De-ar fi știut cât m-am abținut, nu ar fi abordat atitudinea caustică, care îmi reteza pe rând orice fărâamă de răbdare. În curând aveam să o sărut doar ca să scape de mina aia, dar asta ar fi însemnat să transform sărutul într-unul orgolios, izvorât dintr-o ambiție pe care ea mi-o stârnea. Și nu voiam asta.

În schimb, îmi permiteam și, în același timp, îmi doream să îi redau câteva senzații. *Doar de curiozitate; să văd cum reacționează*, mi-am spus. Este evident faptul că o doream al naibii de mult.

M-am aplecat și mi-am afundat fața în părul ei. Nu mi-a fost greu să îmi imaginez expresia ei și asta mi-a provocat un zâmbet satisfăcut pe buze. Am sărutat-o ușor pe obraz, coborând cu buzele la o distanță mică de pielea ei, pentru a lăsa așteptat momentul când o voi săruta din nou. Și-a lăsat capul aproape imperceptibil, într-o parte, dându-mi involuntar ocazia să-mi fac de cap. Zâmbetul mi s-a lărgit și palmele mi s-au strâns inevitabil pe coapsele ei. Mi-am presat cât de cast am putut buzele sub urechea ei, bucurându-mă de moliciunea pielii sale. Felul în care a tresărit m-a silit să o prind cu un braț de talie, pentru a mă asigura că nu cade pe spate. Eram conștient că i se putea întâmpla și așa ceva la cât de maleabilă devenea în mâinile mele.

I-am sărutat gâtul imediat după, zăbovind din pură plăcere cu buzele pe pielea ei. Mirosea fantastic, iar pielea îi era atât de catifelată, încât a trebuit să mă abțin să nu o ating.

Mi-am ridicat capul și ea își ținea ochii închiși, complet dăruită, arătând ca și când nu îi păsa câtuși de puțin de faptul că îi puteam face ceva rău. Eram impresionat de cât de sinceră era prin tot ceea ce făcea.

I-am prins bărbia și mi-am plimbat cu atenție degetul mare pe buza ei inferioară. A deschis ochii, surprinsă că mă oprisem din ceea ce făceam. Poate și puțin dezamăgită.

I-am zămbit.

— Atât pentru seara asta, i-am spus, cu o tentă de aroganță.

Am intrat într-un târziu pe bulevardul pe care stăteau Hailey și Seph, însă nu m-am oprit acolo și am înaintat pe străzile orașului. Lita era relaxată și brațele sale nu mă mai strângeau ca atunci când am mers pe pod. Se obișnuise cu senzația, în cele din urmă, și m-am bucurat pentru asta. Renunțase până și la cască, prinzându-și părul în cocul specific Aimée Moore.

În schimb, cu ceea ce se întâmplase în parcare sigur nu se obișnuise. Aș fi dat orice să aflu ce gândea, dar nu mă puteam mulțumi, la acel moment, decât cu senzația plăcută rămasă în urma sărutărilor pe care i le-am oferit.

Când am oprit la blocul ei, Aimée nu a dat semne că ar vrea să coboare de pe motor. M-am uitat peste umăr la ea și când m-a simțit mișcându-mă, și-a ridicat capul de pe spatele meu. A coborât și și-a dat câteva șuvițe rătăcite după urechi, cu ambele mâini. Cred că amortise, fiindcă s-a clătinat ușor la contactul picioarelor ei cu pământul. Am prins-o de cot și apoi am oprit motorul, sărind rapid de pe el. Lita a deschis cu cartela și a intrat prima în bloc, urmată imediat de mine. Seph locuia la etajul șase, așa că am fost nevoiți să luăm liftul.

În apartament, muzica era pornită și se auzeau hohote de râs din dormitorul *sofilor* Towerd. Ne-am descălțat și după ce mi-am lăsat geaca de piele în cuier, am intrat în sufragerie, unde

era un dezastru de nedescris. Mi-am plimbat în treacăt privirea peste popcornul vărsat pe jos, paharele și sticlele de suc golite, înainte să rămân uimit la imaginea celor doi porumbei ieșind din dormitor. Hailey avea maioul violet pe care îl purta ridicat până sub sâni, iar Seph își strecura palma undeva mai sus.

Au făcut ochii cât capacul unui borcan atunci când ne-au văzut.

Jenant.

M-am uitat scurt la Lita și ea își strângea buzele, într-o încercare aparent eficientă de a-și ține hohotele de râs în frâu.

Mi-am arcuit o sprânceană la cei doi inculpați. În fapt, nu era prima dată când îi surprindeam în momente de genul. Ar fi fost imposibil, pentru că aveau cele mai ciudate manifestări când venia vorba de asta.

— Salutare! a găngurit Seph, retrăgându-și brațul și trăgându-i iute maioul la loc lui Hailey. Credeam că nu mai veniți..., a rânit el apoi, aproape inocent.

— Păi, continuai, i-am spus indiferent, îndreptându-mă spre canapea, pe care mai apoi m-am trântit nonșalant.

Lita a mers drept în baie, iar Seph mi s-a alăturat pe canapea, pe când Hailey a urmat-o pe Aimée. Nu aveam să înțeleg vreodată de ce fetele puteau merge împreună la baie și îndeosebi motivele lor. Am zărit de îndată bagajele Litei abandonate în hol. Probabil Hailey și Seph i le aduseseră. Imaginea mă făcea să mă simt ușurat și am răsuflet lung.

Seph mi-a aruncat o privire cu subînțeles.

— Deci? a întrebat Seph, înhățând o cutie de suc de pe mobilă. Ce ați făcut? a scuturat cutia și a băut puținul suc rămas în ea.

Mi-am întins picioarele și le-am încrucișat pe masă, apoi mi-am scos țigările și telefonul din buzunar, alături de chei. Devenisem foarte posesiv în fața a ceea ce eu și Lita trăiam, iar să îi spun lui Seph despre *noi*, nu mi se mai părea atât de normal. Voiam să păstrez doar pentru mine unicitatea relației noastre.

— Nu este treaba ta, Seph, i-am răspuns.

El s-a încruntat, culegând un popcorn de pe canapea și aruncându-l în gură printr-un gest cu tact. I-a aterizat pe nas.

irelevantă, iar atenția mea s-a focusat pe liniștea care predomină de pe hol și din dormitorul Litei. Ce făcea? O dădusem atât de tare peste cap cu ceea ce îi făcusem în parcare? Greșisem cu ceva?

— Hades, mi s-a adresat Seph. Ai auzit?

Am clipit mărut și m-am întins după sticla cu suc. I-am făcut semn din cap că nu.

— Te-a căutat Darwin, m-a lămurit el.

I-am privit pe amândoi pe rând. Hailey își tot trecea mâinile prin păr și știam că ea făcea asta doar când era tensionată, iar Seph purta o expresie neutră.

— Ce a spus? i-am întrebat.

— Voia să vorbească cu tine și cum nu te-a găsit la apartamentul tău, a venit aici.

— Bineînțeles că a făcut-o. Ce i-ai spus?

— Că probabil te-ai dus la antrenament.

Asta era bine. Darwin habar nu avea unde făceam eu antrenament. Nu știam ce voia, dar mă indispucea tot interesul fals pe care-l exercita în ultima vreme.

— Băieți, trebuie să fac curat, a oftat Hailey.

— Aimée s-a culcat? a întrebat Seph și aproape i-am mulțumit pentru asta.

Hailey a ridicat din umeri.

— Am auzit că i-a sunat telefonul. Probabil au luat-o razna colegele ei fiindcă n-a mers azi la cursuri.

Blonda mi-a aruncat o privire complice și m-am strâmbat la ea, știind că făcea referire la faptul că Aimée chiulise din viața mea. Oricum nu mi-aș fi iertat-o dacă aș fi lăsat-o să plece la universitate.

Mi-am ridicat telefonul și am deblocat ecranul cât să privesc ceasul. Mesajele de la Patricia și alți indivizi de la universitate zăceau în căsuța cu mesaje și probabil acolo aveau să rămână, necitite. Îmi pierdusem complet interesul (deloc dezvoltat nici înainte), față de lumea din jur. Îmi neglijasem antrenamentele în ultimul hal, iar orele de somn obișnuite îmi erau date de tot peste cap.

...

Era unșpe jumate. Nu aveam idee când se făcuse atât ceasul și nici nu îmi păsa, cert este că am stat cu Hailey și Seph câteva ore bune, iar Lita nu mai ieșise din dormitorul ei. Hailey a mers de câteva ori la ea, anunțându-ne apoi că vorbea la telefon. Cu cine? Nu am aflat asta, dar eram destul de agitat văzând cum treceau sferturile de oră și ea era tot în dormitorul ei. Aveam nevoie de un duș și o altă sesiune de alergat. Nu mai alergasem de ceva vreme; ea să nu mai spun de antrenamente. Muream să lovesc din nou sacul.

M-am ridicat de pe canapea exact când Hailey a luat și ultima cutie de suc de pe masă, pentru a o arunca.

— Ne vedem mâine, m-a salutat Seph înainte să îmi pun geaca pe mine.

— Hades, mi s-a adresat Hailey din bucătărie. Sună-l pe Darwin. Vorbesc serios.

Mi-am acuit o sprânceană la ea și mi-am așezat gulerul geicii.

— Vezi să nu, a răs Seph înfundat, interpretând de minune reacția mea.

Când am pus mâna pe clanță, Aimée a ieșit din dormitorul ei și, având în vedere că ușa de la intrare era într-un capăt al holului, iar ușa dormitorului ei în celălalt, ar fi fost imposibil să nu ne reperăm unul pe celălalt. A fost surprinsă când m-a văzut. Nu am putut citi nimic concret pe chipul ei, iar asta era ciudat, fiindcă întotdeauna puteam deduce ce simțea sau ce gândea, doar privind-o.

S-a apropiat cu pași mărunți de sufragerie, apoi s-a oprit, încrucișându-și brațele la piept. Încă era îmbrăcată cu hainele mele.

— Pleci? a întrebat, iar eu am ridicat din umeri, impasibil.

— Așa se pare.

S-a fâstăcit, trăgându-și mai mult mânecile peste palme.

— Pe mâine, le-am zis eu și am deschis ușa, pe care mai apoi am închis-o în urma mea.

Am mers cu pași degajați până la lift, ca mai apoi să aștept să urc la etajul șase și să intru în el. Ajuns la parter, am ieșit din bloc și m-am îndreptat spre motor. M-am oprit la un pas de el și mi-am trecut cu putere mâna prin păr. M-am sforțat să nu lovesc motorul cu piciorul și mi-am încheștat maxilarele, strângându-mi palmele în pumni.

Poate o sunase cineva din familie, mi-am spus. Arăta destul de amețită când a ieșit din dormitor. O fi sunat-o David? Nu ar fi stat cu vreo colegă atât timp la telefon.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar și după ce am răsuflat nervos l-am scos, citind mesajul de la Seph.

"Aimée coboară la magazin. Cu plăcere."

Seph... Seph știa mereu ce să facă. Tocmai de aceea era prietenul meu cel mai bun.

"Rămân dator.", i-am scris.

"Pe viață", am adăugat.

M-am calmat și din doar câțiva pași am ajuns în fața blocului. Am decis că nu avea rost să fac pe dramaticul sau pe sentimentalul în fața lui Aimée, fiindcă nu mi se potrivea deloc.

M-am ascuns după peretele care fixa ușile blocului, așteptând ca Lita să iasă. Speram să nu o confund cu altcineva, altminteri aveam să îmi iau cea mai mare țepă existentă vreodată.

Imediat cum ușa a fost împinsă de trupul ei, am apucat-o de braț și am tras-o cu o mișcare atât de rapidă, încât respirația i s-a tăiat și a scos un sunet scurt și ascuțit. Am rânjit rotind-o și am lipit-o cu spatele de perete, presându-mi corpul de al ei. Nu i-a luat mult să mă recunoască și să se încrunte.

— Încotro? am întrebat-o.

— Ce naiba faci, Hades?

Am zâmbit larg, lipindu-mi palmele de perete, de-o parte și de alta lângă umerii ei.

— Unde umbli singură la ora asta? Am ignorat cu nesimțite întrebarea pe care mi-o adresase.

Privirea ei mi-a dat de veste că urmează o replică usturătoare.

— Am zis că ar trebui să cauți un băiat pe care să-l sărut. Vezi tu, sunt cam disperată după un sărut în ultima vreme...

Urechile au început să îmi țiue, aplecându-mă spre fața ei. Ironia care insoțea cu impertinență cuvintele sale mi-a crescut pulsul suficient cât să mi-l simt.

Avea impresia că asta gândeam eu despre ea? Cât de naivă putea fi?

— Vrei să săruți un individ oarecare, Lita? Asta-i o altă ambiție de-a ta?

— Nu, mi-a zis simplu.

Și-a poziționat palmele pe pieptul meu și m-a împins fără să mă clinească vreun pic.

— Spune, Lita, am insistat. Vrei?

Aimée devenea al naibii de energică atunci când se simțea cu garda jos și incolțită. Cu atât mai mult când eu eram persoana care o făcea să se simtă astfel.

— Da! a izbucnit ea. Acum, mă lași?! Vreau doar să ajung la magazin și să...

Îi priveam buzele mișcându-se, dar nu o auzeam. Gândul că altcineva ar fi sărutat-o îmi făcea capul să văjaie. M-am încruntat la ea și i-am prins maxilarul între degete, pentru a mă asigura că nu face vreo mișcare nefavorabilă. Mi-am presat pe nepregătite buzele de ale ei și am lăsat-o fără aer. Exact cum îi promiseseam că am s-o fac.

Capitolul 6

Aimée

Eram nervoasă pe el.

Nu pentru că glumea pe seama mea sau pentru că mă ținea lipită de perete cu atâta putere încât mă temeam că o să rămân fără suflare, ci pentru că după toate astea, tot ce voiam era să fiu acolo, cu el. Mă infuria faptul că îl voiam atât de mult lângă mine. De unde știa că am să cobor? Cred că nu era prima și probabil nici ultima dată când Seph născocea astfel de idei. El mă trimisese la magazin, în definitiv. Acesta era felul lui de a ne lăsa singuri atunci când știa că aveam de vorbit.

În clipa în care Hades se zgăia la buzele mele, fără ca măcar să reacționeze în fața pledoariei mele legate de mersul la magazin, mi-am dat seama că vorbeam în van. Apoi, când s-a aplecat rapid și m-a sărutat, am uitat să reacționez sau să gândesc. Îmi dorisem atât de mult să mă sărute, încât atunci când a făcut-o am realizat de ce îmi doream cu atâta ardoare. A fost ca atunci când aștepti un lucru atât de mult, încât atunci când îl ai, rezezi că toată așteptarea a meritat.

Zile, nopți, ore, minute în care aș fi vrut să sar la el în brațe și să îl sărut... Toate meritau.

Toată așteptarea a meritat.

Hades merita.

L-am lăsat, iar el și-a presat cu mai mare dorință buzele de ale mele.

Hades nu era romantic. Atitudinea sa gravita în jurul acțiunii și a intenției de a nu irosi nici măcar o secundă. Tocmai de aceea

sărutul său a fost aproape animalic, călăuzit de o poftă pe care nu am întâlnit-o niciodată la David, având în vedere că el fusese singurul băiat cu care mă sărutasem. David era atent, drăgăstos și blând. Hades era în antiteză, din toate punctele de vedere. Afecțiunea lui David nu se compara cu adrenalina nebună a lui Hades.

Nu a fost genul de sărut pe care să ai timp să îl savurezi. Nu a fost unul lent, în care să te bucuri de el. Nu. A fost cel mai pofcios și alert sărut pe care l-am primit vreodată; care mi-a răpit și ultima suflare. Eram atât de pierdută în *acea* clipă, încât abia când Hades s-a distanțat milimetric mi-am dat seama ce s-a întâmplat de fapt. Capul mi se rotea și am avut pentru un moment senzația că mă aflam într-o roată mare de bălci.

Hades mi-a prins bărbia între degete și cu cealaltă palmă mi-a tras talia mai aproape de el, de parcă s-ar fi putut să fim mai lipiți decât eram deja unul de celălalt.

Nu a durat decât o secundă să ne luăm aerul necesar, înainte să își zdrobească din nou buzele peste ale mele. Și atunci când mi-a cerut permisiunea de a intensifica mai mult sărutul, pentru mine nu a mai existat nicio incertitudine. Limba lui s-a strecurat printre buzele mele și deși nu puteam să mă controlez și nu aveam idee ce ar fi trebuit să fac, faptul că m-am lăsat călăuzită de siguranța pe care mi-o conferea Hades, a făcut ca totul să pară natural și firesc. Mi-a umplut gura cu limba lui și eram nespus de încântată de noua senzație. Când limbile ni s-au îngemănat și am fost silită să mă las în voia lui, am tresărit, pentru că niciodată, în pofida gândurilor mele nenumărate în legătură cu Hades, nu am bănuț niciodată că se poate realiza o astfel de conexiune aparte între noi doi...

Nu eram temătoare, nu aveam dubii și nici nu ezitam în ceea ce făceam. Lucruri pe care sunt sigură că le-aș fi făcut cu oricine altcineva. Hades îmi conferea încredere și îmi amplifică instinctele care mă îndrumau automat să fac exact cum simțeam, fără să țin cont de împrejurimi, fără să îmi pese măcar o secundă de consecințe sau să permit gândurilor contradictorii să pună stăpânire pe mine – oricât de mult voiau ele să mă sfășie și copleșească. Nu dădeam doi bani pe trecut sau pe

viitor. Ca și când tot universul gravita în jurul acelui moment și în jurul nostru.

Hades s-a desprins de buzele mele și și-a sprijinit fruntea de a mea, străduindu-se să își stăpâneasca respirația. Lucru pe care îl făceam și eu de altfel. Nu îl vedeam, fiindcă nu mi-am deschis ochii după ce am simțit lipsa buzelor sale. Respirația lui îmi lovea constant buzele ale căror normalitate era sub semnul întrebării.

Știam că el încă era acolo, privindu-mă. Pentru că îl simțeam.

— Deschide ochii, Lita, m-a îndemnat.

I-am deschis încet, ca și când mă temeam ca nu cumva totul să fi fost un vis. Aproape am răsuflat ușurată când ochii mei au întâlnit curiozitatea ochilor săi. Mi-am trecut limba peste buze, presându-le apoi una de alta, pentru a mă asigura că încă erau acolo. Cred că privirea îmi era suficient de buimacă și amețită încât să îmi trădeze starea de plutare.

Ochii lui Hades au coborât în jos, privind cu atenție la gestul meu, apoi atenția i s-a mutat înapoi în ochii mei. Pieptul mi s-a calmat și, într-un sfârșit, mi-am convins inima să nu cadă între coaste, epuizată de la cât de alert a bănut.

El mi-a zâmbit și era un Hades total diferit.

Era la fel de conștient ca și mine că nu fusese doar un sărut ceea ce tocmai se întâmplase. Și zâmbea pentru motivul acesta. Am zâmbit și eu. Larg.

Apoi am tras aer în piept și am încercat să îmi revin, clipind mărunț. Fără să îmi dau seama, limba mea cerceta și testa curioasă gustul străin; un gust delicios, pe care numai Hades îl putea deține. Am înghițit de câteva ori în sec, reculegându-mă, iar Hades m-a privit stăruitor, așteptându-mi curioasă reacția. Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să îl plesnesc sau să îl sărut din nou. Ceea ce știam însă era că îmi plăcuse atât de mult încât nici nu mai ținam cont de cum ar fi fost firesc să reacționez.

— Sărută-mă din nou, i-am cerut, iar el a rânjit, poziționându-și una dintre palme mai sus de capul meu, pentru a se apleca din nou spre mine.

Am închis ochii, așteptând ca el să mă sărute, însă m-am încruntat când nu i-am simțit buzele moi și gustoase. Am deschis

ochii și am fost întâmpinată de rânjetul său satisfăcut. A surâs, plimbându-și degetul mare pe bărbia mea, atingându-mi ușor buza de jos și studiindu-mi cu atenție trăsăturile feței, de parcă mă vedea pentru prima și ultima dată.

Apoi s-a apropiat câte puțin, lent, de buzele mele. Respirațiile ni s-au împletit, la fel ca organele din corpul meu. Și-a umezit scurt buzele și a înghițit în sec, înainte să le apese de ale mele, într-un mod de-a dreptul cordial. Deși acum era tandru, era la fel de amețitor. A zăbovit o vreme, fără să facă vreă mișcare. În acel moment, am avut sublima senzație că sustrăgeam din Hades o nevoie esențială, pe care numai în preajma sa o simțeam și pe care doar el mi-o putea oferi.

Din nou, nu am intuit vreodată că se poate crea o astfel de conexiune între două persoane. Conexiune de care eu eram, mai mult sau mai puțin, preocupată în acel moment și pe care nu o puteam explica în vreun chip, dar de care eram însă conștientă că exista.

Imediat ce a întrerupt sărutul, s-a îndreptat de spate și și-a lăsat palma liberă să zacă pe talia mea.

M-a privit stăruitor, dar eram incapabilă să scot vreun cuvând sau să mă concentrez pe ceea ce ar fi trebuit să fac.

— Nu ai de gând să mă înjuri sau ceva? Și-a întors obrazul. Poți să mă pălmuiești, dacă vrei. Dacă nu, îmi dau singur o palmă.

Clipind mărunț, m-am încumetat să rostesc, derutată:

— De ce ai face asta?

— Pentru că, la naiba, trebuia să te sărut de multă vreme!

Un zâmbet mic mi-a curbat buzele, iar lui Hades i-a jucat unul în colțul gurii.

Oricât de indiferent voia Hades să pară în fața mea, ceea ce tocmai îmi făcuse nu era un mod de a-mi demonstra ceva, ci un prilej pe care mi-l oferise. Și atunci am simțit că trecusem cumva de câteva dintre barierele pe care Hades le impusese celor din jur. Dacă nu cumva chiar reușisem să ajung la el... Un sărut nu demonstra foarte multe, dar îmi oferea garanția că Hades simțea ceva pentru mine, iar asta îmi oferea o încredere incontestabilă în mine însămi. Sentimentele mele nu mai puteau zace mult timp în tăcere.

— Sunt convins că David îți cerea voie să te sărute, mi-a spus el.

M-am încruntat, realizând că, într-adevăr, David îmi cerea permisiunea înainte să mă sărute, fiindcă știa că nu îmi plăcea să facem asta oriunde. De ce trebuia Hades să fie atât de perspicace și atât de... crud, totodată? Și de ce îmi plăcea asta? De ce *iubeam* asta la el? De ce iubeam felul în care îmi citea viața și personalitatea fără ca măcar să depună vreun efort; felul în care mă cunoștea fără ca măcar cu să îi spun vreun cuvânt; felul în care era el, dincolo de așteptări și aparențe.

— David este doar politicoș și fidel, Hades.

— Și eu nu sunt? s-a minunat el, știind de fapt cât de evidentă era reacția sa teatrală. Nu îmi vine să cred că încă îi iei apărarea.

Am oftat. Oare până când aveam să ne contrazicem din orice?

— David a reprezentat ceva frumos în viața mea, Hades, i-am explicat eu, cu o tentă de disperare în ton. Și încă reprezintă. Nu poți rupe o legătură cu cineva dacă a fost menită să rămână strânsă toată viața. Nu este vorba despre iubire sau despre dragoste, ci pur și simplu respect. Respect față de acel David care mi-a dăruit cândva clipe frumoase. Pentru că deși tu nu știi, eu și David avem un trecut împreună, în care ne-am sprijinit unul pe celălalt, așa cum am putut. Te rog, doar încetează să îl mai judeci.

M-am oprit din vorbit, pentru că Hades arăta de parcă urma să se întoarcă pe călcâie și să ia la bătaie prima persoană pe care o întâlnea în cale. Cuvintele mele nu îi provocau gelozie sau ură, ci doar genul de furie care tot timpul puneă stăpânire pe el. Așadar, nu era ceva ieșit din comun, ceea ce m-a liniștit.

A râsuflat pe nări, uitându-se oriunde, numai la mine nu. Un sentiment de panică m-a cuprins imediat.

— Nu vreau să mă înțelegi greșit, am continuat eu, văzând că el nu spunea nimic. Doar că oricât de mult aș vrea să șterg trecutul, el mereu va fi acolo și va...

Nu am apucat să termin, fiindcă Hades mi-a ridicat capul și a năpustit cu buzele peste ale mele, apăsându-și cu nesăț gura

de a mea. Nu am avut încotro, așa că mi-am primit încântată pedeapsa.

— Doar taci și sărută-mă, a murmurat scurt, înainte să îmi guste din nou buzele.

Sus, în apartament, Hailey mi-a citit starea de cum am intrat în sufragerie, unde ea și Seph mâncau. M-au privit amândoi bănuitori, dar nu au spus nimic, iar eu nici atât. Mi-am mușcat buza, mi-am mutat privirea adânc în pământ și am mers cu pași mecanici în dormitorul meu, închizând ușa în urma mea. M-am sprijinit cu spatele de ea și mi-am acoperit fața cu palmele, simțind cum obrazii aveau să îmi plesnească datorită zămbetului incontrollabil. Stările pe care Hades mi le provoca nu aveau grad de comparație.

Și nici n-au avut vreodată.

Telefonul mi-a vibrat și l-am scos din buzunar.

Măine dimineată, la zece fără douăzeci să fii în fața blocului. Nu de alta, dar vreau să mă asigur că nu reieși în drum spre facultate căutările individului ăluia pe care vrei să îl săruți.

Mi-am mușcat buza, dându-mi o șuviță după ureche, apoi am scris rapid:

Am găsit în seara asta un tip, numai că nu l-am sărutat eu... M-a sărutat el pe mine. E de rău?

Două scunde au durat până am primit răspunsul.

Depinde dacă ți-a plăcut.

Am pufnit, rostogolindu-mi ochii. Afurisitul! Voia să audă cât de mult mi-a plăcut.

Noapte bună, Hades!

Mi-a scris imediat și abia atunci am realizat că probabil încă era în fața blocului. Doar dacă nu cumva scria mesaje în timp ce mergea pe motor. Simplul gând că ar face așa ceva mi-a îngreunat pieptul și respirația.

Și ai grijă la condus, te rog., am adăugat.

M-am grăbit pe balcon și am deschis ușa, ca mai apoi să mă aplec puțin deasupra balustradei și să mă uit cu atenție în jos. Mijindu-mi ochii, l-am zărit stând pe motor.

Telefonul mi-a vibrat din nou.

Dimineață la 9:40, altminteri ure și te iau direct din pat. Ți-ar prii o zi la cursuri îmbrăcată în pijamale.

A ambalat motorul, creând ecou în bulevard, ca mai apoi să se strecoare în traficul nocturn al Manhattan-ului.

Am zâmbit și mi-am dat bretonul peste cap, apreciind briza răcoroasă a nopții. Mi-am verificat telefonul din nou și am constatat că era deja doisprezece și un sfert. Un mesaj de la colega cu care vorbisem la telefon în seara aceea, zăcea în notificări. Nu îmi venea să cred că ea m-a silit să îi explic cum să construiesc planul unei clădiri cu etaj, din șase prisme hexagonale. Aproape am înnebunit când le-a pus în conferință și pe alte două prietene de-ale ei, care aveau subiecte diferite ca temă. Nu îmi stătea în fire să refuz oamenii când îi puteam ajuta, tocmai de aceea nici pe ele nu le-am refuzat.

Ostând, am azvârlit telefonul în pat și am privit apoi geamantanul și geanta de bagaj, care zăceau în mijlocul dormitorului. Cred că Hailey le-a pus acolo, având în vedere că făcuse curat în sufragerie. Scrisoarea către decan zăcea pe comoda cu oglindă. Hailey, mi-am zis zâmbind. Am înhățat scrisoarea și am aruncat-o la gunoiul din baie. M-am apucat apoi să despachetez, purtând același zâmbet tâmp și larg pe chip – acel gen de zâmbet la care nu poți renunța orice ai face, care te face să uiți de toți și toate și te îndeamnă să rememorezi la nesfârșit motivul pentru care l-ai căpătat.

Nici când m-am așezat în pat nu am scăpat de el. Nu aveam somn niciunul. Priveam tavanul de parcă aveam în fața ochilor cel mai frumos peisaj văzut vreodată.

Am închis ochii, străduindu-mă să adorm, însă am sfârșit acoperindu-mi fața cu palmele și zâmbind din nou ca o toantă.

Nu am regretat niciodată că m-am îndrăgostit de Hades, oricât de diferit era ca personalitate, în comparație cu persoanele în jurul cărora eu crescusem. Înainte de el, aveam aproape tot ce îmi doream și totuși...

Îmi trecuse prin minte, ca o străfulgerare, ideea că poate sufletul meu nu căuta o scăpare în pictură, ci un refugiu în sufletul altcuiva, care l-ar fi acceptat în ciuda minusurilor pe care le avea. Nu mă simțeam dorită și fericită în Norwich. Ca și când

corpul meu refuza categoric mediul acela, fiind setat ca un organism mecanic de apărare împotriva inamicilor și dăunătorilor. Aveam multe de oferit și voiam să îi ofer totul lui Hades.

...

În următoarea dimineață m-am trezit așa cum nu am făcut-o niciodată în cei nouăsprezece ani ai mei. Soarele strălucea puternic, invadându-mi dormitorul cu razele sale strălucitoare. În cameră mirosea a parfum de primăvară și așternuturile mi se păreau cel mai călduros și primitiv loc de pe Pământ. Mă simțeam în formă și, așa cum nu o făcusem de ceva vreme, m-am trezit fără să îmi doresc să văd harta din Norwich, cu mini Aimée, de pe tavan. Nu mai aveam nevoie de o hartă care să îmi amintească ce am de făcut. Știam ce îmi doream și aveam de gând să obțin sau... să mențin.

Am descoperit în acea dimineață că am o voce chiar drăguță. Fredonam neîncetat *I lay my love on you* de la Westlife, pe care o ascultam când eram mai mică, necunoscând până atunci adevărata semnificație a versurilor. Apoi am trecut la *As long as you love me*, de la Backstreet Boys. Caroline obișnuia să rădă de mine când ascultam melodia în liceu.

Mi-am terminat rapid rutina și am mâncat în și mai mare grabă. Înainte să îmi dau seama, m-am trezit din nou în baie, alături de toate cremele și parfumurile pe care le aveam. Nu le-am folosit niciodată pe toate într-o singură zi. M-am spălat de două ori pe dinți. M-am străduit să îmi fac și părul să stea cumva, renunțând la cocul stupid pe care îl făceam tot timpul, și prinzându-l cu două agrafe în părți. Nimic nu îmi era indiferent la aspectul meu.

Înainte să ies din baie, am aruncat o altă privire în oglindă. Vedeam o Aimée atât de străină... Dar fericită și nepăsătoare în fața subconștientului care îi ordona să își revină. Știam că mă schimbam. Nu radical, însă eu simțeam schimbările, chiar dacă ele nu se vedeau.

Hailey mă privea cu ochii mijii în timp ce mă încălțam. Ea avea cursuri peste o oră, fiind în anul trei de facultate, iar Seph,

având în vedere că încă dormea, probabil nu avea să ajungă la primul curs, pe care îl avea împreună cu Hades.

— Vise să te sa? m-a întrebat ea din bucătărie, iar eu am zămbit spășit, punându-mi o bretea a ghiozdanului pe umăr. Am încuviințat, ezitantă.

Deținând un simț al intuiției extrem de bine dezvoltat, Hailey era genul de persoană căreia nu trebuia să îi detaliez nimic, fiindcă anticipa și știa tot ce se întâmpla. Cu atât mai mult când venea vorba de mine și strategiile mele banale în ale minciunii și ale precauției. Era suficient să te uiți o singură dată la mine și vedeai cât de inebunită eram. Faptul că nu trebuia să îi explic asta lui Hailey m-a bucurat, pentru că nu aș fi știut cum s-o fac dacă mi-ar fi cerut.

S-a uitat la ecranul telefonului, pe care îl avea în mână, apoi s-a încruntat la mine.

— Dar cursurile lui încep abia peste patruzeci de minute.

Am făcut semn din bărbie și am aruncat o privire scurtă spre dormitorul ei și al lui Seph.

— Păi Seph... Nu are de gând să vină? am întrebat-o.

Hailey s-a strâmbat, neștiutoare.

— Aproape mi-a dat o palmă la fund când am vrut să îl trezesc, m-a lămurit ea, râzând la urmă.

M-am relaxat, oftând. Hailey și-a mijit din nou ochii la mine, înaintea de a-și vârî o altă lingură cu cereale în gură, clătind din cap.

Desigur că își dăduse seama.

M-am îmbăjorat și am încercat să îmi fac de lucru pe telefon ca să scap de privirea ei amuzată. A mestecat, iar eu m-am lăsat pe loc, cuprinsă de un neastâmpăr căruia nu aveam idee cum să îi fac față. În fapt, nici nu eram capabilă să îi fac față.

— Te-ai pregătit mai repede! a constatat Hailey, bufnind în râs. Serios, Aimee! Îți alimentezi vanitatea lui Hades într-atât încât n-o să mai aiă loc în casă de ea!

Mi-am ridicat privirea la ea și m-am sprijinit cu umărul de zădăra care despărțea antreul mic de la intrare de restul sufrageriei.

— Mai mare decât e acum, nu are cum să fie, am zămbit eu strâmb.

Ea a oftat și s-a ridicat de la masă, sorbind direct din castron ultimele picături de lapte. S-a dus la chiuvetă și a început să-și spele castronul și lingura, în timp ce mă analiza cu atenție din cap până în picioare. Îmi pusesem o pereche de blugi mulați, un tricou simplu cu guler, de culoare albastră și o geacă crem, subțire, de fâș. Având în vedere că Hades probabil venea cu motorul, să îmi pun ceva mai elegant era o idee complet neinspirată. Îmi fusese oricum destul de greu să renunț la cizmele cu toc în favoarea teneșilor.

— Să înțeleg că acum sunteți... împreună? a întrebat Hailey, cu vocea inegală, ca și când nu ar fi fost sigură dacă *împreună* era cuvântul potrivit.

Întrebarea ei m-a făcut să mă gândesc serios la asta. Eram împreună? Nu aveam idee ce însemna pentru Hades un sărut sau o relație. Poate că avea din nou să fie indiferent și rece; poate că avea din nou să mă ignore sau să se comporte răutăcios cu mine. Dacă avea să rădă pe seama mea în fața celor de la universitate, spunându-le cât de îngrozitor sărut? Mi-am simțit stomacul făcându-se ghem la gândul asta. Mă dispera caracterul său atât de mult, încât avea să ajungă într-o bună zi la un nivel care mă depășea complet și mă silea să renunț definitiv la străduințele de a-l înțelege.

Nu voiam să îi spun lui Hailey despre sărut. Am simțit nevoia de a ține asta pentru mine. Aveam încredere în Hailey, dar sărutul avut cu Hades îmi provoca un sentiment atât de plăcut, încât nu voiam să-l împart. Refuzam să împărtășesc cuiva până și simpla lui existență.

— Nu, am făcut eu o grimasă, involuntar. Nu suntem împreună.

Capitolul 7

Hades

Am încetinit, staționând motorul pe trotuarul lat din fața blocului lui Aimée. Mi-am ridicat ochelarii pe cap și am rotit cheia în contact. Mi-am scos telefonul și l-am deblocat, răspunzându-i lui Paul la mesajul pe care probabil mi-l trimisese încă din seara anterioară. Mi-am întors privirea spre ușa blocului, însă nimic. Mă dispera gândul că poate regreta ceea ce se întâmplase între noi și îmi era teamă ca naiba de faptul că avea să se comporte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Apoi, Lita a împins cu corpul ușa blocului și a deschis-o, zâmbindu-mi larg.

Nu pot defini sentimentul pe care l-am avut în acel moment. Avea părul lăsat pe spate și nu am idee ce îi făcuse, dar o făcea extrem de frumoasă. Arăta de parcă tocmai ce îi pusese cineva o aură strălucitoare în jurul capului. Mă tâmpisem dacă ajunsesem să îmi imaginez așa ceva, dar nu puteam ignora felul în care Lita radia de fericire. Și nu îmi venea să cred că eu eram motivul. Nimeni nu reacționa niciodată în preajma mea așa cum a făcut-o ea atunci.

Nu m-ar fi mirat să îmi spună a doua zi, după sărut, că vrea *s-o las în pace și să nu mai vorbesc niciodată cu ea*. Toată noaptea mă gândisem la chestia asta, în timp ce am alergat în parcul de lângă râu. Mi-am făcut nenumărate scenarii în cap și în toate sfârșeam snopind pe cineva în bătaie. Uitam, deseori, că vorbeam despre Aimée și că la ea mă gândeam, nu la alte fete pe

care le cunoscusem ca fiind astfel. Uitam, uneori, de ce fel de persoană eram îndrăgostit.

Oare toți bărbații trec prin așa ceva la un moment dat? Dacă nu, îmi pare rău pentru cei ce nu o fac. Îi compătimesc pe bărbații care nu simt ceea ce simțeam eu în preajma lui Aimée.

Am apreciat faptul că ea își pusese teneși, abținându-mă din răspuțeri să nu fac vreo glumă nesărată pe tema asta. Și-a vârât celălalt braț pe breteaua liberă a ghiozdanului, în timp ce se îndrepta spre mine cu pași hotărâți. Evident, se gândise să își ia ghiozdan ca să îi fie mai ușor pe motor. I-am zâmbit și eu, iar ea a încălecat motorul fără să ezite. Adoram atitudinea ei. Poate pentru că era și influența mea pe undeva pe acolo.

Nu am întrebat-o nimic despre apelul telefonic care o ținuse aproape două ore în dormitorul ei, fiindcă, oricât aș fi negat, aveam o încredere oarbă în caracterul sincer și nevicat al lui Aimée. Pur și simplu, nu mai conta.

M-a prins cu putere de talie și am icnit teatral. Ea și-a sprijinit bărbia pe umărul meu, râzând. N-am crezut că o să fiu vreodată atât de înnebunit după un sunet.

— 'Neața! a găngurit, în timp ce eu mi-am strecurat telefonul în buzunar.

— 'Neața, Lita, i-am urât și eu, insistând pe apelativ, înaintea să rotesc cheia în contact și să îmi las ochelarii la loc pe nas.

Lita își dichisise părul degeaba. Aveam să o chifulesc ca naiba în drumul spre Columbia.

În următoarele două săptămâni, am pierdut involuntar conținutul zilelor și al nopților, iar orarul haotic și aparent firesc devenise de-a lungul timpului un mod de a trăi. Timpul trecea mai repede decât mi-aș fi dorit. Știam că fiecare zi era un pas considerabil, care o apropia pe Lita de momentul plecării și pe mine de un alt calvar. Am încercat totuși să mă concentrez pe altceva.

Seph și Hailey ne luau pe mine și pe Lita peste tot cu ei. Dacă nu mergeam la cinema și nu ieșeam cu alți prieteni, sigur stăteam acasă și jucam tot felul de jocuri, până dimineața.

Întotdeauna sfârșeam ori la Lita în pat, ori la mine în pat. Merita să suport chițăitul lui Hailey de pe timpul jocurilor și trișatul frustrant al lui Seph, dacă la sfârșitul zilei mă alegeam cu Lita adormind în brațele mele.

Nu puteam defini relația dintre mine și Lita ca fiind una de cuplu. Nu ne-am mai sărutat din seara în care am mers pe G.W. Bridge. Ne-am comportat firesc, mulțumindu-ne cu faptul că doar noi puteam savura legătura pe care o formasem. Nu era necesar să afle toată lumea. Cu excepția lui Seph, pentru că era omul meu și nu aveam cum să îi ascund asta, pe când pe Hailey m-a anunțat Lita că a informat-o și, în definitiv, Hailey oricum intuia totul.

De restul nu îmi păsa. Vizitele Victoriei deveneau tot mai rare și, de n-aș fi făcut eu nazuri să o aducă pe Dakota, probabil nu ar mai fi existat nici acelea. Măcar Darwin mă lăsase în pace.

Stellan se zgâia zilnic la mine și Lita, în cafenelele din apropierea universității, unde ne duceam veacul între cursuri. Rupsesem definitiv legătura cu ei; excepție făcând Paul, cu care mai vorbeam rarori. Mi se ridica tensiunea când îl vedeam pe Williams, alături de gașca lui de masculi în călduri. Și întotdeauna îi captam atenția Litei pentru a le arăta fraierilor că nu o vor putea avea vreodată. Stellan și suita lui nu era singura problemă, fiindcă Eric încă băntuia prin împrejurimi. Caroline se fofila deseori pe lângă Hailey și se încumeta rar să i se adreseze Litei. Având în vedere că stăteam cu Colin mai tot timpul, era și ea mereu prin preajmă. Am tolerat prezența multor persoane la viața mea. De ce ar fi contat una în plus?

Trecuse mult timp de la sărutul nostru și eu simțeam că se schimbaseră atât de multe lucruri, încât nici nu le puteam face față.

Într-o zi, o luasem pe Lita de la universitate imediat ce terminase cursurile. Avea prea multe pe zi și asta mă dispera (înțepea la zece și scăpa la patru, cu pauzele de rigoare). Frustrarea intervenea atunci când scăpa la ore precum șase sau șapte seara. Eram nevoit să mă antrenez ca să îmi țin mintea ocupată cu ceva.

Sala de antrenament era goală ca întotdeauna. Lita m-a urmat îndeaproape, în timp ce ne-am îndreptat spre centrul

încăperii, ca mai apoi să ne oprim la băncuțele sprijinite de-a lungul peretelui. Am lăsat geanta de antrenament pe una dintre ele și mi-am trecut mâna prin păr, pentru a-l potoli cât de cât. Lita se rotește de zor prin sală. Purta niște pantaloni negri de trening, cu detalii albastre și un hanorac asortat. Părul ei, prins în coadă, mă înnebunea. Era atât de lung încât îi ajungea la jumătatea spatelui atunci când era prins.

— Ce cauți? am întrebat-o și mi-am tras tricoul peste cap, pentru a-l schimba cu cel de antrenament.

Ea a oftat și a venit spre mine. Fața i s-a crispat când m-a observat la bustul gol. Nu m-am mirat, ci mi-am văzut de treabă. Arăta de parcă se lupta cu imboldul de a-și acoperi ochii și mi-a fost greu să mă abțin din a mă fâli puțin.

— Credeam că mi-am lăsat eșarfa pe aici, a bâiguit ea, cu vocea amețită. Dar nu cred, altminteri aș fi găsit-o.

— Nu suntem singurii care venim des aici, am lămurit-o eu. Jordan și prietenii lui frecventează împrejurimile.

— Da, știu. În fine, a conchis ea. Ce facem azi?

A prins fermoarul hanoracului între două degete și l-a tras în jos, lăsând la vedere un tricou negru care se mula perfect peste trupul ei micuț și atent curturat. Antrenamentele din ultima perioadă își puneau serios amprenta asupra corpului ei și cu cât ea avansa, cu atât eu o doream mai mult. Ceea ce nu era deloc bine pentru starea mea psihică. Nu aveam să o fac prea curând pe Lita a mea. O doream, ce-i drept, dar nu consideram că asta conta atât de mult. Nu trebuia să conteze.

Îmi plăcea relația noastră nedefinită și știam că și ei îi plăcea.

A lăsat hanoracul deoparte și s-a îndreptat de spate, trăgând aer în piept. Și-a ridicat brațele și și-a refăcut strânsoarea părului. Orice i-ar fi făcut, tot dezordonat era. Lucru care nu se potrivea atitudinii sale și mai ales înfățișării. De fiecare dată când o priveam pe Aimée, vedeam în ea un arhitect de renume. În posesia sfîriri sale în orice făcea. Speram ca arhitectura și cariera în domeniul ăsta să o schimbe din acel punct de vedere și credeam cu tărie că așa va fi.

— Faci ca de obicei, i-am explicat.

Lita a gemut nemulțumită și s-a prins de brațul meu, lipindu-și obrazul de el și uitându-se la mine cu ochii mari, cerșind îndurare.

— Ooo, te rog! s-a smiorcăit ea. Învață-mă și altceva! M-am plictisit de aceleași exerciții deloc fascinante!

M-am uitat în jos la ea, gânditor, înainte să mă deplasez până la geantă și să scot din ea sticlele cu apă și mănușile de box.

— Vrei să înveți un exercițiu cu adevărat interesant și teribil de fascinant?

— Da, categoric!

— Vino aici.

I-am făcut semn din cap, fără să o privesc, cât trăgeam fermoarul genții.

S-a postat rapid lângă mine și, cu o mișcare ageră, am tras-o de braț și am lipit-o de perete. A icnit ușor în contactul cu construcția dură, dar nu a spus nimic care să semnaleze ceva ce ar deranja-o.

— Exerciții de respirație, am rânjit, înainte să o sărut.

Rezistasem deja prea multă vreme și Lita niciodată nu îmi făcea treaba mai ușoară. Avea să devină o problemă gravă dacă continuam amândoi în ritmul acela. Ea nu avea nici cea mai vagă idee cât de tare mă provoca numai strâmbându-se la mine, sau cât de mult adoram felul în care i se mișcau buzele când mă striga pe nume, nervoasă, ori în câte feluri mă imagina sărutând-o în timp ce o priveam bând dintr-un pahar sau rozându-și buza. Ori devenisem paranoic, ori fata asta avea să mă facă să o iubesc pe vecie.

Mă amuza și atrăgea în același timp stângăcia ei. De pildă, când am sărutat-o a doua oară în sala de antrenamente, abia dacă putea menține ritmul sărutului. Felul în care nu știa nici unde să își țină mâinile sau cum își ținea ochii închiși chiar dacă eu mă distanțam... Era de-a dreptul fascinant. Ea era fascinantă. O puteam privi zi și noapte și tot nu m-aș fi săturat.

I-am susținut talia cu palmele și i-am sărutat fiecare buză în parte, savurând gustul lor dulceag, apoi i-am cerut permisiunea pe care ea nu a ezitat să mi-o ofere. Aidoma primei dăți, devenisem la fel de alert, fiindcă pur și simplu nu mă puteam

abține. Era delicioasă. Un deliciu care depășea orice graniță a imaginației.

Și din nou a fost caraghioasă când am pus capăt sărutului. A rămas cu ochii închiși.

— O să faci chestia asta mereu? am întrebat-o eu, amuzant.

— Ce chestie?

Nu s-a mișcat, iar pleoapele îi zvâcneau.

— Să stai cu ochii închiși după ce te sărut?

Mi-am arcuit o sprânceană, deși ea nu mă putea vedea.

— Dacă o să mă săruți întotdeauna în felul ăsta, da. Mereu.

A deschis ochii ușor și i-am zâmbit. Nu știu dacă Lita îmi spunea toate astea ca să mă simt bine sau dacă într-adevăr le simțea. Am optat pentru ambele. Era în avantajul amândurora, în orice caz.

— Păi, deocamdată este suficient pentru anul ăsta, am ridicat eu din sprâncene, făcând câțiva pași în spate.

Lita a rămas exact cum am lăsat-o: îngândurată și derutată, sprijinită cu spatele de perete.

— Nu înțeleg ce se întâmplă între noi, Hades, a murmurat ea, împreunându-și palmele și jucându-se cu degetele între ele. De ce m-ai sărutat adineauri?

M-am apropiat din nou de ea și i-am ridicat bărbia cu degetul arătător, apoi mi-am apăsât buzele de ale ei.

— Fiindcă pot, i-am spus și mi-am presat din nou buzele de ale sale. Și fiindcă vreau, le-am presat din nou. Și pentru că îmi place.

Luat prin surprindere, m-am dat un pas în spate când brațele ei m-au împins, dându-mi un avânt puternic. S-a încruntat mâniașă la mine și m-a privit cu un soi de furie care putea fi repartizat în șapte feluri distincte.

— Ba nu, a protestat ea. Nu poți să mă săruți când vrei tu! a strigat la mine. Nu ai dreptul ăsta.

Mi-am strâns palmele în pumni.

— Oh, fii serioasă! am strigat și eu. Te-am sărutat doar de două ori până acum!

Nu-am privit câteva clipe, fără ca măcar să clipim. Nu înțelegeam de ce i se părea atât de anormal faptul că o puteam

săruta când simțeam să fac asta. Acum, realizez faptul că Lita era obișnuită ca cei din jurul ei să dețină controlul asupra a tot ce făcea. Familia ei îi spunea tot timpul ce să facă. Devenise, de-a lungul timpului, un reflex tendința de a se apăra. Ea doar încerca să se convingă că nimeni nu are dreptul să îi spună ce are de făcut. Micuța Aimée creștea. Și nu știam dacă trebuia să mă bucur sau să mă tem de lucrul ăsta.

A răsuflat, trecându-și o mână peste față, în timp ce s-a scurs lent pe perete, până când s-a așezat pe podea.

— Scuze, a murmurat, îngropându-și fața în palme.

M-am aplecat pe vine în fața ei și mi-am poziționat brațele pe genunchii săi. Își ținea mâinile pe față, de parcă dacă ea nu mă vedea, nu o vedeam nici eu. De ce nu aș fi vrut s-o văd?

Și-a depărtat sfioasă degetul arătător de cel mijlociu și m-a privit îngrijorată. Se aștepta să izbucnesc sau să îi spun vreo replică batjocoritoare, însă nu aveam de gând să fac nimic de genul ăsta. Știam că va fi greu pentru amândoi să facem ca totul să meargă. Nu era cazul să îngreunez lucrurile cu cuvinte răuticioase sau glume.

Nu încă, cel puțin.

— E în regulă, Lita, am liniștit-o eu. Dar pentru asta faci zece abdomene în plus, i-am spus, realizând cât de idiot eram.

A zâmbit și, înainte să îmi dau seama, a sărit cu brațele în jurul gâtului meu, surâzând. M-am menținut în capul oaselor, iar ea a continuat să mă strângă în brațe de parcă ar fi depins viața amândurora de acea îmbrățișare. Liniștea amândurora în schimb, cu siguranță depindea de acea îmbrățișare.

I-am cuprins spatele cu brațele și mi-am afundat fața în umărul ei. N-a fost nevoie să mă gândesc de două ori înainte să îmi apăs cast buzele de pielea gâtului ei. Nu mă puteam abține.

Ea doar m-a strâns mai tare în brațe și am stat câteva minute bune acolo, pe podea, îmbrățișați, bucurându-ne de acel moment de liniște.

Apoi ne-am apucat de antrenament.

Oricât de mult voia Lita să facă pe dura în fața exercițiilor pe care o puneam să le facă, știam că se înmuia de la primele două seturi. Doar o priveam cum se sforța și zâmbeam, fiindcă oricât i-aș fi spus să se oprească, era prea ambițioasă să o facă.

Înainte de ea, întotdeauna făceam antrenamentele de unul singur și niciodată nu am suportat să fie cineva în sală cât făceam asta. Pe Lita o voiam acolo din simplul fapt că îmi plăcea asta. De fapt, eram dependent de prezența cea să o am în preajmă. De fapt, eram dependent de prezența ei. Ceea ce era, mai mult sau mai puțin, o influență asupra antrenamentului meu. Nu mai loveam sacul atât de tare și atât de înverșunat, fiindcă privirea îmi era tot timpul pe ea, chiar dacă o puneam să facă exerciții în cealaltă parte a sălii pentru motivul ăsta. Gândul îmi era tot la ea și nu mă puteam concentra deloc la altceva, atunci când ea era atât de aproape.

Imaginză-ți acum cum eram în lipsa ei.

Am prins sacul între palme și l-am oprit din balansat, ca mai apoi să merg să iau sticla cu apă de pe bancă și s-o golesc. Mi-am șters fruntea cu prosopul și Lita s-a apropiat de mine, respirând sacadat.

— Dă-mi și mie, mi-a cerut, dintr-o răsuflare.

M-am uitat la sticla goală din mâna mea și apoi la cealaltă trei de pe bancă, care erau de asemenea goale. De regulă nu rămâneam niciodată fără apă și am fost surprins de faptul că Lita băuse la fel de multă ca și mine, lucru ce nu s-a mai întâmplat până atunci la antrenament.

— Ai băut două sticle de apă, am subliniat eu, iar ea le-a privit nesigură.

— Ei bine, a răsuflat, da. Mi-e foarte sete.

S-a uitat la sticla din mâna mea și a făcut ochii mari.

— Nu îmi spune că și tu ai terminat-o pe a ta!

Nu am dezbătut foarte mult subiectul la vremea aceea, deși simțeam că ceva nu era în regulă. Mi-am amintit imediat de un dozator pe care îl folosea Jordan când se antrena. Preferam să îmi aduc propria apă, dar nu am avut încotro din moment ce Litei îi era sete.

I-am dat apă din dozator și am decis să mergem acasă. Trecură deja aproape două ore de când eram plecați. Soarele apunea și mi-am pus ochelarii la ochi imediat ce am ieșit din clădire, cu Lita înaintea mea, care mergea lejer și plină de energie.

Și-a lăsat capul pe spate și a întins mâinile, nepăsându-i că oamenii furnicau în jurul nostru.

S-a sucit pe călcăie deodată, intrând în calea mea și mergând cu fața la mine.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu? a ridicat ea din sprâncene.

Am privit-o nedumerit prin lentilele ochelarilor.

— Da — am nevoie urgentă de un duș.

Nu, afurisitul! s-a încruntat ea la mine. Mergem pe pod?

— Ce să facem pe pod?

M-am oprit în dreptul Kawasaki-ului. Lita a zburdat până în partea cealaltă, ocolindu-l ca să ajungă în fața mea. Era atât de entuziasmată, încât îmi venea greu să cred că într-adevăr îi plăcea locul ăla. Nu era cine știe ce, având în vedere că exista trafic, însă asta demonstra și cât de puțin ne interesa de ceilalți. Întotdeauna uitam de cei din jur când eram acolo.

Lita a ridicat din umeri și s-a lăsat în fața pe brațe, sprijinindu-se de șaua motorului. Soarele îi făcea părul și ochii să strălucească deopotrivă, iar o briză blândă îi sufla câteva șuvițe din breton.

— Să scăpăm de aglomerația insuportabilă a orașului. Îmi place mult acolo, a mărturisit ea, zâmbind larg. Ador locul ăla.

M-am uitat stăruitor la ea, întrebându-mă unde reușea să canalizeze toată energia pe care o avea. Nu arăta de parcă tocmai ce o pusese să facă câteva seturi de exerciții. Emană viață prin toți porii.

— Bine, am oftat, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt. Mergem la mine, facem câte un duș, mâncăm, și apoi mergem. Ce spui?

A aprobat din cap cu frenezie și a zâmbit atât de mulțumită, încât îmi venea să o sărut.

— Poți fi chiar drăguț când nu ești un ticălos, Hades.

— Nup, am făcut eu semn din bărbie. Nu funcționează la mine — eu fac duș primul.

Ea a gemut învinsă.

— La naiba! a înjurat în barbă și a urcat pe motor. Bine, dar comandăm pizza.

Și-a lipit obrazul de spatele meu și brațele ei mi-au încâtușat talia.

Traficul din Manhattan se întese de vreme ce venise primăvara. Am făcut slalom printre mașini și am auzit-o pe Lita chicotind din când în când. Probabil poate pentru că se zgâiau la noi toți șoferii mașinilor aflate în convoiul de la semafor.

Am parcat motorul în garaj și am urcat în apartament, dând în sufagerie de un Figaro voios și vesel. Lita l-a luat în brațe imediat, ciufulindu-l, în timp ce el se întindea spre fața ei.

— Îl luăm și pe Figaro! a tresărit Lita, entuziasmată. De cât timp nu l-ai mai scos la plimbare? Uite ce ochi triști are...

— Îl plimbă suficient Dakota, am spus eu. Dacă vrei îl luăm, dar o să fi nevoită să îl ții în brațe.

M-am dus în dormitor pentru a-mi lua haine de schimb.

Lita m-a privit crispată.

— Și cum o să fac asta?

Am ridicat din umeri.

— Gândește-te.

A oftat și și-a chircit umerii.

— Figaro, stai acasă băiete... L-a ridicat la nivelul feței și s-a uitat cu părere de rău la el, de parcă el chiar ar fi putut interpreta expresia ei. Te scoatem mâine, bine?

Figaro a scos un schelălăit scurt.

Incredibil.

Lita s-a uitat uimită la mine, așteptându-mi reacția.

— Frumos, am spus eu. Cred că de aceea te-ai înțeles și cu idiotul de Stellan.

Râsul ei a umplut apartamentul și și-a lăsat capul pe spate, iar eu am privit-o lacom, bucurându-mă de imaginea superbă pe care o aveam în fața ochilor.

Am intrat primul în duș, timp în care Lita i-a pus mâncare și apă lui Figaro, ca mai apoi eu să ies și să îi dau Litei un tricou de-al meu și un hanorac. Nu putea să le poarte pe aceleași de la antrenament. M-am oprit în hol când am văzut-o stând la barul pentru mic dejun, mâncând înghețată.

Și-a întors capul și a zâmbit spășită.

— Înghețată? A ridicat bolul spre mine, făcând o grimasă.
Pizza vine în douăzeci de minute!

— Păi, poate nu termini înghețata până atunci, i-am zămbit eu.

I-am dat hainele și ea a intrat în baie.

Imediat cum a închis ușa, s-a auzit soneria. Am mers ostentiv până la ușă și am deschis-o, trecându-mi mâna prin părul încă umed și întrebându-mă cine ar putea fi. Nu chemasem pe nimeni. Poate că pizza venise mai repede.

M-am încruntat și m-am albit la față atunci când am văzut oaspetele.

Dincolo de ușă, zâmbetul mârșav al lui David m-a întâmpinat.

Și-a arcuit sprâncenele, iar mina lui era la fel de indignată ca a mea.

— Măi să fie! a cântat el, dându-se un pas în spate și uitându-se din nou la numărul de deasupra ușii. Puteam să jur că am greșit apartamentul!

Capitolul 8

Aimée

Mă simțeam încă stingherită să fac duș în baia lui Hades, dar devenise aproape un obicei. Mereu făceam asta după antrenament. Cred că de fapt nopțile consecutive petrecute la Hades deveniseră aproape un obicei. Nu pot uita expresiile pe care le căpătau studenții de la universitate când ne vedeau împreună, glumind, în curtea interioară, sau faptul că îmi cumpăra mereu mâncare și că mă lua întotdeauna de acasă înainte de cursuri. Deși programul nu ni se potrivea, tot în fața blocului îl găseam, pe motor, rânjind. Sunt unele detalii aparent ne semnificative, dar care pentru mine însemnau enorm. Nu renunțase definitiv la atitudinea distantă, dar i-am sesizat străduința de-a o face.

Îi va reuși, într-un final, mi-am spus. Nu poate fi insensibil-ticălos-afurisit la nesfârșit.

Mi-am clătit părul de șampon, apoi corpul și am ieșit din cabina de duș, trăgând un prosop mare de pe suport, pentru a mă șterge cu el. Mi-am înfășurat părul ca într-un turban și am pus hainele pe mine. Purtam un tricou de-al lui Hades, negru, cu poza unei fete blonde pe el. Nu m-a mirat. Parfumul lui era abandonat pe comoda de lângă chiuveță și nu m-am gândit de două ori înainte să mă dau cu el. Am inspirat adânc, închizând ochii. Nu credeam vreodată că pot fi atât de înnebunită după un parfum.

Mi-am șters părul cu prosopul și am scos feonul din comoda. M-am încruntat când am auzit vocea răstită a lui Hades, și

am lăsat feonul deoparte. Am așteptat câteva clipe, crezând că poate mi se pare, însă vocea lui s-a auzit din nou. Am deschis ușa și mi-am ipit nesigură capul pe hol. Poate vorbea la telefon. Însă nu era asta – vorbea cu cineva. De fapt, se certa cu cineva.

M-am încruntat și am ascultat atentă, străduindu-mă să înțeleg ceva din conversație. Expresia mi s-a îngrozit și picioarele mi s-au înmuiat când am deslușit cealaltă voce.

Nu... Nu era posibil așa ceva.

Ușa de la intrarea apartamentului era deschisă larg și vocele proveneau de pe holul blocului. Am țâșnit din baie, ocolind barul pentru mic dejun, și pe Figaro care lătra, și m-am oprit brusc în pragul ușii. Mi-am ținut respirația când l-am zărit pe Hades ținându-l pe David de cămașă, lipit de peretele care fixa ușa apartamentului. Fața îi era încordată, pe când a lui David cerșea îndurare. Am expirat silențios și am clipit de două ori, pentru a fi sigură că ceea ce vedeam nu era un miraj.

— David? am rostit, cu vocea inegală.

Și-au întors amândoi privirile spre mine, uluiți, dar la fel de încordați. Hades a slăbit strânsoarea și i-a dat brusc drumul. David s-a pus pe picioare și s-a străduit să își așeze cămașa, sub privirea tranșantă a lui Hades. Când Hades s-a uitat la mine, i-am recunoscut neliniștea din privire, lucru ce m-a alarmat mai mult. Mi-am mutat privirea de la el la David, exact când s-a auzit o ușă deschizându-se. Apoi atenția mi-a fost atrasă de cineva de la etajul de deasupra noastră. Caroline a ieșit din apartamentul ei, răsărind și ținându-l pe Colin de mână. Fața lui Caroline s-a albit instantaneu, zărindu-mă.

— E totul în regulă? a întrebat Colin, curios, coborând scările cât să ajungă la noi.

Caroline l-a urmat îndeaproape, reținută.

În tot acest timp nu mi-am putut lua privirea de la David. Nu îmi venea să cred că era acolo. Trecuse atâta vreme de când nu îl văzusem... Arăta la fel – părul său era perfect aranjat, dat cu puțin gel, hainele la fel de atent apretate și asortate (excepție făcând cămașa, pe care Hades i-o șifonase), bărbierit, iar colonia sa intensă și dulceagă se simțea până la mine. Ochii lui

albaștri erau mai strălucitori ca niciodată în timp ce se uita la mine. Abia când privirea i-a coborât pe trupul meu am realizat că purtam doar tricoul lui Hades și o pereche de boxeri care, din fericire, nu se vedeau, datorită lungimii tricoului. În schimb, părul meu umed lăsa loc multor interpretări.

Ochii lui David s-au întunecat, iar eu mi-am încrucișat brațele la piept.

Colin s-a uitat atent la noi, studiindu-ne expresiile, apoi și-a mutat atenția la Caroline. Ea avea un aer spășit.

Am tresărit când Hades a trecut ca vântul pe lângă mine, aproape îmbrâncindu-mă. A înhățat cheile de la motor, din cuier, și a plecat, coborând scările într-o grabă care mi-a făcut panică să crească. Ce se întâmplase? Ce căuta David acolo? Ce îi spusese de a devenit atât de nervos? Gura îmi era incremenită și am fost incapabilă să îl strig pe Hades, deși toate instinctele asta îmi urlau să fac.

— E totul în regulă, a răspuns David, într-un final, privindu-mă circumspect.

Colin l-a privit ciudat, apoi a tras-o pe Caroline după el, pe scări, luându-și rămas bun. Atunci când au ajuns față în față, David s-a uitat lung la Caroline. Privirea lui mi-a fost imposibil să o interpretez, însă pe fața lui Caroline se citea resemnarea. M-am încruntat mai tare, simțind cum lacrimile mi se strângeau în ochi. Ar fi trebuit să plec cu Hades, pe pod, nu să retrăiesc sentimentele de confuzie și pierzanie pe care le-am simțit în primele săptămâni, în New York.

David s-a apropiat de mine imediat ce am rămas singuri. Aveam privirea pironită în pământ, gândindu-mă la ceea ce tocmai se întâmplase.

— Bună. Am auzit vocea catifelată a lui David.

Înghițind în sec, mi-am ridicat privirea într-a lui și mi-am reprimat cu hotărâre lacrimile. Era... *intens* modul în care David readucea în mintea mea o puzderie de amintiri și trăiri, doar cu simpla lui prezență.

Mi-am tras de tricou în jos, încercând fără reușită să îmi acopăr cât mai mult coapsele.

— Bună, i-am răspuns, cu vocea slabă, fără să îl privesc.

— Arăți... bine, m-a complimentat, și era sincer.

Am izbutit să îl privesc în ochi.

— Mersi, i-am zâmbit strâmb.

Ce puteam face? Eram uluită de prezența lui. Nu m-am așteptat la așa ceva. Timpul petrecut în preajma lui Hades îmi ocupase în întregime mintea, nelăsând loc de *altceva* sau *altcineva*. Și, oricât de afectată păream de schimbările care au intervenit în comportamentul și în întreaga mea viață, gândul să mă întorc înapoi în Anglia pierdea de la o zi la alta. Uneori îmi era teamă numai să îmi imaginez asta, alteori refuzam categoric să îmi stric starea de spirit imaginându-mă întoarsă în Norwich. Nu am luat în calcul, însă, că poate dacă nu mă întorc eu, vine el la mine.

David mă analiza cu atenție, iar privirea lui devenea foarte stânjenitoare. Ochiul îi era la fel de strălucitor și încântați de faptul că mă avea în față – erau încărcăți de admirație, de dragoste și de bucurie. Cât trecuse oare? O lună? Două?

Nici nu m-am sinchisit să țin cont.

— Păi..., m-am fâstăcit eu, trăgând aer în piept. Cred... cred că poți intra.

I-am făcut semn cu mâna, spre apartament, dându-mă de-o parte, ca să îi fac loc.

Și-a strâns buzele, zâmbind, apoi a intrat, iar Figaro la întâmpinat. *Întâmpinat* este mult spus – doar l-a mirosit și apoi a plecat spre dormitorul lui Hades. Păi, nici eu nu eram în regulă cu faptul că, practic, îl invitase pe David în apartamentul lui Hades.

Am aruncat o ultimă privire pe hol, înainte să închid ușa, implorând din priviri ca Hades să apară din lift sau de pe scări. Însă asta nu s-a întâmplat, iar eu am închis ușa odată cu ochii, într-o încercare de a mă pregăti sufletește pentru dialogul pe care urma să îl am cu David.

M-am întors cu fața spre sufragerie și l-am surprins rotindu-și curios privirea, de jur împrejur.

— Aici locuiești? m-a întrebat, iar eu m-am deplasat cu picioarele tremurânde spre el.

Încă nu îmi venea să cred că eram îmbrăcată doar într-un tricou. Tricoul lui Hades.

— Nu, m-am încruntat ușor. Nu este apartamentul meu.

S-a uitat din nou la mine – de la părul umed și proaspăt spălat, până la papucii pufoși de casă în care aveam strecurate tălpile goale. I-am spus să aștepte o clipă și am fugit în dormitorul lui Hades, trăgând pe mine pantalonii de trening de la antrenament. Nu mi-am schimbat tricoul. *David poate crede orice dorește*, mi-am spus eu. Figaro stătea în pat, cu botul pe labe, privindu-mă cu părere de rău. Mi-am prins părul în coc și am oftat spre el. Și-a ridicat capul când m-am aplecat lângă pat, în fața lui. L-am mângâiat pe blana moale de pe cap și i-am lăsat un pupic, tot acolo, imediat după.

— Să îi ceri scuze stăpânului tău din partea mea, am șoptit.

M-am întors în sufragerie și l-am găsit pe David așezat pe canapea, în timp ce se zgăia la rafturile pline cu cărți ale lui Hades. Și-a întors privirea spre mine și eu m-am așezat lângă el.

— Și zici că nu locuiești aici? a întrebat el, din nou.

— Nu. E apartamentul lui Hades.

Și-a arcuit sprâncenele, aplecându-se în față și sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Și tocmai ce ai făcut duș la el..., a adăugat, parcă puțin resemnat.

M-am încruntat, sucindu-mă cu tot corpul spre el. Atitudinea lui era iritantă.

— Ce faci aici, David?

A oftat, uitându-se în jos, la mâinile sale încătușate. L-am simțit tensionat.

— Am fost la cămin și te-am căutat, a început el, fiindcă nu m-am mai uitat pe camerele de acolo de când... Știi tu. Cei de acolo mi-au spus că ai plecat, ceea ce m-a surprins, fiindcă nu aveam nici cea mai mică idee despre faptul că te-ai mutat. Am aflat că a plecat și Caroline, lucru ce m-a făcut să cred că v-ai mutat împreună, într-un apartament. Nu am vrut să te sun, fiindcă trebuia să fie o surpriză, așa că am sunat-o pe Caroline. Mi-a spus că nu poate să îmi ofere vreo informație actuală des-

pre tine, cu excepția adresei la care te găsesc, cu motivul că nu ai păstrat legătură. Am rămas mut. Îți poți imagina, nu?

Acum că auzeam toate aceste lucruri de la altcineva, cu voce tare, păreau incredibile. David vorbea despre o altă persoană, nu despre mine. Un sentiment melancolic mi-a străfulgerat pieptul, îngreunându-l.

David și-a întors privirea spre mine, apoi și-a ferit-o din nou.

— Te-ai schimbat, a remarcat el. Extrem de mult... și arăți grozav. Pari plină de viață, și pot observa felul în care ochii îți strălucesc, deși nu te uiți la mine. Nu știu dacă să consider asta ceva bun sau nu, dar sunt convins că totul se datorează... lui.

Înghițind în sec, mi-am trecut limba peste buzele care mi se uscaseră. Era, într-adevăr, atât de evident ceea ce simțeam? Mi se rupea sufletul să îl văd pe David conștient de efectul lui Hades asupra mea, dar nu știam ce să fac în privința asta. De ce a trebuit să apară și să îmi readucă trecutul? De ce nu eram măcar bucurasă să îl revăd? Cu câteva luni în urmă aș fi sărit în brațele lui, întâmpinându-l, spunându-i cât de mult îl iubesc și chiar crezând asta. El m-ar fi strâns înapoi în brațe, sărutându-mi cu blândețe părul, ca mai apoi să îmi dea un buchet cu flori și napolitanele Swedish, după care știa că eram înnebunită. Îmi amintesc și acum momentul în care îmi cumpărase Swedish Wafer, când am vorbit la Columbia cu el.

Faptul că David intuise motivul schimbării mele mă liniștea, fiindcă nu aș fi putut să i-l explic, de vreme ce nici eu nu îl înțelegeam. Nu voiam să îl fac să se simtă abandonat, spunându-i că sunt îndrăgostită de Hades. Doar din privirile pe care mi le oferea, îmi dădeam seama de sentimentele sale, care încă mocneau pentru mine. Aș fi ales mai degrabă să îl mint, decât să îl fac să sufere. Ceea ce era total greșit, dar nu eram în stare să fac diferența. Oricât aș fi crezut că îi fac bine mințindu-l, cu atât mai mult aveam să îl fac să sufere spunându-i adevărul.

Am clătinat de două ori din cap.

— Nu este adevărat, David. Sunt tot Aimée, doar că..., am bâiguit. M-am emancipat, și m-am eliberat de prejudecăți și de constrângeri.

El a zâmbit timid.

— Nu te-ai emancipat, m-a contrazis nostalgic. Ai tăi încă îți trimit bani.

— De unde știi?

— Am vorbit cu tatăl tău, în urmă cu aproximativ două săptămâni.

— Au aflat de... despărțire? M-am schimonosit.

David s-a încruntat, iar mărul lui Adam i-a urcat și i-a coborât lent.

— Nu le-am spus. Nu am avut ocazia.

Așadar, părinții mei încă aveau impresia că eu și David eram împreună. De aceea nu și-au bătut capul să îmi dea vreun telefon. Sunt sigură că l-au pus pe David să se intereseze de mine și să le dea raportul. David nu a făcut asta – nu vorbisem deloc în ultima perioadă. Oare ei chiar nu s-au interesat deloc de mine?

Pe de altă parte, bănuiam că David nu le-a spus părinților despre despărțire pentru că ar fi trebuit automat să argumenteze, iar faptul că m-a lovit nu era deloc ceva cu care s-ar fi lăudat. Cu atât mai mult când era vorba de David. Și-ar fi compromis atât relația cu familia mea, cât și cu a lui. Asta doar dacă părinților mei le mai păsa de mine.

Nu știam cum ar fi trebuit să reacționez la vestea lui.

Mi-am arcuit sprâncenele.

— Să înțeleg că asta este motivul pentru care ai venit? Să îi înștiințezi pe ei?

Mi-am încrucișat mâinile la piept și m-am lăsat pe spate în canapea.

— Nu te bucuri să mă vezi? a întrebat. Știam că nu trebuia să vin.

M-am relaxat, renunțând la atitudinea impunătoare.

— David, mă bucur nespun să văd că ești în regulă. Sunt doar curioasă dacă părinții mei... Ei bine, dacă le pasă câtuși de puțin de mine. Știi, nu m-au sunat deloc de când am plecat din Norwich.

Lacrimile deja puneau stăpânire pe ochii mei și mă simțeam ca și când încăperea se strângea în jurul nostru.

— Aimée, a răspuns el, cu tonul mohorât, părinții tăi nu s-au interesat deloc de starea ta. Îmi pare tare rău că trebuie să auzi asta, dar nu am să te mint. I-am spus tatălui tău că te-ai acomodat și că ești bine, dar nu fiindcă m-a întrebat el asta. Sunt extrem de supărați. Abia am reușit să te aduc în subiect de față cu ei. Până și rudele tale te consideră fugită de acasă. Îți vine să crezi? Nu îmi pot imagina cum ai putut locui atâta vreme lângă o familie atât de pașivă. Se plâng că i-ai făcut de rușine și că i-ai jignit indirect alegând o facultate de doi bani în schimbul afacerii familiei.

Îl auzeam pe David vorbind, dar nu mai vedeam nimic. Privirea mi se înțeșase și mi-am simțit inima căzând între coaste.

Cred că privirea mea l-a alarmat pe David, fiindcă s-a întins spre mine și m-a cuprins în brațe. A fost o îmbrățișare atât de familiară, încât nu am putut-o refuza. Era exact ce aveam nevoie. Mă făcea să cred că totuși exista încă o șansă pentru a nu-mi pierde familia definitiv. Cum puteau ei, ca părinți, să fie atât de cruzi? Cum puteau să mă trateze astfel, dintr-un motiv atât de banal? Știam – afacerea familiei trebuia dusă mai departe, dorințele lor erau și dorințele mele, familia era pe primul lor și banii de asemenea. Dar de la a-i impune ceva copilului tău până la a-l da uitării fiindcă s-a opus, este cale foarte lungă.

Mi-am afundat fața în umărul lui David, dar nu am plâns. Nu puteam plânge, fiindcă nu eram alături de persoana potrivită și nu voiam să împart cu altcineva tot ceea ce simțeam, în afară de Hades.

— Va fi totul bine, mi-a șoptit David. Nu îți face griji.

Am închis ochii și am expirat lent, ca mai apoi să mă dau în spate și să îmi duc mâna la frunte, epuizată de toate gândurile și stările contradictorii care se ciocneau în creier și în corp. David mi-a luat mâna stângă într-a sa, masându-mi podoșul palmei cu degetul mare, exact cum o făcea pe vremea când eram împreună. Mă liniștea atunci când eram bulversată de discuțiile cu mama, legate de facultate.

David a scos un hohot aproape inaudibil, iar eu l-am privit curioasă. Arăta... bucuros.

— Ca să îți spun de-a dreptul, a spus, privind mâinile noastre, motivul pentru care am venit în New York este pentru că tocmai ce am primit un loc de muncă la compania tatei. Am ținut musai să mă trimită aici, în New York, iar el a fost de acord, știind cât de mult îmi doream să fiu în preajma ta.

Nu pot defini valul de emoții pe care l-am simțit în acel moment. Nu înțelegeam de ce pentru David era totul atât de simplu. De ce familia lui îi oferea ce își dorea, fără să îl judece sau constrângă? De ce părinții lui erau atât de înțelegători?

— Dar mai ai încă un an până termini facultatea, am reușit eu să articulez.

A încuviințat.

— E un fel de stagiul pe timp de vară, mi-a explicat el. Vreau să am experiența necesară când termin facultatea, ca să mă pot ocupa imediat de compania de aici.

Nu îmi stătea gândul la ceea ce spunea David. Mă întrebam unde era Hades și ce făcea. În ciuda tuturor problemelor mele cu familia, tocmai ce căpătasem o relație frumoasă cu el și nu aveam de gând să o pierd. La acel moment el a fost singura persoană pe care voiam s-o văd și s-o iau în brațe. Doar îmbrățișarea sa îmi putea aduce liniștea de care aveam o nevoie disperată.

— Felicitări, i-am urat sinceră lui David, pe un ton nefiresc. Mă bucur mult să aud asta, David. Serios!

Mi-am luat telefonul de pe cotiera canapelei, unde îl lăsasem când am venit, și i-am trimis mesaj, întrebându-l unde este și cerându-mi scuze. David mă privea stăruitor, dar nu îmi păsa de asta. Îmi făceam griji pentru Hades și pentru ceea ce ar putea crede el. Sau pentru ceea ce ar face.

Eram împăcată la gândul că lui David îi era bine. Faptul că voia să fie în preajma mea însă, mă îngrijora. În acel moment nu am conștientizat adevărata gravitate a situației, fiindcă ardeam de nerăbdare ca Hades să îmi dea vreun semn.

— Mersi, a spus David, strângându-mă ușor de mână. Vei vedea că o să fie bine și cu familia ta. Când o să...

— David, l-am întrerupt, fiindcă nu mai puteam rezista. Ce s-a întâmplat între tine și Hades adineauri?

S-a încruntat, înghițind în sec. A tăcut câteva clipe, cântărindu-și probabil opțiunile. Când a început să vorbească, nu mă privea în ochi.

— Tipul ăsta are probleme grave, Aimée. Nu i-am spus nimic care să provoace reacția pe care a avut-o. Sincer îți spun. Oricât de mult te-ai atașat de el, cred că nu este în regulă. Tu te atașezi de toată lumea... Însă după un individ ca el o să suferi cel mai mult. Știi cine este cu adevărat? Unde a copilarit și ce a făcut în trecut? Cine sunt părinții lui, și toate cele? Nu vreau să te știu în preajma unui tip ca el. Atât îți spun.

— Oh, am pufnit eu nervoasă, rostogolindu-mi iritată ochii. Crede-mă, David, nu ai nicio idee despre ce fel de persoană este.

— Nu fi atât de sigură. Am găsit o mulțime de informații despre el prin intermediul unui tip care se ocupă cu așa ceva.

M-am încruntat și mi-am tras brutal mâna dintr-a sa.

— I-ai răscolit prin trecut? am izbucnit. David, ce e în ne-regulă cu tine?! E intimitatea lui, pe care evident, tu nu ai absolut niciun drept să o răscolești în asemenea mod.

Mi-a luat din nou mâna într-a sa.

— Nu puteam sta degeaba când altu' lua ceea ce era al meu. Încerc doar să îți deschid ochii și să te previn, fiindcă nu ai idee cine e Hades Maxwood.

Privirea mea se plimba furioasă pe toate trăsăturile sale pe care cândva le consideram perfecte. Ochii săi cerșeau îndurare, însă refuzam să privesc dincolo de masca egoistă și străină pe care o purta. Mă zgâiam la el de parcă nu îl recunoșteam. Detestam modul în care îmi impunea să stau departe de Hades. Nu suportam gândul acela, așa că nu am făcut altceva decât să mă ridic de pe canapea, să merg hotărâtă la ușă și să o deschid larg. Băiatul cu pizza tocmai se oprea în dreptul ușii noastre. L-am ignorat și m-am uitat la David.

— Te rog să pleci, i-am spus.

Capitolul 9

Hades

Trecuse aproape o oră de când mergeam cu motorul prin oraș, fără vreo direcție anume. Când Lita a ieșit din apartament și i-a întâlnit privirea lui David, am știu că nu mai aveam ce că-uta acolo. Tocmai de aceea am și decis să plec, lăsându-i singuri. Aimée avea nevoie de asta, iar eu nu aș fi făcut decât să incurc lucrurile. Eram conștient că David era singura legătură dintre ea și familia ei și deși turbam din cauza asta, nu aveam cum să schimb ceva. S-o țin pe Aimée departe de David însemna să o țin departe de familia ei, iar asta ar fi depășit orice graniță a egoismului. Trebuia să mă conformez și să bat în retragere, fiindcă o voiam pe Aimée fericită.

Nu mi-am dat seama când am ajuns în fața blocului lui Seph. Am oprit motorul și am coborât, surprins de starea mea calmă. Încercam să mă stăpânesc. Aș fi putut la fel de bine să merg la sală și să lovesc sacul până când avea să îmi plesnea pielea pe pumni, însă nu mai voiam asta. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva, nu să las totul să zacă în interior. Seph era cea mai recomandată persoană. Poate și Hailey, dar ea avea să îmi țină o morală în care îmi explica ceea ce deja știam: că sunt îndrăgostit.

Mi-am auzit numele strigat din spate, înainte să pornesc spre intrarea în bloc. Seph și Hailey veneau agale pe trotuar, unul la brațul celuilalt.

Seph a bătut palma cu mine când au ajuns în dreptul meu, iar eu i-am privit ciudat.

— Nu te uita așa, a spus Hailey, trecând pe lângă mine, ca mai apoi să deschidă ușa cu cartela. Am fost să ne plimbăm. Ai ceva împotriva?

Vremea era chiar plăcută, deși se întunecase deja. Nu aveam de gând să îi judec. Hailey și Seph aveau o relație normală, spre deosebire de mine și Lita. Nici nu știam dacă relația noastră era într-adevăr o relație.

Nu le-am comentat nimic porumbeilor. Nu aveam nici starea necesară. De parcă tot cheful pentru glume și replici acide îmi pierise. De la o vreme, nici nu mă mai recunoșteam. Azi eram fericit, mâine îmi cădea cerul în cap și lumea nu mai avea brusc niciun sens. O continuă stare fluctuantă care mă seca de energie și îmi solicita creierul până la refuz. Sursa tuturor se afla acum în apartamentul meu, cu David. Eram ferm convins că aveau multe de vorbit.

— N-am zis nimic, am zis eu indiferent.

— Unde este Aimée? m-a întrebat ea.

I-am ocolit pe amândoi și am urcat apoi pe trepte.

— Acasă.

S-au uitat confuzi unul la altul, dar deja mă îndepărtasem de ei ca să îmi ceară explicații.

— Nu vii cu liftul? m-a întrebat Seph.

— Nup, i-am răspuns fără să mă opresc. Mergeți voi.

I-am auzit șușotind până când a venit liftul. Mi-am vârât palmele în buzunare și am urcat alene fiecare treaptă. Șase etaje. Șase nenorocite de etaje și nimic nu se întâmplase. Mi-am scos telefonul când am ajuns la etajul cinci. Un mesaj de la Lita zăcea pe ecran și am zâmbit cu jumătate de gură. Mi-l trimisese în urmă cu un sfert de oră.

Ce faci? Unde ești? Te rog, nu fi supărat. Nici nu știu ce să spun... Nu aveam idee că David va veni. Scuze.

Îmi imaginam deja fața pe care o avea, cu ochii mari și îngrijorați. Nu îmi plăcea s-o știu atât de agitată și cu siguranță detestam faptul că îi păsa de absolut orice. De pildă, acum avea să discute cu David, deși în urmă cu nici două luni a lovit-o și a plecat ca un laș ce era. Și cică o iubea.

Idiotu'...

I-am scris rapid lui Aimée:

La Seph. Și să știi că sunt al naibii de supărat. PS: Să nu cumva îl lași pe măscărici să se atingă de ceva din apartamentul meu. Inclusiv pe tine.

Am intrat în apartament, m-am descălțat, am abandonat portofelul și cheile pe noptiera cuierului de la intrare și am mers direct în bucătărie, sub privirea confuză a lui Hailey și privirea amuzată a lui Seph. Mi-am turnat un pahar rece cu suc, apoi m-am trântit în canapea, lângă Seph, care își aprinsese laptopul. Am lăsat telefonul și țigările pe măsuta din fața canapelei. Hailey încă se uita la mine, cu brațele încrucișate la piept. M-am uitat cu o sprânceană ridicată la ea și am pornit TV-ul.

— De ce te uiți așa? Nu mi-am pus picioarele pe masă, am zis eu, degajat.

Ea și-a rostogolit ochii și s-a trântit cu un gest dramatic peste Seph în canapea.

— Te rog fă-l să înțeleagă, l-a implorat pe Seph care era concentrat la laptop.

Seph a pufnit și mi-a luat paharul din mână, bând apoi din el.

— Lasă-l, Hail. Știi că la fel de bătuți în cap eram și noi la început.

— Unde este Aimée? m-a întrebat ea.

Oare de ce nu îmi răspunde la mesaj? Dacă David îi făcea ceva? Cât înconștient am putut să fiu de am plecat?

Mi-am luat telefonul de pe măsută și m-am ridicat în picioare, apelând-o pe Lita. Nu răspundea. Ce mama naibii? Am sunat-o din nou. Ocupat. Mi-a închis? M-am încruntat perplex la ecran, iar Hailey a chicotit. A fost suficient să îi arunc o privire ca să tacă. Nu era nimic amuzant. Cel puțin nu pentru mine.

— Am vorbit cu tata, Haides, mi-a spus Seph. O să mergem mâine la el și ne întoarcem duminică. Caroline și Colin au plecat de azi, deci imaginează-ți! Vom fi toți acolo. Crezi că poți să treci mai pe seară pe aici, să vezi dacă este totul în regulă?

— Aha, am aprobat absent din cap, zgâindu-mă la telefon. I-am scris Litei.

Răspunde Lita. Îmi mai închizi o dată și vin după tine. Și, crede-mă, nu vin cu gânduri prea pașnice.

Am sunat-o din nou și mi-a închis.

Evident, eram un disperat. Gândul că ea se afla cu David în apartamentul meu nu mai era atât de tolerant.

Mi-am trecut mâna prin păr și am luat pachetul de țigări de pe măsută. Hailey vorbea de zor cu mine, dar am ignorat-o și am mers spre intrare. De vreme ce Lita îmi închisese telefonul, însemna că nu putea să vorbească, nu? Nu mi-a mai închis niciodată. Poate David închisese. La naiba!

M-am încălțat în grabă, luându-mi apoi bunurile de pe noptieră.

— Ce faci, frate? a întrebat Seph.

— A uitat-o pe Aimée la el, a râs Hailey. Încuiată în apartament, probabil.

M-am uitat la amândoi, înainte să le trântesc replica:

— Nenorocitul de David s-a întors și este cu Aimée la mine în apartament. Cum ți se pare asta, Hailey?

S-au crispat amândoi, apoi expresiile le-au fost traversate de zeci de stări.

— Da, așa ziceam și eu, am rostit scurt.

Am ieșit din apartament, îndreptându-mă spre lift, și am coborând la parter.

Accelerând, am intrat în trafic, aplecându-mă pe motor pentru a-mi menține echilibrul corespunzător vitezei pe care o aveam. Vântul îmi biciua fața și m-a revigorat, lucru de care aveam nevoie. Am încetinit și am apăsât pe butonul de la garaj, ca mai apoi să mă strecor sub ușa care s-a închis în urma mea. Liftul era gol și m-am bucurat pentru asta. Când ușile s-au deschis la etajul patru, pieptul mi s-a îngreunat, așteptându-mă la ce era mai rău. Am descuiat ușa, realizând că era încuiată. Probabil Aimée o încuiase cu cheia pe care i-o lăsasem în zilele trecute, având în vedere că uneori venea după cursuri direct la mine.

Am deschis ușa și am privit sufrageria goală.

Am pășit hotărât în sufragerie. Imediat, am auzit gheruțele lui Figaro pe pardoseala din dormitorul meu, apoi alți pași, pe care i-am recunoscut ca fiind ai Litei. Îi puteam recunoaște fără

efort, deși erau aproape înadidabili. Corpul ei s-a ivit de după pereți și aproape a alergat până la mine. M-a cuprins în brațe, uimindu-mă de-a dreptul cu gestul ei. Fața i s-a afundat în pieptul meu și mi-a luat câteva secunde ca să realizez ce se întâmpla.

Am așezat cheile deoparte și apoi mi-am poziționat palma pe capul ei, sprijinindu-mi obrazul de creștet. M-a strâns mai tare în brațe și și-a tras nasul, ca mai apoi eu să îi cuprind spatule cu una dintre mâini.

— Lita..., am început eu, pe un ton derutat.

Eram atât de ușurat că am găsit-o singură, încât rămăsesem fără cuvinte.

— Hades, a mormăit ea, dacă tu o să mă lași singură vreodată, eu o să mor.

Am clipit mărunț, uluit de cuvintele ei. Nici nu știam cum să reacționez la așa ceva. Sinceritatea Litei mă depășea uneori. Se presupunea că am tot timpul replicile la mine, însă cred că sinceritatea era singura căreia nu îi făceam față.

I-am sărutat părul și am râs slab, fără umor.

— Nu o să mori, Lita.

— Ba da, a oftat, depărtându-se ușor.

I-am sesizat ochii și obraji roșii deopotrivă.

— Ai plâns? M-am încruntat la ea.

— Da, a recunoscut, fără reținere. Am plâns rău de tot. De aceea nu ți-am răspuns și ți-am închis telefonul. Nu mă puteam opri și te-ai fi îngrijorat.

— Din cauza lui? De asta ai plâns?

Și-a aplecat capul, mușcându-și buza.

— Nu, l-am dat afară, de fapt. Nu vreau să îl mai văd. Nu vreau să vină și să strice tot. Nu o să las pe nimeni să strice asta, Hades, crede-mă. Mi-am dat seama că nu mai am pe nimeni cu excepția ta, a lui Seph și a lui Hailey. Voi sunteți familia mea acum.

Am oftat profund, privind-o cum se lasă involuntar mistuită și covârșită de gânduri și de ceea ce îi spusese David. Mă enerva faptul că vizita lui o afecta atât de mult pe Aimée, dar nu eram atât de redus mintal încât să nu înțeleg de ce David putea face asta. Așa cum spusese și ea: David a reprezentat ceva frumos

din trecutul ei și nu putea să uite pur și simplu. Nu i-aș fi cerut niciodată asta, oricum.

I-am sărutat fruntea și mi-am scos telefonul, abandonându-l pe cuier, lângă celelalte lucruri lăsate.

— Te înșeli, Lita, i-am spus. Ai o familie. David ți-a vorbit despre ei?

S-a întors cu spatele și a mers spre canapea, trântindu-se ostentiv în ea, cu picioarele ridicate la piept.

— Da. De asta am și ajuns la concluzia că nu mai am pe nimeni.

Am mers lângă ea și i-am tras picioarele în poala mea, lăsându-mi capul pe spate, sprijinit de speteaza moale a canapelei.

Situația era mai complicată decât îmi imaginam eu. Totul era atât de simplu înainte; înainte să o întâlnesc pe Lita. Aveam un obiectiv clar, pe care aveam să îl urmez cu sfințenie, fiindcă nimic și nimeni nu avea forța necesară să mă împiedice.

Și totuși...

— Uite, am început eu, întorcându-mi capul spre ea, de când mă știu, am învățat un singur lucru despre familie, și anume că te formează din punct de vedere moral. Fie că este prezentă în viața ta, fie că este absentă. Datorită lor ai devenit cine ești și ai ajuns unde ești acum. Plus de asta, familia este singurul lucru pe care nimeni nu ți-l poate lua. Tu nu ești ca cei care nu știu care le sunt părinții și dacă mai sunt măcar în viață.

Lita își ținea capul sprijinit de speteaza canapelei, cu fața spre mine, privindu-mă cu ochii mari, surprinsă și puțin confuză. *Oh, nu îmi face asta...*, mi-am zis. Doar nu credea că o să stau pur și simplu și am să privesc cum suferă?

Mi-am plimbat absent palma pe lateralul coapsei sale.

— Insinuezi că ar trebui să vorbesc cu ei? a întrebat, schimonosindu-se.

— Categoric.

— Bine, a consimțit ea, neconvinsă. Vorbesc cu ei dacă vorbești și tu cu ai tăi.

Incredibil.

Când a ajuns la un asemenea compromis?

Am pufnit.

— Cerule mare... În niciun caz.

Mâna ei mică mi-a cuprins umărul.

— Hades... I-am simțit amenințarea în ton. Ce fel de exemplu îmi dai, dacă te opui? Dacă nu vorbești tu, nu vorbesc nici eu, să știi.

Am închis ochii și mi-am frecat fața cu pamele. Cum reușea mereu să îmi întoarcă și sucească mintea pe toate părțile, fără ca măcar să își dea seama? Doar nu aveam să o opresc din a discuta cu părinții ei când știam că puteam să nu o fac. Problema era că eu nu aveam de gând să vorbesc cu ai mei. Să trag de ei ca să mă asculte ar fi fost ultimul lucru pe care l-aș fi făcut la acel moment. Faptul că intervenea și șansa ca Lita să vorbească cu ai ei, schimba lucrurile. De fapt, le complica mai mult.

— Bine, dar după ce mâncăm, pentru că mor de foame.

Privirea pe care mi-a oferit-o a fost extrem de amuzantă. Știa că nu avem de gând nici în ruptul capului să vorbesc cu ai mei, dar nu a adăugat nimic, convinsă parcă de faptul că lucrurile nu vor rămâne așa pentru multă vreme. Nu eram atât de nebun încât să le ofer părinților mei ceva ce ei oricum mi-au luat cu mult timp înainte.

M-am ridicat de pe canapea și am mers la bucătărie. Mersul pe G.W. era ieșit din discuție, pentru că afară se înnoptase și era prea frig. Puteam în schimb să o păstrez pe Lita pentru mine tot weekend-ul. Hailey și Seph erau plecați până duminică. Așadar, nimeni nu avea să observe.

Un zâmbet drăcesc a încolțit în mintea mea.

Pizza se răcise și eu, personal, uram pizza reîncălzită. Am pregătit altceva de mâncare, în timp ce am vorbit cu Aimée despre universitate. Încă nu știam dacă avea de gând să rămână la Columbia după ce programul Erasmus se termina, însă cert era faptul că eu eram în ultimul an și tot nu aș fi văzut-o la fel de des după terminarea facultății.

I-am spus că Seph și Hailey sunt plecați, iar ea nu a ezitat înainte să decidă că rămâne la mine. Am turnat sosul peste paste și am aruncat o privire spre ea, recunoscător în fața faptului că în sfârșit îmi puteam petrece liniștit timpul cu ea. Am surprins-o tensionată în timp ce își butona telefonul.

— Ai idee de unde știa David de adresa mea? am întrebat-o, în speranța că îi alung încruntătura de pe frunte.
— Și-a ridicat privirea spre mine.

— De la Caroline, mi-a răspuns ezitantă. Apropo... David se va muta în Manhattan. Tatăl lui deține o companie aici și David vrea să se ocupe de ea. S-a încruntat, înainte să întrebe: Ce ți-a spus de te-a înfuriat?

Am refuzat să mă gândesc la mutarea lui David, fiindcă nu voiam să *redcorez* din nou bucătăria, cu ocazia asta.

— Sunt sigur că ți-a spus și el varianta lui.

Lita părea derutată.

— Realizezi că nu l-am crezut, nu?

Încrederea pe care o avea Aimée în mine mă copleșea.

— Mi-a spus că a venit să ia ceea ce îi aparține, am lămurit-o eu. Tu nu ești un obiect ca să vorbească astfel despre tine. Cu atât mai mult când a făcut ceea ce a făcut. Se presupunea că omul ăsta avea să facă parte din viața ta, nu? Dacă mă gândesc mai bine, regret că nu i-am dat un pumn.

Lita s-a ridicat curioasă de pe canapea, simțind mirosul mâncării. S-a așezat la barul pentru mic dejun și a scrutat bucătăria, cu ochii mijiiți.

— Și-a afundat fruntea în palme și a gemut exasperată.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Am obosit, a mormăit ea, iar eu m-am sprijinit pe coate, în fața ei. De ce nu poate fi totul simplu, ca în filme sau ca în povești? a întrebat.

M-am plecat și i-am sărutat părul moale și proaspăt spălat. Mirosea a mine și îmi plăcea asta mai mult decât aș fi crezut.

I-am strecurat în față farfuria cu paste și sos, iar capul i s-a ridicat automat.

— Fiindcă asta este realitate, i-am explicat, iar realitatea nu este niciodată simplă. Acum, mănâncă.

Ea s-a uitat la mine încruntată și a răsucit câteva paste pe furculiță.

— Vreau să te întreb ceva, mi-a spus.

Mi-am luat porția și m-am așezat în fața ei.

— Cu ce se ocupă părinții tăi?

Am răsuflet pe nări și am înfipt furculița în paste din farfurie.

— Ce importanță are? am întrebat-o, simțind cum pofta de mâncare mi-a pierit brusc.

— Sunt doar curioasă...

Am scuturat din cap, într-un gest întrebător, înălțându-mi sprâncenele.

— Așa, deodată?

Ea a incuviințat.

— Mă gândesc doar... S-a fâstăcit. Niciodată nu vorbești despre ei.

— Ba da, am contraatact eu. Am mai vorbit o dată despre asta.

De ce nu putea să treacă peste și gata?

— Mi-ai spus despre acea femeie care te-a îngrijit, dar...

— Încetează cu asta, Aimée, am întrerupt-o, intrasigent.

M-a privit pe sub sprâncenele încruntate și a lăsat furculița lângă farfurie, semn că nu avea de gând să cedeze.

— Hades, a reluat ea, încrezătoare. Trebuie să vorbești cu mine despre asta! Nu vreau să am un iubit despre care nu știu aproape nimic și care refuză să vorbească cu mine despre lucruri pe care automat am dreptul să le știu. Nu vreau să am încredere într-o persoană care nu îmi oferă, în aceeași măsură, încrederea sa. M-am săturat să fac asta!

Mi-am prins maxilarul între degete, sprijinindu-mi cotul pe bar, și am privit-o, sforțându-se să își mențină controlul. Nici nu era vorba despre încredere. Aveam încredere oarbă în ea, dar nu îi puteam spune, pentru că nu aveam cuvinte să exprim ceea ce simțeam. Aș fi tras-o cu mine în aceeași situație. Problemele mele nu erau și problemele ei. Nu voiam să fie. Lita nu merita să fie alături de mine și să înfrunte aceleași frustrări mintale pe care le aveam eu. Adevărata problemă nu erau părinții mei, în fapt, problema eram eu. Refuzam să mă impac cu ideea că așa a fost să fie – că viața mea nu a dispus de un destin cu care să mă pot obișnui.

Mi-am dat seama că nu luptasem de multă vreme și că aveam nevoie neapărată să fac asta.

M-am ridicat de la bar, păstrându-mi inexpressivitatea, iar ea s-a uitat atât de confuză la mine, încât mi-a venit să îmi dau una pentru ceea ce urma să spun.

— Cine a spus că sunt iubitul tău? Poate ar trebui să tergăm din nou. Nu ai vrea să suferi după. Chestia asta este în van. Nu pricepi?

Am luat farfuria cu paste și am aruncat-o în chiuvetă, iar Lita a tresărit în urma zgomotului puternic. S-a ridicat de la bar ca arsă și, făcând un pas în spate, m-a privit stupefiată.

— Ce e în neregulă cu tine?!

I-am susținut privirea, simțindu-mi venele la un pas să explodeze, apoi mi-am trecut cu putere mâinile prin păr și am lăsat ca pumnul meu să ricoșeze în ușa frigiderului. Am închis ochii, apoi am răsuflat lent pe nări. De ce stricam totul întotdeauna? Am ocolit-o pe Lita, sub privirea ei înlăcrimată, și am mers spre ușă, unde m-am încălțat și mi-am luat cheile de la motor. Trebuia să plec de acolo până nu aveam să fac ceva ce nu ar fi trebuit.

Scările păreau cea mai bună alegere în schimbul liftului, fiindcă nu puteam ține în frâu adrenalina care îmi surescita corpul.

— Hades! m-a strigat Aimée, ieșind pe holul blocului.

De ce continua să vină după mine?

Au existat prea multe momente asemănătoare în viața mea ca să le pot enumera. Am făcut deseri unele alegeri pe care am ajuns să le regret și nu voiam ca relația noastră să fie una dintre ele. Aimée nu era o persoană în fața căreia să îmi asum asemenea responsabilitate. Cum am putut să o sărut și să îi dau atâtea speranțe când nici nu eram în stare să îmi controlez atitudinea în fața ei?

Nu am băgat-o în seamă inițial, dar m-am oprit înainte să pășesc pe prima treaptă către etajul inferior. M-am sucit ușor spre ea, încercând să îmi revin în fire cât să îi vorbesc. Lacrimile de pe fața ei îmi despicauf sufletul, însă nu erau probabil nici primele și nici ultimele pe care le vărsa din vina mea. Lita se înșela. Nu avea să moară *fără* mine, ci avea să sufere teribil *lângă* mine.

— Poate nu ar fi trebuit să îl lași pe David să plece... singur.

Am intrat în garaj și am mers ținută spre motor. Știam un sigur loc care m-ar fi ajutat să îmi elimin furia. Mi-am căutat

telefonul în buzunar, dar îl uitasem în apartament. Eram atât de preocupat de gândurile legate de Lita, în ultima vreme, încât nu eram deloc atent la ceea ce se întâmpla în jurul meu.

Am gonit pe străzi și bulevarde și am ajuns rapid la Vikings; prea rapid ca să am măcar ocazia să mă gândesc de două ori. Tot ceea ce se întâmplase în urmă cu câteva minute se derula în mintea mea. Am descălecat motorul și am coborât în subsol. Locul era ticsit de oameni, dar eu nu vedeam pe nimeni. În ring se desfășura lupta, iar mulțimea aclama entuziasmată. Toată gălăgia de acolo era în perfectă concordanță cu starea mea spirituală.

Mi-am strâns pumnii și l-am căutat pe Jordan din priviri. Era lângă ring, așa că am îmbrâncit mulțimea până am ajuns la el.

— Maxwood, a rânjit el, așezându-și mai bine șapca pe cap. Te-am sunat, omule. Tocmai ce a venit un tip de la T.I.F.U. care vrea să lupte cu tine.

— Bun, i-am răspuns categoric, trăgându-mi hanoracul peste cap. Bagă-mă în ring.

Capitolul 10

Aimée

Am rămas pe podea, sprijinită cu spatele de ușă, cu genunchii la piept și cu bărbia pe brațe. Mă usturau ochii și oricât aș fi vrut să mai plâng din nou, nu mai puteam. Clikeam des și îmi puteam simți apa rece de pe gene. Mi-am tras nasul și m-am șters la ochi, încercând să îmi revin. Oare cât stătusem acolo? O oră? Două? M-am sprijinit cu palma de ușă de care stăteam sprijinită și m-am ridicat, simțind cum mușchii mi se lichefiau pe oase. Eram epuizată atât fizic, cât și mintal.

M-am apucat să strâng în bucătărie și să fac curat. Figaro îmi ținea companie, dar nu eram în stare să spun sau să reacționez cumva. Până și gândurile îmi călătoreau aiurea, astfel încât Hades nu se mai afla în ele. Mă simțeam... rece. Și eram conștientă că totul se datora sentimentelor de pierzanie și de singurătate, care îmi îngreuna pieptul. Nu eram capabilă să le reprim. Într-un fel, nici nu voiam.

Nu conștientizam schimbarea care mi se producea, deși ea îmi influența în mod cert gândurile și acțiunile. Nu aveam să mai ofer încrederea mea nimănui. Poate că era vremea să îmi văd de treaba mea. Hades luase o decizie, iar eu aveam să îi fac pe plac, pentru binele amândurora. Inima îmi urla să nu renunț, aminându-mi de cât de mult îl iubeam pe Hades, însă rațiunea se opunea ferm, ordonându-mi efectiv să mă gândesc mai bine la ceea ce trebuia să fac. Nu voiam să fac ceea ce trebuia, ci ceea ce simțeam. Problema era că în acea clipă nu mai simțeam nimic.

M-am sprijinit cu palmele de blat și m-am aplecat, simțindu-mi tot corpul greu și extenuat. Nu am trecut nici odată prin asemenea stări. Mă atașam rapid de oameni și le încredințam toată încrederea, pentru că eram obișnuită cu persoane cărora nu le-ar face plăcere să facă rău semenilor lor.

Clipind mărunț și respirând greoi, m-am deplasat amețită spre baie. Apa mi-a revigorat fața, dar nu și starea spirituală. M-am privit din nou în oglindă. Eram atât de palidă și lipsită de viață. Efectul lui Hades asupra mea putea fi uneori chiar nociv.

După ce am încuiat ușa, am scos cheia din încuietoare și am aruncat o privire pe vizor. Era atât de pustiu pe cât mă așteptam.

În dormitor, lucrurile erau neschimbate, însă atmosfera era alta. Nu știam unde era Hades și am renunțat să găsesc un răspuns, fiindcă pur și simplu obosisem.

Hailey nu a făcut decât să mă facă să disper și mai mult când am sunat-o, spunându-mi că Hades nu era la ei. Seph s-a eschivat, găsindu-i scuze la care eu oricum mă gândisem deja.

— Aimée, Hades are nevoie să fie singur uneori, mi-a spus Seph. Nimeni nu îl poate înțelege în unele momente...

— Dar unde ar putea fi? am bâiguit, trăgându-mi mai mult picioarele la piept.

Seph nu a avut nimic de comentat atunci când i-am relatat ce s-a întâmplat înainte să plece Hades. Ca și când se aștepta la asta și nu era absolut deloc surprins.

Figaro s-a strecurat la picioarele mele, în pat, dar i-am ignorat prezența, nesimțindu-l.

— A plecat cu motorul, nu? m-a întrebat el.

— Da.

— Probabil hoinărește prin împrejurimi.

— Să sperăm că nu îl scoate Darwin din nou de la secția de poliție, am auzit-o pe Hailey în fundal.

— Darwin? am întrebat, derutată.

Nu știam nimic despre cele întâmplate în acea seară nici după atâta vreme.

Seph a oftat.

— Darwin este tatăl lui Hades, mi-a explicat el. Nu sunt într-o relație prea strălucită.

Asta era șansa mea să aflu amănunte, deși știam că nu era în regulă să îl constrâng pe Seph să îmi spună. Ce puteam face altceva, dacă Hades lovea și trântea totul în cale când îl întrebam? Uneori era imposibil să discut normal cu el.

— De ce? am întrebat, înghițind în sec.

Nu mă așteptam ca Seph să îmi răspundă, dar după ce a ezitat un moment, a vorbit:

— Tatăl lui a făcut niște alegeri în trecut care l-au marcat intens pe Hades. Cred că ceea ce simte Hades pentru părinții lui este un dispreț profund pe care ei i l-au alimentat de-a lungul timpului. I-au distrus copilăria. De fapt, cred că Hades nu a avut copilărie sau cel puțin nu una normală. Eu am copilarit fără mamă și nu am fost atât de afectat de lipsa ei pe cât a fost Hades de a părinților lui... Asta pentru că ei au putut oricând schimba asta și nu au făcut-o. Pur și simplu, nu le-a păsat. Tocmai de aceea Hades s-a obișnuit cu singurătatea și cu mediul steril în care trăiește. Când părinții lui au reintrat în viața lui, era deja prea târziu.

Cuvintele lui Seph se derulau la nesfârșit în capul meu și dorința de a-l strânge pe Hades în brațe îmi invada tot corpul și întregul suflet. Sfaturile și afirmațiile pe care mi le-a spus el despre familie căpătau sens. Cum puteam eu să renunț la încrederea în el când Hades nu avea încredere nici măcar în propria persoană? Avea nevoie de încrederea mea. Dar pentru prima dată în viață am fost orgolioasă, fiindcă Hades nu putea trece peste asta dacă nu îi dădea cineva un motiv bun să o facă.

— Aimée? Am auzit în telefon vocea îngrijorată a lui Seph. Ascultă, nu te lăsa afectată de aspectul ăsta, fiindcă Hades nu ar vrea asta. Probabil de aceea a reacționat așa cum a făcut-o. Știe că ești ușor de rănit și influențat, iar faptul că ești atât de atașată de el ar fi făcut ca lucrurile să fie și mai complicate pentru el. Gândește-te la asta doar. Omul ăsta chiar ține la tine și face ceea ce face doar ca să nu suferi odată cu el. Înțelegi ce îți spun?

— Seph, eu simt că pierd totul când el îmi face asta...

Cuvintele mi-au ieșit printre buze cu o sonoritate inegală. Nu m-am gândit niciodată că Seph putea fi persoana potrivită cu care să discut despre asta. Eram convinsă că a pus apelul pe

difuzor și că Hailey asculta deopotrivă ceea ce spuneam, dar nu intervenea, fiindcă știa că Seph era persoana indicată care să îmi asculte și consoleze supărarea. Au vrut să vină la Hades, dar i-am refuzat categoric, știind că ei oricum plecau a doua zi la Sam. I-aș fi implicat și pe ei în aceeași situație și chiar nu voiam ca cineva să vadă și să ia parte la felul în care mă lăsam în mod incoerent mistuită de sentimente. Cu atât mai puțin Seph și Hailey.

— Aimée, dă-i timp, m-a dojenit Hailey. Totul s-a întâmplat prea repede pentru voi doi, nu îți dai seama? Este normal ca totul să fie mai... complicat.

— E ciudat felul în care ții unu la altul, dar sunteți complet diferiți, a adăugat Seph. Încă sunt uimit de faptul că Hades s-a lăsat atât de mult influențat de prezența unei fete. Din cauza mamei lui le-a catalogat nedrept pe toate.

— Un alt motiv care întărește ideea că Hades este înnebunit după tine, Aimée, a adăugat Hailey.

Hades îmi spusese deja că îl înnebuncam. Într-un fel îmi era teamă să fie adevărat, fiindcă asta mă făcea automat responsabilă de ceea ce simțea el în preajma mea.

Nu am simțit niciodată pentru David ceea ce am simțit pentru Hades. Toată nesiguranța, incertitudinea, furia, orgoliul, durerea, încrederea și în special fericirea, pe care el mi le conferea. Au fost sentimente și trăiri pe care le-am analizat în amănunt, oricât de neclare au fost. Nu puteam defini ceva ce nici măcar nu cunoșteam, dar Hades mă făcea să descopăr sentimente de existența cărora nu știam.

Am oftat și mi-am lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de tăblia patului.

— Acum, a început Seph, liniștește-te și lasă-l și pe el să își revină. Hades nu s-ar implica într-o relație cu tine dacă ar ști că vei avea de suferit, și sunt convins că asta crede acum. Probabil o să se întoarcă după câteva ture de cartier.

Chiar speram să se întoarcă curând.

— Sper, am mormăit eu, cu vocea slabă.

Nu eram capabilă să spun altceva.

— Sigur nu vrei să venim? a întrebat Hailey. Aș putea veni doar eu dacă vrei să stăm ca fetele. Seph oricum pleacă puțin la Vikings.

— Nu, am ripostat eu. Este în regulă. O să aștept să vină.
— Serios, Aimée, s-a impus Seph. Nu face prostia de a pleca de acolo. O să aibă nevoie de tine când se întoarce.

Surprinzător, am zâmbit. Să aud de la cineva ca Seph, care îl cunoaște pe Hades, că el avea nevoie de mine, îmi făcea corpul să se înmoaie, pentru că eu eram mai mult decât dispusă să îi fiu alături. Faptul că îl puteam ajuta pe Hades mă făcea fericită.

— Bine, am mormăit.

— OK, a răsuflat Hailey. Acum putem dormi liniștiți, iubule, i s-a adresat ea lui Seph.

El a chicotit și cred că a sărutat-o scurt, înainte să plece.

Discuția mea cu Hailey s-a prelungit, iar subiectele abordate erau cu totul altele decât situația în care ne aflam. Mi-a vorbit despre ea, despre familia ei, despre cum l-a cunoscut pe Seph și prin câte au trecut împreună. Știam că Hailey își pierduse familia într-un accident de mașină, dar faptul că Sam, tatăl lui Seph, o ajutase, nu știam. Sam lucra pe atunci într-un spital din apropiere – spital la care Hailey a ajuns după accident și, ulterior, a devenit locul în care l-a cunoscut pe Seph. Tot ce mi-a povestit ea mi-a ținut mintea suficient de ocupată încât să nu mă gândesc la timpul care trecea și în care Hades nu ajungea la apartament.

— Va fi bine, m-a încurajat Hailey, iar mie nu îmi venea să cred cât de mult mă rănise, de fapt, atitudinea lui Hades.

— Hailey? am întrebat eu.

— Da?

— Îți mulțumesc mult.

Sunt sigură că a zâmbit înduioșată.

— De asta sunt prietenii, nu? a surâs ea. Te superi dacă te întreb ce s-a întâmplat, de fapt, între tine și Caroline? Îți vine să crezi că ea l-a îndepărtat pe Colin de noi? Vreau să spun... Grudge își petrecea des timpul cu grupul nostru, înainte. Știi și tu asta.

Am oftat profund.

— Nu știu ce s-a întâmplat, i-am spus cu sinceritate. Amândouă am greșit, într-un fel sau altul. Și încă o facem, pentru că refuzăm să discutăm despre asta. Eu..., am ezitat un moment, înainte să expir lent cuvintele: Eu mă gândesc doar la

Hades acum, crede-mă. Cred că am îndepărtat-o involuntar pe Caroline de mine.

Hailey a oftat la rândul ei.

— Mie îmi place să cred că unii oameni pleacă din viața ta doar ca să le facă loc altora. Am învățat acest lucru încă de când mi-am pierdut părinții. Nu l-aș fi cunoscut niciodată pe Seph dacă accidentul nu avea loc și cred că viața mea ar fi fost, poate, normală, nu atât de specială precum este alături de el.

Dragostea cu care vorbea Hailey despre Seph mă copleșea. Am fost nespuse de bucuroasă pentru ceea ce trăiau ei doi. Cred că, de fapt, retrăiam totul prin intermediul lor, pe lângă ceea ce aveam alături de Hades.

— Într-adevăr, am îngăimat, simțindu-mi starea spirituală îmbunătățindu-se.

— Odihnește-te. Hades va veni acasă și veți discuta despre asta.

Nu am știu ce să îi răspund, așa că am rămas tăcută. Hailey a oftat și apoi a căscat. Cred că ora era trecută de miezul nopții.

— Eu merg la somn. Probabil și Seph trebuie să apară. Vrei să rămân la telefon până adormi?

Mi-am amintit de seara în care am dormit singură în campus, iar Hailey a stat cu mine la telefon până când am adormit.

— Este în regulă – dormi. O să încerc și eu să mă culc.

— Bine. Noapte bună, mi-a urât, ca mai apoi să închidem apelul.

Am lăsat telefonul deoparte și m-am uitat la ecran. Era aproape unu noaptea. Respirația greoaie a lui Figaro era singurul lucru care se auzea în dormitor, iar liniștea deplină care predomină îmi conferea o stare profundă de singurătate. M-am întins în pat și m-am zgâit o vreme la tavan, cu ochii mari și cli-pind rar. Veștile aduse de David îmi răsunau în minte pe de-o parte, iar pe cealaltă cearta cu Hades continua să se deruleze. Era cazul să îmi contactez familia. Nu pentru a le reproșa ceva, ci pentru a le arăta faptul că am supraviețuit pe cont propriu și pentru a le spune că voi fi mai bine de atât în viitor, cu tot cu *făcultatea mea de doi bani*.

M-am întors pe o parte și am luat una dintre perne în brațe, strecurându-mi picioarele sub cuvertura subțire de pe patul lui Hades. Am inspirat adânc, îngropându-mi fața în perna lui. Adoram parfumul care plutea pretutindeni în jurul său. Îmi dădea impresia că era acolo, deși lipsea cu desăvârșire. Am închis ochii și înainte să îmi dau seama, pleoapele mi-au devenit grele. Nu aș fi putut dormi nici dacă voiam.

Ceea ce așlasem despre părinții săi și despre relația cu tatăl lui m-a făcut să mă gândesc de două la reacția pe care a avut-o. Și am încercat să îl înțeleg, întorcând și sucind situația pe toate părțile. M-am frământat în găsirea unor interpretări și explicații care m-ar fi ajutat să înțeleg. Dar nu puteam face asta, fiindcă nu știam întreaga poveste, iar cel care mă putea lămuri era doar Hades. Și din câte doar ce așlasem, era cert faptul că nu putea să mă lămurească. De câte ori s-a înfruntat oare cu tot ceea ce simțea? Oare de asta lupta? Îl ajuta să se elibereze?

M-am întors pe partea cealaltă în pat și mi-am strecurat o palmă sub obraz.

Hades ducea o lupă continuă cu el însuși. Puteam vedea asta în toate clipele când reacționase impulsiv.

Oh, Doamne... Asta puteam înțelege.

Inhalând din nou parfumul lui, am închis ochii și înainte să îmi dau seama, am început să plâng. Nu știam de ce plângeam, dar totuși o făceam și nici nu încercam să reprim asta. Nu știu dacă era vina lui David sau a părinților mei; a prieteniei pierdute dintre mine și Caroline sau poate din cauza lui Hades.

Nu a durat mult până când am ațipit, plângând și scâncind.

Ceea ce m-a trezit a fost modul în care salteaua patului s-a mișcat și geamătul înfundat, dar scurt, al lui Hades, a creat ecou imediat după. M-am abținut din răspuneri să mă întorc spre el, oricât de mult îmi doream. Preferam să creadă că dorm, decât să mă vadă cum izbucneam în lacrimi. Nu avea nevoie de asta.

L-am simțit întinzându-se în pat, apoi cuvertura s-a ridicat și trupul său cald s-a lipit de al meu. Și-a încolăcit brațul în jurul taliei mele, trăgându-mă mai mult spre el. Omoplații mi s-au lipit de pieptul său tare, iar respirația lui fierbinte mi-a străbătut pielea gâtului, înainte să își apese lung buzele de el.

Pleoapele mi s-au închis involuntar și mi-am abținut din a-mi lăsa durerea să se manifeste. Eram controlată de un amestec copleșitor, între fericire și durere. Fericirea era provocată de prezența lui, acolo – lângă mine, pe când durerea, provenea din conștientizarea faptului că oricum avea să plece.

Bărbia îmi tremura și ar fi trebuit să fiu teribil de naivă ca să nu îmi dau seama că Hades era conștient de faptul că nu dormeam. Și-a afundat fruntea în spațiul dintre umărul și gâtul meu, iar pieptul său se lovea constant de spatele meu, când respira, amintindu-mi de fiecare dată cât de mare era apropierea dintre noi doi.

Și știam că nu era doar cea trupească.

— Iartă-mă, a șoptit, sărutându-mi apoi gâtul. Vocea îi era epuizată și mai răgușită ca de obicei. Îmi pare rău, Lita. Spune-mi că mă ierți.

Intonația sa îmi rupea sufletul și nu mi-am putut înfrâna lacrimile. Am cedat, nemaiputând face față șiroaielor care îmi străbăteau obraji. Acțiunile lui Hades aveau un impact extrem de intens asupra mea pentru a-mi lăsa voie de alte reacții. Lacrimile mele nu reprezentau tristețe sau mâhnire, nici dezamăgire sau furie, ci pur și simplu o recunoaștere profundă, izvoară din acel moment unic, care se lăsase atât de așteptat și dorit. Acea îmbrățișare era fără grad de comparație. Eram fericită că se întorsese și că îi păsa suficient cât să își ceară scuze. Îl iubeam pentru lucrul ăsta.

— Lita, a șoptit din nou, strângându-și brațul puternic în jurul taliei mele. Spune ceva, te rog. Orice. Înjură-mă, țipă la mine, lovește-mă, gonește-mă dacă asta vrei, dar numai nu mă trata cu indiferență.

Mi-a sărutat umărul.

Nu îmi stătea în putere să mă împotrivesc instinctelor care acționau întotdeauna diferit în preajma lui.

I-am îndepărtat brațul din jurul taliei mele. S-a împotrivit inițial, dar i-am dat de înțeles ce vreau să fac și mi-a dat drumul. Mi-am sucit trupul, întorcându-mă cu fața la el. În dormitor era aproape întuneric deplin, cu excepția nocturnelor de afară care luminau vag încăperea. Palma liberă mi s-a așezat

parcă cu proprie inițiativă pe pieptul său, iar unul dintre picioarele lui mi-a tras piciorul între ale sale, menținându-l ca într-o menghină. Mi-a încâtușat talia, trăgându-mă mai aproape de el. Cearceaful s-a strâns puțin între corpurile noastre, dar nu suficient cât să încurce apropiere dintre noi doi.

Îi puteam simți respirația dogoritoare pe buze, ca și când le-ar fi tachinat. Hades și-a atins ușor nasul de al meu și cu am închis ochii, iar el și-a sprijinit fruntea de a mea. Și astfel, orice supărare și orice incertitudine avută, mi-au dispărut. L-am lăsat să îmi sărute cu blândețe nasul, apoi obrații și fruntea, fiindcă bănuiam că îmi cerea astfel permisiunea de a mă săruta pe buze.

I-am oferit-o, dar el a ezitat.

— Sunt un nenorocit, a șoptit, cu buzele plutind deasupra alor mele. Poate voi fi întotdeauna așa – nu am de unde să știu asta. Ceea ce știu este că m-am schimbat mult de când te-am cunoscut și știu că voi rezolva și problema asta cândva, dar am nevoie de timp.

I-am cuprins umărul, plimbând-mi palma până la ceafa sa și strecurând-o cu timiditatea în părul său. Firele mătăsoase și puțin umede mi s-au strecurat printre degete. Îmi plăcea senzația.

— Am nevoie de timp și de tine, a adăugat el.

Stăteam cu ochii închiși, hrănindu-mă cu prezența și cu cuvintele lui. Hades era o cu totul altă persoană față de cea pe care o întâlnisem. Deși nu își rezolvase încă problemele din trecut, faptul că voia să schimbe acest lucru, îl schimba automat și pe el.

Buzele sale le-au mângâiat pe ale mele, în timp ce eu mă străduiam să îmi stăpânesc respirația. Degetele palmei mi s-au încheștat în părul lui atunci când m-a sărutat apăsător. M-am încruntat, simțindu-i pieptul vibrând sub palma mea. El a gemut ușor, și nu era un geamăt de plăcere...

Mi-am așezat palma pe obrazul lui, lăsându-mi degetele să exploreze linia proeminentă a maxilarului său, ca mai apoi îmi să mi se oprească în loc și să tresar.

— Oh, Doamne, Hades... Ce ai pățit?!

Nu le vedeam, dar puteam simți sub degete rănilor de pe fața lui – de pe maxilar, pomeți și arcadă.

— Nimic. Mi-a îndepărtat palma de pe fața sa, sărutând-o apoi. Vino încoace.

M-a tras spre el, poziționându-și palma în zona de deasupra fundului meu. M-a sărutat din nou, silindu-mă să renunț la orice aș fi intenționat sau aș fi gândit înainte, fiindcă oricum nu ar mai fi contat la acel moment.

Capitolul 11

Hades

Fața îmi ardea și aveam senzația că pielea de pe întregul corp urmează să îmi plesnească de durere. Îl lăsasem pe Marcus să mă bată, și totuși nu consideram că era suficient. Știam că nu doar lupta cu un tip de la T.I.F.U. o pierdusem, ci și toată încrederea pe care Lita o avusese în mine. După ceea ce tocmai făcusem, ea încă era îngrijorată pentru mine. Litei avea mereu să îi pese, dar asta nu îmi dădea niciun drept să greșesc de fiecare dată, știind că ea mă va ierta mereu.

I-am mângâiat părul, coborând cu palma pe talia ei și pe coapsă. În timp ce o sărutam, i-am prins din spate genunchiul și i l-am încolăcit peste coapsa mea. Jumătate din trupul Litei se afla peste mine, iar mușchii mei aveau să pocnească în curând la cât de încordați erau. Ea mi-a cuprins obraji în palme, preluând în mod surprinzător controlul sărutului. Tot neexperimentată rămânea, oricât se străduia ea să îmi demonstreze contrariul.

Buza mă ustura și maxilarul îmi trimitea junghiuri în întreaga față, dar nu îmi mai păsa. Pentru o secundă, am avut impresia că Lita insistă atât de mult cu sărutul doar ca să îmi dea o lecție. Știa că era dureros pentru mine. Dureros de plăcut.

Pe nepregătite, am împins-o pe spate și m-am năpustit asupra ei, sprijinindu-mă pe o mână și planând deasupra trupului său vulnerabil. Nu știu ce făcea și cum făcea Lita, dar o sărutasem abia de trei ori și eram convins că nu mai întâlnisem nicio fată care să fie atât de blândă într-un sărut. Lita nu încerca să

preia în mod inerent conducerea și nu făcea tot felul de gesturi menite să mă cicălească, ci mă lăsa să o gust așa cum voiam. Nu mă puteam controla în general în preajma ei, de ce aș fi făcut-o atunci când o sărutam?

Îmi plăcea felul în care se străduia să facă față modului meu de a săruta. Oare cum o săruta pământul de David? Eram convins că era la fel de neștiutor în ale sărutului cum era și în privința Litei. Lucrul ăsta mă bucura, fiindcă asta însemna că eu eram responsabil de ceea ce o făceam pe Lita să simtă... *pentru întâia oară*.

Mă simțeam ca și când aș fi avut în posesie ceva ce nu mai fusese al altcuiva, iar asta... devenea foarte special. Aveam în sfârșit pe cineva care îmi aparținea. Aimee era cu adevărat pură și îmi aparținea *în totalitate*. Voiam s-o învăț atât de multe lucruri, încât mă întrebam când o să am timp pentru toate.

Mi-am depărtat milimetric buzele de ale ei, iar palma sa mi-a strâns hanoracul, și am avut senzația că era cât pe ce să scâncească nemulțumită fiindcă întrerupsesem sărutul.

— Te rog, nu îmi spune că ai luat pe cineva întâmplător la bătaie, m-a implorat ea.

Am reușit să schițez un zâmbet.

— L-am urmărit pe fraier și l-am șifonat puțin.

În obscuritatea din dormitor, mi s-a părut că și-a rostogolit ochii.

— Nu cred că David te-ar fi bătut în asemenea hal. Unde ai fost? Ești transpirat și rănit, Hades.

Am gemut frustrat și mi-am lăsat fruntea să cadă pe gâtul ei.

— Mă simt perfect.

Mă simțeam ca naiba, din punct de vedere fizic. Abia îmi simțeam pumnii și cred că obrazul meu drept căpatase o altă formă. Lita mi-a sărutat tâmpla, iar eu m-am simțit pentru prima oară în viață vulnerabil în brațele unei fete. Se pare că în cele din urmă ea avea grijă de mine, nu eu de ea.

A oftat, iar pieptul i s-a ridicat și a coborât lent.

— Ai fost la Vikings.

— Lita, ți-am spus că nenorociții merită bătuți. Eu sunt un nenorocit, prin urmare mi-am primit tratamentul.

— Cred că ți l-ai administrat greșit, a răs ea, fără umor. Scria în prospect ceva legat de vreo persoană care să te aștepte acasă și pe care să o săruți?

Am chicotit și mi-am ridicat capul, arcuindu-mi sprâncenele la ea, deși probabil nu îmi delimita gestul în întuneric.

— Scria de reacții adverse. Cică trebuie să iau doza asta în fiecare zi.

— Nu, zău? a pufnit ea, incredulă.

— Serios, am subliniat eu. Sau cred că era *fiecare oră*? Minut? Secundă?

Am sărutat-o din nou, apoi din nou, mulțumindu-i pentru iertarea tăcută pe care mi-o oferise.

— Trebuie să îți cureți rănila, mi-a spus.

Spre deosebire de data când m-am luptat cu JJ și ea mi-a spus același lucru, acum nu consideram că aș mai avea vreo rană de curățat. Puteam supraviețui cu ele oricum.

— Crede-mă, a continuat ea, nici de data asta nu o să îți bag dezinfectant în gură.

Mi-am amintit de îngrijirea pe care mi-a oferit-o în prima seară când m-am luptat în fața ei.

Am zâmbit.

— Dar asta nu înseamnă că nu ți-ai dori, am punctat eu.

M-a împins cu palmele în piept, iar eu am căzut ca un bolovan pe spate, pe jumătatea cealaltă de pat. Ea s-a ridicat, dar am tras-o de încheietură înapoi.

— Hei, i-am spus. Nu am vrut să sune așa.

A răs, iar eu m-am încruntat.

— M-am obișnuit cu remarcile tale, Hades, crede-mă. Unde ai trusa medicală?

Da, bineînțeles că s-a obișnuit, mi-am zis. Am închis ochii și mi-am dus mâna pe față, instinctiv. Unde era trusa medicală? Nu o folosisem niciodată.

— În baie, am răsuflat ostentiv. Bănuiesc, am adăugat.

Lita s-a ridicat de pe pat și a ieșit din dormitor. A aprins lumina pe hol și în baie, iar Figaro a apărut în pragul ușii, întinzându-și picioarele în față și căscând. Limba îi era pe afară, iar fața lui părea mai epuizată decât a mea. M-am întrebat

când aveau Dakota și Victoria să vină după el, pentru că risca să rămână cu traume în preajma mea.

Aimée s-a întors cu trusa, iar eu m-am ridicat în capul oaselor. Când a aprins lumina, a incremenit. Oare chiar atât de avariata eram? I-am cerut o oglindă, iar ea mi-a spus că nici măcar să nu îndrăznesc să îi cer, cu toate că deja făcusem asta. Am oftat și am stat cuminte în timp ce ea îmi dezinfecta juliturile lăsate de pumnii grei și duri ai lui Marcus.

Expresia Litei în timp ce mă îngrijea era... criminală. Cu greu m-am abținut să nu zâmbesc zgâindu-mă la ea. Stătea la fel de concentrată ca atunci când a făcut același lucru la Columbia, în camera ei și a lui Caroline.

După câteva injurături scoase de mine și câteva palme peste braț, oferite de Lita, a lăsat trusa pe podea și m-a cuprins cu brațele de după gât. Orice aș fi schițat pe față, emplastrul pus de Lita îmi îngreuna intențiile. Nu puteam spune că nu îmi era mai bine, după ce m-a dat ea cu orice o fi fost unguentul acela.

— Gata, a surâs. Ești ca nou!

— Arăt ca naiba, nu?

Și-a încrețit nasul.

— Da, mi-a răspuns.

Degetele ei s-au strecurat în părul meu, înconvoindu-se. Eram puțin sceptic în fața gesturilor dezinhibate ale Litei. Nu că m-ar fi deranjat, doar că nu îi stătea în caracter să le facă în preajma mea. Ce se întâmpla cu ea? Fiindcă simțeam că ceva se schimbă în atitudinea ei. Era mai tandră ca de obicei.

— Hades, a șoptit, a fost foarte greșit ceea ce ai făcut.

M-am uitat derutat la ea.

— Care parte?

Lita a închis ochii și a expirat aerul pe nări. Mi-am aplecat capul, ferindu-mi privirea de a ei. Ea m-a silit să o privesc, ridicându-mi capul.

— Ascultă-mă, a continuat ea, cu vocea înceată. Nu vreau să plec mereu atunci când crezi că greșești, fiindcă știu că puteam rezolva cumva lucrurile. Doar... Hades, deschide-ți sufletul în fața mea. Nu fi atât de rece și distant, te rog. Mi-ai spus că am nevoie de iubirea cu care am fost obișnuită, și că asta caut. Te

înșeli. Crezi că așa se definește iubirea de care îmi spui? Doar prin sărutări, atingeri și gesturi drăguțe?

Am rămas mut.

— Sunt conștientă de faptul că îți pasă suficient cât să te preocupe ceea ce am nevoie, din moment ce m-ai refuzat de atâtea ori când ai fi putut pur și simplu să nu eziți și să mă săruți, ca mai apoi să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Și știi ce vreau? m-a întrebat, la urmă, pe un ton care denota atât de multă siguranță, încât m-am simțit intimidat.

Și depășit.

Înnebuneam doar privind-o.

— Nu numai eu merit să fiu fericită, Hades, și tu meriți. Asta este tot ce vreau – fericirea ta.

A afișat un zâmbet timid, de-a dreptul răvășitor.

M-am uitat încrunțat la ea, încercând să intuiesc ce i se întâmplase. Oare băuse cât fusesem eu plecat? I-am pus mâna pe frunte ca să mă asigur că nu are febră. Ea a mârâit ofensată și mi-a dat o palmă peste umăr.

Am zâmbit.

— Vorbesc serios, ticălosule!

Am râs, descumpănind-o. Și-a rostogolit ochii și s-a ridicat de pe pat. Am tras-o imediat de talie, în poala mea, iar ea a chicotit. A rămas nemișcată, uitându-se lung la mine și memorând parcă fiecare trăsătură rănită a feței mele. Mai presus de durerea fizică pe care o simțeam, cea din privirea Litei mă chinuia incontestabil. Nu suporta să mă vadă așa, și mi-am zis că asta o să se schimbe. Voiam să încetez cu luptele; eram dispus și venise timpul să ies definitiv din Vikings, iar gândul ăsta îmi plăcea la nebunie. Eram bucuros că găsisem în cele din urmă ceva (sau mai bine spus *pe cineva*), care să mă motiveze suficient cât să renunț la a mă lupta. Dar aș fi simțit în continuare adrenalina și furia în vene, fie că eram în Vikings, fie că nu. Asta trebuia să controlez, nu numărul pumnilor pe care îi ofeream.

Lita și-a lăsat capul pe umărul meu, iar brațele i s-au făcut inel în jurul gâtului meu.

— Ce ți-a spus David? am mormăit eu, privind-l pe Figaro dormind lângă noi.

Lita a oftat adânc.

— Mama și tata nu s-au interesat deloc de mine, rudele mele mă consideră fugită de acasă, întreaga familie s-a simțit jignită de decizia mea și de facultatea de doi bani la care am ales să merg... Nimic de bine.

M-am schimonosit, lipindu-mi obrazul nevătămat de fruntea ei.

— Știi ce merită nenorociții, Lita?

— Nu este amuzant, Hades. Părinții mei nu sunt nenorociți.

Avea dreptate, doar că eu nu glumeam. Părinții ei aveau să plătească cumva, cândva, pentru suferința fiicei lor.

— Și ce ai de gând să faci? am întrebat-o, temându-mă mai mult sau mai puțin de răspunsul ei.

A ridicat din umeri.

— Deocamdată o să mă bucur de momentul ăsta, apoi o să îi duc dorul și apoi am să îl repet.

Îmi plăcea cum gândea, dar în același timp eram speriat de rapiditatea cu care se atașa Lita de mine. Totul devenea o responsabilitate prea mare și nu aș fi suportat ca mai târziu ea să sufere fiindcă eu nu mi-aș fi găsit echilibrul interior. Aș fi dezamăgit-o.

Acum, sunt ferm convins că încrederea de sine îmi fusese doborâtă în copilărie și aveam, parcă pirogravată în subconștient, ideea că majoritatea aveau să plece într-o bună zi. Victoria și Darwin plecaseră.

Martha plecase.

Aimée avea să plece.

Asta era o nedreptate. O a naibii de mare nedreptate.

M-am ridicat de pe pat, iar Lita a rămas confuză pe saltea. Alene, m-am îndreptat spre dulap, de unde mi-am luat haine de schimb și am intrat în baie. Privirea mi-a fost atrasă de reflexia mea din oglindă. M-am apropiat și mi-am plimbat degetele peste plasturii puși de Lita. Nu arătam chiar rău. A fost prima dată când am ieșit cu atâtea răni dintr-un meci. Și nu regretam nici măcar una.

Oricum, nu rănilor mă făceau să arăt *astfel*.

Dușul m-a ajutat, aparent, pentru că atunci când am terminat întreaga rutină și am intrat în dormitor, văzând-o pe Lita acolo, insecuritatea mi-a dispărut, lăsând loc unei recunoaștințe profunde. M-am sprijinit cu umărul de tocul ușii și am privit-o câteva momente cum dormea, cu perna în brațe și cu Figaro tolănit pe picioarele ei. Probabil era frântă și mă bucuram că reușise să adoarmă, în pofida a toate câte s-au întâmplat în seara aceea. Eram curios în privința vieții sale din Anglia – oare la fel de palpitantă era și acolo? Avea prieteni în Norwich? Avea verișori care să o încurajeze?

Eu nu îmi aminteam data în care am vorbit ultima oară cu una dintre rudele mele, pentru că asta se întâmplase cu foarte mulți ani în urmă. Oricum nu făceam parte din familia aia. Ei știau asta, eu știam asta, și nimeni nu avea de gând să schimbe ceva. Cred că au acceptat să mă cunoască doar de dragul lui Darwin.

Mi-am recuperat telefonul de pe noptiera de la ușă, unde îl lăsasem înainte să mă cert cu Lita. Nimic interesant nu mi-a atras atenția. Am deschis frigiderul și mi-am făcut un sandwich, ca mai apoi să deschid o sticlă cu apă și să o beau pe jumătate. Pastele zăceau pe blatul mobilei, în vasul în care le făcusem. Lita nu mâncase deloc. A adormit cu stomacul gol. Și cine știe a câta oară era când se întâmpla asta.

M-am abținut din a fuma, oricât de mult implorau simțurile mele să nu fac asta, apoi m-am strecurat lângă Lita, în pat. A mormăit ceva indescifrabil și m-a cuprins rapid în brațe, ca și când așteptase o veșnicie ca să poată face asta. Îmi priveam tendoanele julite ale degetelor de la mâini, în timp ce i-am dat lui Aimée bretonul de pe frunte. Cum puteam să îi mulțumesc?

Am privit tavanul câteva minute bune, în care sunetul respirației sale predomina în încăperea. O simțeam străbătându-mi pieptul prin materialul subțire al tricoului pe care îl purtam.

Era perfect. Se simțea perfect. Și nu era decât respirația ei...

Oamenii din jurul meu zâmbesc și îmi cântă „La mulți ani”. Vocile lor mă oboresc, dar le zâmbesc înapoi, neștiind ce altceva să

fac. Ceea ce mă interesează cu adevărat este frișca și ciocolata de pe tortul din fața mea. În mijlocul său se află ceva care îmi seamănă cu o jucărie. E albastră și sclipește. Îmi întind mâna spre ea, curios, dar mama mă oprește, spunându-mi că nu am voie. Îi zâmbesc înapoi, fiindcă altceva nu pot face; altceva nu știu.

Mama îmi mângâie creștetul, iar atingerea ei e blândă și iubită. Nu o apreciez, fiindcă nu cunosc lipsa ei încă. Tortul se află în vizorul meu din nou și mă imaginez deja mâncându-l. Oamenii se opresc din cântat, iar mama mă ridică în brațe, sărutându-mi obrazul. Nu îmi place că acum sunt mai departe de tortul de pe masă. Mă uit la ea, încercând să îi transmit că vreau să mă așeze din nou pe scăunel. Ea are sprâncenele arcuite și buzele roșii îi sunt larg întinse, într-un zâmbet plin de fericire. Ochii săi albaștri strălucesc și mă zgăiesc confuz la fața ei, memorându-i fiecare trăsătură.

Chiar și așa, gândul la tort încă mă macină.

Scâncesc atunci când mama mă întoarce spre celelalte fețe vesele, iar tortul apare din nou la nivelul ochilor mei. Zâmbetul îmi invadează automat chipul, iar brațele mi se întind spre el.

— Fiule! Aud vocea tatei. Uită-te la mine!

Îmi întorc capul, renunțând la intenția de a năvăli peste tort, iar privirea tatei mă întâmpină. Mă privește cu drag, ținând în mână o cameră de filmat.

— Fă cu mâna, fiule! îmi spune, iar eu îmi întorc capul spre tort. Bine, bine – nu vrei să mă vezi. Atunci suflă în lumânare!

Jucăria de pe tort nu mai sclipește, iar mama începe să râdă și îi spune ceva tatei. Reușesc într-un moment de neatenție să năpustesc cu una dintre palme în frișca de pe tort. Toată lumea începe să râdă când îmi umplu fața cu frișcă. Nu sunt multe persoane, însă îmi este imposibil să le număr. Încep să plâng, iar mama mă șterge cu un șervețel pe față, ca mai apoi să îmi sărute creștetul. Mă întind spre tata, iar el îi înmânează camera de filmat mamei, cuprinzându-mă apoi în brațele sale puternice. Mă ridică deasupra capului și îmi zâmbeste pârintește de jos.

— V-ai gândit la un nume?

Vocea feminină se aude în depărtare.

Mama surâde.

— Nu încă. Ne-ar plăcea Aiden, însă este destul de complicat fiindcă...

— Te anunțăm, Martha, intervine tata. Lasă-ne timp.

— Dragilor... Femeia o cuprinde pe mama de mână. Totul va fi bine.

Martha mă ridică în brațe și deși mă simt protejat, nu este locul în care vreau să fiu. Scâncesc și mă întind spre mama, dar ea îmi refuză îmbrățișarea. Treptat, încep să plâng și tata mă privește cu părere de rău. Mă întind spre el, dar se întoarce cu spatele. Mama a dispărut și nu mai văd nimic în jur din pricina lacrimilor. Totul se întunecă și blurează, iar vocea Marthei îmi șoptește că voi fi bine și că ei se vor întoarce.

Și ei nu s-au mai întors.

...

Durerea de cap mi-a trezit simțurile și am deschis brusc ochii, fixându-mi privirea pe tavanul luminat de nocturne, de deasupra mea. Întunericul din jur mă sufoca, așa că mi-am întins brațul și am aprins o aplică de la întrerupătoare de lângă pat. Mi-am dat cu greu seama ce s-a întâmplat și m-am ridicat în capul oaselor. Lita s-a foit lângă mine și abia apoi mi-am dat seama că am trezit-o. Când am vrut să îmi frec fața cu palmele, agitat și derutat, rănile nu mi-au permis asta. Mi-am trecut mâinile prin păr, simțind cât de umed era de la transpirația de pe parcursul somnului.

— Hades? a întrebat ea, somnoroasă. Ce s-a întâmplat?

Mi-am luat capul în palme și am închis ochii, dar i-am deschis imediat când imaginile din vis mi-au apărut în minte. Palma Litei mi-a atins spatele, plimbându-se de-a lungul umerilor, într-un gest menit să mă liniștească.

— Hei, gata, mi-a spus, lipindu-și obrazul de umărul meu. E în regulă, a adăugat imediat după.

Răsufilând pe nări, am scrâșnit din dinți și am rămas nemișcat. Lita s-a sucit, apropiindu-se de fața mea, apoi mi-a luat capul între palme și m-a silit să mă uit la ea.

— Uită-te la mine, Hades, mi-a spus, văzând că refuzam să o privesc.

De fapt, refuzam ca ea să mă privească.

M-am uitat la ea, fiindcă nu voiam să o supăr, iar fața ei nu arăta de parcă doar ce se trezise din somn. Degetele sale fine s-au plimbat lin pe maxilarul meu, apoi pe pomeți, coborând ușor pe umeri și pe brațe. Surprinzător, m-am calmat. Ea a repetat mișcările, depunând la urmă un sărut pe umărul meu. De unde învățase Lita să facă asta? Era exact ce aveam nevoie. Nu și-ar fi făcut mai bine simțită prezența într-un alt mod. I-am susținut privirea în tot acest timp, deși ea și-o cobora deseori, cât să se încrunte ușor când mă încordam sub atingerile ei delicate – mult prea delicate și blânde pentru unul ca mine.

M-a luat imediat în brațe, ducându-și palma în părul meu de la spate.

Și într-adevăr m-am liniștit. A reușit să îmi țină mintea ocupată... Ca întotdeauna, de altfel.

M-am întins pe spate și am tras-o și pe ea cu mine, sărutându-i părul, apoi am stins lumina. Lita m-a strâns în brațe și mi-a fost imposibil să nu îmi las mintea să fugă la primele zile în care am cunoscut-o. Atunci o voiam atât de mult departe de mine. Tocmai de aceea am și lipsit câteva zile de la universitate – fiindcă îmi inundase suficient mintea din prima clipă în care am văzut-o. A fost ceva complet diferit de absolut tot ce eram eu obișnuit. Cu toate astea, îmi era greu să cred că într-adevăr aveam parte de ea – că Lita chiar era dispusă să îmi rămână alături, că voia și că își dorea asta.

Oricum aș fi fost mort dacă nu o făcea.

Deși îmi făceam multe griji și eram speriat ca naiba de apropierea noastră. Nu îmi era atât de teamă de faptul că eu voi suferi, cât îmi era de faptul că o voi face pe ea să sufere.

...

A doua zi m-am trezit din cauza lui Figaro, care a început să latre și să sară în pat. M-a apucat de nas și m-a lins pe bărbie, ca și când nu era suficient faptul că aproape nu îmi mai

simțeam fața din cauza rănilor. L-am apucat de coadă și i-am făcut având la capătul celălalt al patului, gemând cu disperare. Mă așteptam ca vocea Litei să răsună, speriată sau deranjată de Figaro, însă doar respirația câinelui se auzea. Mi-am întins brațul și apoi mi-am întors capul, realizând că Lita lipsea. De ce făcea mereu asta? Nu avea idee cât de mult îmi doream să mă trezesc cu ea lângă mine.

Poate că trebuia să îi spun asta.

M-am ridicat în capul oaselor, lăsându-mi tălpile să cadă pe podea. Mi-am frecat ochiul cu podul palmei și am aruncat o privire în jur. Hainele Litei, de cu o zi înaintea, de la antrenament, erau așezate pe scaunul de la birou, ceea ce însemna că nu plecase. Sau oare plecase cu hainele mele? Ușa dormitorului era închisă. Ea avea obiceiul să facă asta ca să nu mă deranjeze când dormeam. Probabil era prin bucătărie.

Mi-am luat telefonul și m-am uitat la ceas. 13:40. Cred că ne-am culcat pe la trei cu o seară în urmă. Dacă adaug și trezitul din coșmar, s-ar mai aduna câteva minute bune.

Seph îmi trimisese mesaj și l-am deschis.

Cum ești? Noi am ajuns la tata.

El mă adusese acasă, iar motorul meu era la Vikings. Nu aș fi fost în stare să îl conduc la felul în care arătam și mă simțeam. M-am bucurat când mi-a spus că Lita mă aștepta la apartament.

I-am scris rapid.

Mă simt perfect. Mersi pentru aseară, apropo.

Eram prea amețit ca să îi spun asta cu o seară înaintea.

O să fac screenshot la asta, frate. Cu plăcere.

Am ieșit din dormitor zâmbind. În apartament mirosea a mâncare și zâmbetul mi s-a lărgit când am găsit-o pe Lita în bucătărie, spălând numai-ea-știa-ce. Nu era prima oară când o surprindeam astfel, dar de fiecare dată era la fel de fascinant. M-aș fi putut obișnui cu asta.

Am dat pe camera foto a telefonului.

— Lita? am spus, iar ea s-a întors brusc.

I-am făcut imediat poza și am chicotit mulțumit.

Ea s-a încruntat, lăsând deoparte tacâmurile și s-a apropiat de mine, timp în care eu studiam poza.

— Bună dimineața și ție, Hulk, mi-a urât ea, bosumflată. Cuvintele pe care mi le spusese cu o seară în urmă îmi dansau prin cap. Știa că nu putea sta supărată pe mine.

— Bună dimineața, Lita.

Zâmbetul meu atingea proporții inestetice, cred. Și extrem de dureroase, ținând cont de urmele lăsate de Marcus.

I-am ciufulit bretonul lui Aimée, iar ea mi-a prins umerii, ținându-mă pe loc, cât să îmi analizeze fața. S-a încruntat, zgâindu-se la mutra mea.

— Arăți ca naiba, mi-a spus.

— Cine vorbește..., am pufnit eu, făcând referire la părul pe care i-l ciufulisem.

Lita și-a rostogolit ochii. I-am spus că merg la baie, iar ea mi-a luat telefonul, ca să se uite la poza cu ea. Mi-am terminat rutina și am ieșit, găsind-o pe Aimée în fotoliul din sufragerie, cu genunchii la piept și telefonul meu în mână. Se zgâia la ecran, cu ochii mari. Figaro a trecut pe lângă mine când am intrat în bucătărie. Abia atunci Lita și-a ridicat privirea spre mine.

— Hades, mi-a spus, de ce nu îi răspunzi la mesaje Patriciei?

M-am uitat încruntat la ea. Doar nu avea de gând să insiste cu asta, nu? Și de ce nu mă deranja câtuși de puțin că ea umbla pe telefonul meu? În mesaje, chiar. Aș fi înnebunit dacă era altcineva în locul ei. Și probabil nu doar telefonul ar fi fost singurul motiv.

— De ce aș face-o? am ridicat impasibil din umeri, turnând sirop de ciocolata peste clătitele făcute de ea.

— Ei bine, poate pentru că se preocupă de starea ta.

Ba da – avea să insiste pe treaba asta.

— Aimée, i-am spus scurt, copilul Patriciei nu e al meu. Știu că asta vrei să auzi. Acum hai să mănânci.

— Și dacă...

— Lita, am întrerupt-o. Patricia a rămas mai târziu însărcinată. Chiar ea a spus-o.

Lita a clipit mărunț, iar eu m-am sprijinit în cot pe barul pentru mic dejun.

— Deci voi ați... ? a întrebat ea, îmbujorându-se.

Clătita mi s-a oprit în aer, înainte să o vâr în gură. Lita nici nu îndrăznea măcar să mă privească. Ce puteam răspunde? Nu voiam să mă înțeleagă greșit, dar nici nu voiam să o mint.

S-a așezat lângă mine la bar.

— N-am să te mint. Da, am făcut-știi-tu-ce de câteva ori.

M-a privit sceptică.

— Fii serios, a spus, puțin arțăgoasă. Nu trebuie să vorbești codat despre asta. Nu am cinșpe ani.

Am rânjit, amintindu-mi că asta îi spuseseam când am cunoscut-o.

— Aș pune pariu că ai, am tachinat-o eu.

În secunda următoare, m-am trezit cu tricoul plin de ciocolată. Lita ținea tubul de ciocolată îndreptat spre mine, avertizându-mă că era în stare să o facă și a doua oară.

— Doar nu ai făcut asta..., i-am spus eu, terminându-mi calm clătita.

Ea a chicotit.

— Am cincisprezece ani, îți amintești?

I-am luat pe neașteptate tubul, iar ea l-a strâns instictiv, făcându-l să stropască pe podea. Nu am băgat de seamă și am continuat să o cicălesc, până când s-a ridicat de la bar și eu am urmat-o, ținându-i încheieturile prizoniere. A țipat și parcă am auzit-o înjurându-mă în barbă. Mi-am arcuit sprâncenele surprins și am răsucit-o cu spatele la mine, încătușându-i cu o palmă încheieturile la spate.

— Și acum, unde îmi sunt scuzele? i-am spus, cu buzele aproape de urechea ei.

— Nu știi! Și-a menținut ea poziția. Caută-le!

Nu m-am putut abține să nu râd și nici nu am făcut-o.

— Lita... Am strâns-o mai tare de încheieturi, apropiindu-mi buzele de gâtul ei.

— Hades..., a spus ea.

S-a zvârcolit atât de tare, încât i-am dat drumul doar ca să nu se lovească. Am fugit însă după ea, în dormitor. Când a realizat că era incolțită, a sărit peste pat. Figaro lătra pe lângă noi și arătam ca un cuplu din filmele de comedie. Eu eram pe o parte a patului, iar ea pe cealaltă.

— Știi, i-am spus, cred că ne putem înțelege la mijloc. Am aruncat o privire scurtă spre pat. Ea și-a mijit ochii.

— Uipi că ești pentru tot weekend-ul a mea, Lita, am adăugat.

Și nu numai, mi-am spus în gând.

— Hailey și Seph sunt plecați la Sam, i-am amintit, dar ceva îmi spunea că ea știa deja asta.

Nu a reacționat, iar eu am pășit pe pat, spre ea. A țipat și a fugit spre balcon. Ușa era încuiată.

— Teapă! i-am spus, luând-o pe sus și aruncând-o în pat. M-am năpustit asupra ei, planând deasupra trupului său suplu și plin de viață. Ea și-a acoperit fața cu palmele, iar eu i le-am sărutat pe fiecare în parte.

— Scuzele mele, Aimée, am insistat.

— Le-ai găsit? m-a întrebat ea, uitându-se la mine printre degetele de la palme.

— Nu. Cred că am găsit altceva...

— Ce anume?

— Fericirea de care îmi spuneai, i-am zâmbit, iar ea și dat mâinile la o parte de pe față, înainte să o sărut.

Capitolul 12

Aimée

Tot ce vedeam, auzeam, voiam și simțeam era el. Hades. Nu avem nevoie de nimic și de nimeni atâta timp cât știam că el îmi era aproape. Și îmi era... În ciuda a toate câte ne spusese și în pofida lucrurilor mărunte care interveniseră între noi doi. Nici nu eram sigură de faptul că au existat momente când Hades nu îmi era aproape. El îmi era alături și când era departe, fiindcă se afla întotdeauna în gândurile mele. Cu cât trecea mai mult timpul, cu atât îmi era mai greu să percep viitorul fără el. A fost o dragoste pe care am întâmpinat-o așa cum am putut și căreia i-am cedat.

— Fericire? am surâs eu, uitându-mă în sus la el.

Mi-a asaltat fața cu sărutări mărunte.

— Da, mi-a răspuns el categoric. *Tu ești fericire, Aimée.*

Eram profund recunoscătoare pentru faptul că se manifesta astfel atunci când știa că a greșit. Îl iertasem din prima clipă în care l-am simțit lângă mine, în pat, dar nu era nevoie ca el să știe asta. Cu toate că tot el era cel care îmi cerea acum scuze.

Ne-am ridicat din pat abia peste vreo oră, când am fost nevoită să îi curăț din nou rănile și să îi schimb platurile. Trăgeam în mod involuntar aer printre dinți când i le dezlipeam pe rând; pe cel de la arcadă, pomete și bărbie. El doar zâmbea și se amuza pe seama mea. Nu era conștient cât de mult mă durea să îl văd astfel.

I-am lipit ultimul emplastrare nou și mi-am apăsât buzele pe el.

— Lita? m-a întrebat el, iar eu l-am privit curioasă.
— Da?
— Mulțumesc, mi-a spus, pe un ton nostalgic.
I-am zâmbit și mi-am trecut mâna prin părul său. Îmi mulțumea pentru că îl iubesc, oare?
— Întotdeauna, i-am răspuns.

Măinile sale s-au poziționat pe talia mea și m-a tras spre el, lipindu-și obrazul de abdomenul meu. Eram convinsă că mi se reliefa cu ușurință pătrățelele la cât lucrasem cu Hades la sală. Nu știu însă dacă aveau să reziste prea mult.

Brusc, mi se făcuse o foame nebună. Nu mâncasem nimic de mai bine de o zi, dar aparent nu îmi păsa. Mă hrăneam doar cu prezența lui Hades, ceea ce nu era prea sănătos din punct de vedere medical. Și nici psihic, deși era ca o doză zilnică de care eram neîndoiește dependentă.

— Ce vrei să facem azi? m-a întrebat, iar vocea sa groasă și răgușită a răzbătut în stomacul meu.

Purtam o pereche de pantaloni scurți, iar Hades era la bus-tul gol. Pieptul său era lipit de coapsele mele și simpla apropiere dintre noi doi mă făcea să îmi fie și mai cald decât îmi era deja. M-am depărtat înainte ca pielea să îmi ia foc și m-am așezat oftând lângă el, pe pat. Figaro a sărit de îndată la el în poală și Hades a început să îl tragă de urechi și de coadă, tachi-nându-l. Dintr-un motiv străin mie, faptul că eram atât de liniștiți (că relația noastră mergea atât de bine), mă neliniștea. Totul era perfect.

Prea perfect...

— Am de lucru pentru facultate, i-am explicat. O să vină o colegă pe la mine.

Nu am să ascund faptul că întotdeauna am fost o elevă si-litoare. Am considerat mereu că trebuie, ca fată, să ai o situație școlară bună, dacă nu foarte bună. În liceu am fost șefă de promoție în toți cei patru ani. Învățam de drag, nu din obligație, deși mama și tata m-au influențat considerabil în privința asta. Chiar și așa, nu m-am dat în lături de la nopțile sacrificate în favoarea câtorva romane sau a câtorva tablouri. Universitatea însă era mult mai diferită de liceu. Programul era mult mai lejer

și profesorii mult mai prietenoși. Colegii erau diverși și nu am fost capabilă să leg o prietenie strânsă cu vreunul dintre ei, din simplul motiv că ajunsesem la concluzia că dacă Caroline a rupt prietenia noastră, însemna că nimeni nu ar fi putut să mențină o alta. Nici măcar eu.

— Sper că glumești, mi-a spus. Doar nu o să stai tot weekend-ul în casă, desenând.

M-am încruntat.

— Nu ar fi prima oară. Asta fac de când mă știu.

El a scos un hohot slab și l-a lăsat pe Figaro deoparte, pe salteaua patului. Mi-a prins genunchiul și m-a răsucit pe pat, încolăcindu-mi apoi coapsele în jurul taliei sale. M-a tras mai mult spre el, iar fața i se afla la câțiva centimetri de a mea. Deși trecusem de mult timp de pasul ăsta, întotdeauna trupul meu reacționa la fel înainte ca el să mă sărute; ca și când o făcea mereu pentru prima dată. *Mereu – pentru prima dată...* Era un lucru imposibil, dar pe care Hades îl făcea să pară real.

— Deci ai fost și ești o elevă conștiințioasă, a pufnit. Desigur că ai fost. Nu știu de ce te întreb.

— Nu am avut altă opțiune. Mi-am coborât privirea. Și nu pot spune că nu m-a ajutat. Nu am făcut decât să îmi văd de treaba mea.

El a zâmbit strâmb și m-a prins de șolduri, menținându-și palmele acolo. În ambele locuri, pielea mea ardea, deși era acoperită de materialul moale al pantalonilor scurți. Hades îmi privea cu atenție buzele, iar când am continuat să vorbesc, spunându-i cât de plăcute erau după amiezile când pictam stând în mansardă, ochii săi îmi urmăreau buzele în continuare și privirea sa mă făcea să mă încurc în propriile cuvinte. Mă întrebam dacă îmi ieșise tentacule din bărbie sau ceva, fiindcă privirea sa fixă evolua de la a mă stingheri la a mă înnebuni.

— Hades, l-am admonestat, iar el și-a arcuit o sprânceană. Auzi ce îți spun?

M-a privit în ochi, apoi a clipit mărunț.

— Ești extrem de sexy, Lita, a declarat, făcând totul să sune a ceva apropiat unei revelații de moment.

Nu mă așteptam la asta, firește, tocmai de aceea am rămas fără cuvinte. Se zgâise câteva minute la buzele mele și ajunsesese la concluzia asta?

De-a lungul anilor, am primit diverse complimente ce nu m-au făcut niciodată să simt că mă caracterizează. David îmi spunea că sunt frumoasă tot timpul și niciodată nu m-a făcut să cred asta, în schimb Hades mi-a spus doar că sunt *sexy* și deja simțeam cum mă topeam în brațele sale. Judecând după căldura pe care o emana trupul său, opțiunea de a mă prelinge pe podea în curând devenea tot mai periculoasă. Zâmbetul meu strâmb l-a făcut să se încrunte.

— Ce e? m-a întrebat, cu tonalitatea inegală, ca și când era confuz și surprins în același timp.

Privirea mi-a coborât din nou, evitând-o în mod inerent pe a sa. Obrajii îmi ardeau și mi-am reprimat imboldul de a-mi mușca buza de jos.

— Nimic, doar că..., am îngăimat, simțindu-mi fața traversată de flăcări.

Hades mi-a ridicat bărbia cu un deget și m-a silit să îl privesc în ochi. Culoarea ochilor săi nu era nici pe departe una ieșită din comun, dar efectul pe care îl avea asupra mea era unic. Spre deosebire de ochii de un albastru senin, ai lui David, ochii câprui ai lui Hades erau plini de căldură și mister. În ochii lui David vedeam ceva cert, sigur, definit; exact ca și culoarea lor transparentă, în care puteam citi absolut tot; exact ca și culoarea ochilor mei. Însă în privința ochilor lui Hades era o cu totul altă poveste. Mă pierdeam încercând să deslușesc un singur gând sau vreun sentiment de-al său, fiindcă nu reflecta absolut nimic din toate acestea. Erau atât de imprezvizibili și gata să mă aducă la disperare, încât uneori îi evitam în mod deliberat, doar pentru a mă feri de întrebările și stările pe care mi le provocau.

— Nu mă crezi? a zâmbit, menținându-și cuta dintre sprâncene.

Bineînțeles că și-a dat seama.

Nu aveam cum să mă împotrivesc felului în care Hades mă citea ca pe o carte deschisă și felului în care el intuia ceea ce

gândeam sau simțeam. Dar nici nu voiam să fac asta, pentru că nu aveam nimic de ascuns.

El a pufnit.

— Lita, nici nu ai idee de câte ori m-am abținut să te sărut în ultimele luni. Nu spun oricărei fete că este sexy, fiindcă unele doar asta vor să audă. Tu ai nevoie de mai multă încredere și, crede-mă, la felul în care arăți, îți permiți să rupi câteva capete, din când în când. Și-a trecut mâna peste față, de parcă ar fi încercat să retragă ceea ce spusese. Nu spun că aș vrea asta, a continuat el, doar că... M-a privit lung, iar eu mi-a ferit privirea, stânjenită.

M-a tras la el în brațe și mi-a sărutat părul. A tăcut, lăsându-mi timp pentru a-i putea interpreta cuvintele. Și, oh! Câte interpretări...

— Seph o s-o ceară pe Hailey în căsătorie, mi-a mărturisit, iar eu am încremenit în brațele sale.

M-am ridicat șocată și l-am privit cu ochii mari. Expresia sa era fermă și serioasă, reflectând gravitatea cuvintelor. Seph chiar avea de gând să facă asta.

— Serios?! Un zâmbet larg mi-a acaparat obrazii. Hades, vorbești serios?

El a încuviințat, cu un zâmbet leneș pe buze.

— Când se întorc de la Sam. Vor merge împreună în locul lor special, lângă râu, sau ceva de genul.

— Cum... ? Adică... ? m-am bâlbăit și am simțit cum lacrimile mi se strângeau rapid în ochi. Dumnezeu! Când ți-a spus? De ce abia acum m-ai anunțat?

Hades și s-a ridicat de pe pat, iar eu l-am urmat în sufragerie.

— Aseară, mi-a răspuns el. Asta după ce mi-a dat două palme ca să mă concentrez la ce spunea el, fiindcă eram prea preocupat de ceea ce făcusem.

Am clipit mărunț, urmărindu-l curățând resturile de mâncare de pe barul din bucătărie.

Seph și Hailey aveau să devină o familie. Eram convinsă că Hailey nu va ezita nici măcar o secundă să îl accepte pe Seph, iar în privința intențiilor lui nu îmi făceam griji. Seph avea douăzeci

și doi de ani, iar Hailey douăzeci și unu. Erau atât de tineri și totuși atât de pregătiți pentru un asemenea pas, încât întreaga situație mă compleșea. Faptul că se căsătoreau nu avea cum să intervină în continuarea studiilor lor. Seph avea să termine facultatea în vară, ceea ce înseamna că se putea angaja, iar Hailey mai avea încă un an, pe care îl putea parcurge lejer, cu sprijinul lui Seph.

— Nu mai analiza lucrurile atât, Lita, m-a certat Hades. Vor fi bine, crede-mă. Relația lor este stabilă și... Mă rog, vor fi bine. Cred.

Pieptul mi s-a ridicat atunci când am inspirat adânc.

— Ești groaznic la a complimenta iubirea, Hades, am oftat, așezându-mă la bar. Seph și Hailey se iubesc nebunește și o vor face până la bătrânețe.

— Și atunci ce rost mai are o nuntă, dacă sunt convinși că vor rămâne toată viața împreună?

M-am încrunțat la el, folosindu-mă de elasticul de la încheietură pentru a-mi prinde părul într-un coc.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat, derutată. Bineînțeles că are rost. Este un legământ care va demonstra tuturor că ei se iubesc.

Hades a pufnit, iar atitudinea sa ușor sarcastică mă deranja.

— Desigur, a bombănit caustic. De parcă ar fi vorba de ceilalți, nu de ei doi. Poți fi cu persoana iubită și fără să fii musai căsătorit cu ea. Un act banal nu poate reprezenta și demonstra nimic, cu atât mai puțin sentimentele dintre două persoane. Doar îți creează senzația că ai căpătat în posesie un alt bun material. De aici apar și certurile și alte dispute care conduc la divorț.

Am fost uimită de modul în care aborda el o căsătorie. Era atât de pornit pe propria lui concepție, încât nu realiza ce tâmpenii spunea. Tindeam să cred că avea din nou legătură cu părinții lui. Ceea ce mă speria era însă faptul că existau mari posibilități ca Hades să nu își dorească o familie. Cum ar fi putut trăi singur toată viața? Ce era în neregulă cu el? Mă speria faptul că aveam impresia că nu mai vorbeam despre Hailey și Seph, ci despre

toate relațiile în general, iar asta demonstra categoric cum că modul de a gândi al lui Hades era total greșit.

— Asta nu e adevărat, am contraecat eu. Nu vorbi așa despre Hailey și Seph!

Știam că deviasem de la subiect, dar nu voiam ca Hades să își dea seama de asta. Nu voiam să creadă că îl puteam judeca și că m-am abținut din a o face.

— Nu, a scuturat el din cap. Relația dintre ei doi nu o mai poate oficializa nimic; nici măcar actul de căsătorie. Dar dacă Seph își dorește asta, eu nu am cum să mă opun. Iar tu, Lita, ar fi bine să nu-ți mai pese de persoanele care nu merită – de acei oameni despre care-mi spui.

Mi-am luat capul în palme și am răsuflat prelung. Trecuseră doar câteva ore de când ne trezisem și deja îmi doream să mă trântesc în pat și să dorm încă vreo două ore. Hades mă epuiza. Gândurile legate de el mă epuizau. Prezența sa mă epuiza. Privirea lui stăruitoare mă epuiza. Zâmbetul său leneș mă epuiza. Felul în care i se uneau sprâncenele mă epuiza. Felul în care i se încordau mușchii mă epuiza. Și totuși el găsisese fericirea în mine. Cum?! Când eu eram deseori asemănătoare unei epave în preajma sa?

— OK, las-o baltă, am cedat și m-am ridicat de la bar.

— Nu face asta, Lita, mi-a spus. Nu îmi întoarce spatele.

M-am uitat peste umăr la el, fără să mă opresc din mers.

— Asta este mult prea dramatic pentru tine, Hades.

El a rânjit, învârtind o lingură în aer, ca mai apoi s-o strecoare în sertarul cu tacâmuri (da, deja știam cum erau repartizate ustensilele casnice; cel puțin cele din bucătărie). Zâmbetul său mi-a făcut inima să sară peste câteva bătăi.

Hades nu vorbea serios. De fapt, o făcea, dar nu voia ca totul să sune atât de tragic. Zâmbetul său autentic îl scutea de toate.

M-am schimbat în trening și m-am întors în sufragerie, cu Figaro în brațe. Hades m-a privit sceptic, oprindu-se din a-și bea paharul cu lapte. M-am încălțat și mi-am pus hanoracul pe mine, iar lui Figaro i-am pus lesa albastră, care atârna în cuier.

— Ce crezi că faci? m-a întrebat Hades.

Mi-am luat telefonul și cheile și m-am uitat la el ușor amuzată.

— O să merg să îmi fac proiectul. Sună-mă dacă îți revii până îl termin.

Savurând perplexitatea lui, am deschis ușa. Senzația de gol în stomac revenise, cauzată de faptul că plecam de la el. Ca și când conexiunea pe care o aveam se rupea. Nu era atât de grav, dar eu asta simțeam de fiecare dată când plecam de lângă el. Trebuia să fac proiectul, iar Hades avea nevoie de câteva ore ca să se liniștească. Nu voiam să îi ocup timpul anapoda.

— Ești nedreaptă, Lita, a strigat el.

Cu un zâmbet larg pe buze, am ieșit din apartament și m-am îndreptat spre lift. Figaro era pe urmele mele și cred că micuțul de el avea nevoie de o plimbare. Cum Hades nu crâcnise deloc, bănuiam că a fost în regulă faptul că l-am luat pe Figaro la mine. Măcar așa aveam garanția că va trece și el mai târziu.

Am zâmbit larg când m-am strecurat pe bancheta din spate a taxiului. Mi-am scos telefonul și am făcut o poză cu Figaro, pe care i-am trimis-o.

Din pură curiozitate, pentru prima dată, am intrat pe profilul său de Facebook. Avea surprinzător de puține poze. Unele făcute la meciurile de la Vikings, una cu Seph, de la un meci de fotbal, o alta cu Hailey și Seph de la piscină, și una pe motor. Dând în jos, am descoperit că activitatea sa pe site-ul de socializare lipsea cu desăvârșire. Nu avea *check-in*-uri, nu era menționat în alte poze, ci doar în postări ale unor studenți care fuseseră la meciul de cu o seară înainte și câteva filmări de la alte meciuri, în care primise *tagg*. Ei bine, nu mă surprindea. Fusesse la Vikings cu o seară în urmă. Mă liniștisem cu ocazia asta, cu gândul că nu bătușe pe cineva la întâmplare.

Am băgat telefonul înapoi în buzunar, înainte să cedez și să îi trimit cerere de prietenie. Site-urile de socializare erau ultimul lucru pe care voiam să îmi pierd timpul.

Timpul care se scurgea frustrant de rapid.

Timpul care mă făcea să mă îngrijorez.

Timpul care mă aducea tot mai aproape de decizie.

Jasmine, una dintre colegele mele, a ajuns în jumătate de oră la mine. Îmi plăcea compania ei... în mare parte. Statura ei era adorabilă, iar părul său de un roșcat aprins o deosebea de majoritatea fetelor. Avea ochii verzi și pistrui. Îmi amintesc că unele prietene o porecliseră Gingerița și asta datorită trăsăturilor care o făceau să semene cu o gingeriță. Jasmine vorbea foarte mult. Vreau să spun că abia puteam ține pasul cu avalanșele ei de cuvinte. Firea mea tăcută nu o prea ajuta și cred că s-a plictisit de moarte în cele câteva ore pe care le-am petrecut făcând proiectul. Abia atunci când a deschis subiectul *Tema pentru la literatură*, am catadicsit să vorbesc mai mult.

I-am turnat un pahar de suc și ne-am așezat la bar.

— O să ne țină așa tot anul? am întrebat-o, făcând referire la multitudinea de proiecte pe care le primeam.

Ea a băut jumătate din suc și și-a arcuit sprâncenele.

— Prietena mea cea mai bună este anul trei și știu că atunci când eram eu anul întâi și ea anul doi, avea la fel de mult de lucru. De obicei o ajutam și pe ea, fiindcă nu le făcea față; probleme de familie – poveste complicată. Ideea este că nu vom scăpa prea curând de ele. Știi că nu este musai să le predai săptămânal, nu? În primul an noi le predam pe toate la final. Profesorii nu au nimic împotriva; ba chiar ne-au recomandat să facem așa. Știi, nimeni nu poate ține pasul cu toate temele. Cu atât mai mult când vine vorba de perspectivă și axonometrie, unde avem mult de calculat și măsurat. E bătaie de cap, într-adevăr, dar este ceea ce ne place să facem, nu?

A băut și restul sucului, iar eu obosisem numai privind-o vorbind.

— Nu vreau să las nimic pe ultima sută de metri, am recunoscut eu.

Ea și-a umplut paharul din nou, dându-l pe gât într-o clipită. Am privit-o tăcută, sorbind alene din paharul meu.

Ochii ei verzi și migdalași m-au fixat, în timp ce ea se gândea în profunzime.

— Ești organizată și îmi place, a spus. Eram și eu cândva, însă de când am nimerit în Vikings, lucrurile s-au schimbat. Fratele meu face parte din frăție și mă ține tot timpul după el.

Nu mă deranjează, știi, sunt tipi super sexy pe acolo. Mai ales cei care luptă.

Din fericire, nu m-am înecat cu suc, dar am fost pe aproape. Ea nu a obsevat bruscă mea schimbare de spirit, deși probabil mi se citea pe chip cât de deranjată eram de observația ei. Hades era unul dintre luptători. Simpla ei menționare (nu neapărat directă la Hades), m-a făcut să vreau să o fac să își retragă cuvintele. Eram gelosă. Pentru prima oară, m-am temut de faptul că Hades mi-ar fi putut fi luat. Asta dacă era într-adevăr al meu. De când eram atât de posesivă? Cât am fost cu David nu am dat importanță la toate lucrurile care mă mistuiau acum în privința lui Hades.

— Vikings, ai spus? am întrebat-o.

Ea a încuviințat, puțin confuză. Acum sesizase indignarea mea.

— Da, a răsuflat, jucându-se cu paharul în palme. Nu îi știi? S-a încruntat ușor. Seph, amicul tău, face parte din frăție. Și Hades, celălalt băiat, cu care te văd des prin institut. Apropo, că tot a venit vorba... Se întâmplă ceva între tine și Maxwood? Nu de alta, dar nu l-am mai văzut să umble cu vreo altă fată prin institut și să fie atât de degajat. Nu mă înțelege greșit, dar de când Patricia a pornit zvonul cum că este însărcinată cu el, Hades nu a mai fost atât de apropiat de vreo altă fată, cum a fost de ea.

Inima mea refuza să își mai exercite rolul esențial. M-am încruntat, dând lent drumul la respirație. Ultimele cuvinte ale lui Jasmine îmi făcea cutia toracică să se strângă, zdrobind totul în interiorul său.

— Nu că înainte i-ar fi acordat prea multă atenție, a continuat ea cu nonșalanță. În fine, ideea este că Maxwood arată al naibii de bine și așa fi bucuroasă să aflu că sunteți împreună. Spune-mi dacă vorbesc prostii, ca să mă opresc, dar crede-mă, ochiul meu vigilent nu ratează nimic. De pildă, Caroline, de la cursul de marți... Stăteai des împreună. Ce s-a întâmplat între voi? De fapt, stai, răspunde-mi mai întâi la întrebarea cu Maxwood. E ceva între voi?

Mi-am umezit buzele, care subit mi se uscaseră. Nu știu ce mă deranja mai tare: faptul că Jasmine observase cu atâta

ușurință aproape toate aspectele culminante din viața mea, sau tot ceea ce spusese în mod special despre Hades? Oare aceeași impresie o aveau și restul studenților? Trebuia să îmi scot proastia asta din cap. Nu trebuia să îmi pese de ceea ce credeau ceilalți. Îmi făceam prea multe griji în privința asta.

Ochii verzi, curioși și stăruitori ai lui Jasmine îmi făceau pulsul să crească. Ce ar fi trebuit să spun? Că *Da, suntem împreună*, sau că *Nu suntem împreună*?

Salvată ca de clopoțel, aproape am răsuflat ușurată când telefonul mi-a vibrat lângă mână. Primisem un mesaj de la Hades. Jasmine a aruncat o privire scurtă, dar în care înțelegerea i s-a citit imediat. S-a ridicat ușor de la bar, mijndu-și ochii la mine.

— În fine, a spus. Eu ar cam trebui să plec. Ai mei fac din nou grătar. Am ajuns să mă satur de chestia asta. Merceu musafiri și mereu Jasmine care stă și strânge. Uneori părinții pot fi chiar enervanți. Nici nu mă lasă să locuiesc singură, deși probabil m-ar muta la doar trei blocuri depărtare de casă. Mă sufocă oferindu-mi atâta atenție. Știi ce spun? Cred că se trage de la faptul că sunt fată și că sunt mai mică decât frate-miu.

Aș fi dat orice ca să am și eu părinții astfel. Îmi doream ca ei să mă sune după aproape trei luni de când eram plecată. Faptul că Jasmine se plângea din acest motiv, îmi făcea suferința să crească. Și nu sufeream pentru situația mea, ci pentru a ei, fiindcă o compătimeam din simplul motiv că nu aprecia ceea ce avea.

Mi-am amintit de Dylan apoi. Nu îmi venea să cred că am putut sta atâta timp în lipsa lui și că *l-am lăsat* pe el să îmi simtă lipsa. Oare ce i-au spus mama și tata despre mine? Ce credea el, oare? Că l-am abandonat și că am renunțat la a-l mai considera frate?

— Te înțeleg... relativ, i-am răspuns eu, urmând-o spre ușa de la ieșirea din apartament.

Ne-am luat rămas bun, apoi am alergat până la telefon pentru a deschide mesaje de la Hades. Pe parcursul proiectului lăsasem telefonul pe barul de la bucătărie și am uitat complet să îl verific. Cinci mesaje de la Hades, plus patru apeluri; unele erau de la Hailey, altele de la alte colegi, dar tot ce mă bucura la acel moment era faptul că Hades mă căutase.

Ce faci?, m-a întrebat.

Lita, de ce ai telefonul închis? Nu-mi spune că încă ești supărată.

OK, atunci. Ignoră-mă, dar nu știu cât timp vei putea face asta.

Aimée... La naiba.

În 10 minute ajung la tine.

Mesajele erau trimise la un interval de câteva minute. Hades și răbdarea nu aveau ce căuta în aceeași propoziție.

I-am scris repede, purtând un zâmbet tâmp pe buze.

Te aștept! :D

Imediat, soneria de la ușa a răsunat în întreg apartamentul. M-am încruntat. *Ce rapid a fost!*, mi-am zis. Încă zâmbind larg, am zburdat până la ușa, ca mai apoi s-o deschid și să îl iau în brațe pe Hades, fără ca măcar să ezit. El a rămas surprins de gestul meu, însă palmele i s-au poziționat pe talia mea. Iubeam să îmi așez fața pe pieptul său, pentru a-i savura în tihnă parfumul. Mi-a sărutat tâmpla și eu m-am depărtat ușor. El s-a uitat atent la mine, cântărindu-mi expresia, apoi s-a dat un pas într-o parte, uitându-se în jos, la persoana din spatele său. Am clipit mărunț, coborându-mi privirea confuză și privind-o pe fetița șatenă cu ochii incredibil de mari și albaștri.

— Eu am..., a bâiguit Hades, ducându-și mâna la ceafă. Am mai adus pe cineva.

Capitolul 13

Hades

Lita i-a zâmbit larg Dakotei, imediat ce a zărit-o în spatele meu. Sora mea se uita derutată când la mine, când la Aimée. Am zâmbit și eu, cu jumătate de gură, atunci când Dakota și-a ferit privirea de a Litei, rușinată, ca mai apoi să se ascundă mai mult după mine. Ceea ce simțeam era categoric un sentiment nou. O fată care într-adevăr interacționa cu sora mea. Având în vedere că Lita era aceea persoană, lucrurile deveneau pe cât de plăcute, pe atât de serioase. Cele mai importante fete din viața mea făceau cunoștință. O întâlnire normală, nu ca cea din dormitorul meu, când Victoria și Dakota au intrat peste Lita.

I-am mângâiat părul Dakotei și am luat-o pe Lita de mână, trăgând-o mai aproape de ea.

— Dakota, ea e Aimée, i-am spus.

Ea și-a afundat fața mai mult în tricoul meu, uitându-se pe furiș la Aimée. Am privit-o pe Lita, iar ea părea extrem de emoționată și tensionată. Am îndemnat-o pe Dakota să se apropie de ea, dar nu voia nici în ruptul capului să se desprindă de mine. Lita era aproape la fel de timidă ca Dakota, iar Dakota era extrem, extrem de rușinoasă.

— Hei! i-a spus Lita, surâzând. Mă bucur să te cunosc, Dakota. I-a întins mâna, sfioasă.

Dakota s-a uitat atent la ea, apoi i-a cuprins mâna într-a sa.

— Te cunosc, i-a spus ea. Ea este iubita ta, nu Hades?

Expresia Litei a fost criminală și probabil a mea era aido-ma. Nu mă așteptam ca Dakota să fie chiar atât de perspicace. Mi-am amintit apoi de ziua în care a găsit-o pe Lita la mine în dormitor și a dedus același lucru. Atunci nu avea dreptate, spre deosebire de acum, când Aimée chiar era iubita mea. Sau nu era?

M-am uitat la Aimée, parcă implorând să nu îmi spulbere speranțele. Ea a zâmbit către Dakota, înduioșată.

— Nu, noi..., a început Lita.

— Atunci de ce o iubești, Hades?

M-am încordat brusc și puteam jura că m-am încălzit din cap până în picioare. Fața Litei devenise la fel de rapid roșie și și-a mușcat involuntar buza. Nu acela era modul în care voiam să îi spun Litei că o iubesc, dar nu mă puteam opune intuiției pe care Dakota o deținea. Și nici nu o puteam face să își retragă cuvintele. Aimée știa că Dakota era copil – toți copiii spun lucruri negândite și sunt foarte sinceri la vârstele fragede.

— Da, Dakota, am intervenit eu rapid. Aimée e iubita mea.

Dakota s-a destins brusc, de parcă ar fi fost ușurată auzind asta. Uneori mă uimea cu bruștele sale schimbări de atitudine. Moștenise asta de la Victoria; la fel ca mine, de altfel.

Aimée nu părea stânjenită de cuvintele Dakotei și, prin urmare, dacă ceea ce a spus ar fi fost adevărat, nu ar fi deranjat-o. Nu puteam decât să mă simt și mai bine constatând asta. Chiar și așa, ceea ce simțeam eu pentru Lita mai avea nevoie de timp pentru a se stabiliza. Noi aveam nevoie de timp pentru a ne înțelege sentimentele și, în cele din urmă, pentru a le exprima.

Am putut simți privirea surprinsă a Litei străbătându-mi chipul, așa că mi-am mutat atenția de la Dakota, în ochii ei. I-am făcut cu ochiul, iar obrații săi s-au îmbujorat. Și-a ferit privirea, stingherită. Mai aveam de lucru la chestia cu relația. Lita trebuia să înceteze să reacționeze de parcă ne cunoșteam de două zile. Ea chiar nu vedea oare cât de mult voiam ca ea să fie iubita mea? În ciuda tuturor impulsurilor nervoase care-mi dădeau de înțeles că nu era bine ceea ce făceam și a tuturor motivelor pentru care nu ar fi trebuit să fac asta.

O voiam pe Lita și aveam să o fac a mea.

— Știam eu, a găngurit Dakota, iar Aimée a zâmbit. Hades, mi s-a adresat ea și am fost nevoit să intrerup contactul vizual cu Lita, coborându-mi apoi privirea la sora mea. Îl vreau pe Figaro. Mi-am arcuit sprâncenele, realizând că acela era și motivul pentru care Dakota venise la mine. Nu m-am gândit de două ori înainte să o iau cu mine la Aimée. Cu toate că Victoria probabil avea să supraviețuiască doar cu perfuzie, știind că Dakota era cu mine. Rănile de pe față nu m-au ajutat deloc, dar Victoria știa foarte bine că nu se putea împotrivi dorinței mele de a-mi petrece timpul cu Dakota. Nu ar fi vrut ca Darwin să afle că ea îmi interzicea asta.

— Vino, i-a întins Aimée mâna. Probabil doarme. I-am dat să mănânce ce aveam prin frigider și de atunci doarme ca un urs. Dakota a chicotit și a luat-o pe Aimée de mână. Le-am urmat în apartament, unde sufrageria era plină de foi, schițe și multe alte tâmpenii pe care le folosea Lita la facultate. Dakota scruta împrejurimile, dar nu eram ferm convins că se uita numai după Figaro. Arăta de parcă era intrigată de ustensilele Litei și nu mi-am dat seama la acel moment că surioarei mele chiar îi plăcea ceea ce vedea.

— Îmi pare rău pentru dezordine, dar fratele tău are obiceiul să apară descori neanunțat, i-a spus Lita.

Dakota s-a uitat în sus la ea, cu o expresie serioasă.

— Cred că s-a grăbit pentru că abia aștepta să te vadă.

Mi-am mijit ochii către Dakota, dar ea nu și-a dat seama de gravitatea cuvintelor sale. A plecat în dormitorul Litei, unde îi spusese Aimée că dormea Figaro, iar eu am profitat de moment și am tras-o pe Lita la pieptul meu, zâmbindu-i ușor.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon și la mesaje?

Cuta adorabilă dintre sprâncene i-a brăzdat tenul, iar privirea aprigă pe care mi-a oferit-o îmi hrănea din plin vanitatea. Mi-am mijit ochii la ea, strângându-mi brațele ca un inel de oțel în jurul trupului său firav.

— Fiindcă am lucrat, Hades. Nu am avut telefonul lângă mine.

Mi-am arcuit o sprâncenă.

— Și nu te-ai gândit că poate o să te sun?

Chiar credea că pot rezista două ore fără să vorbesc cu ea? Ce era în neregulă cu fata asta? Se comporta de parcă nu fusese timp de doi ani într-o relație.

— Păi..., a clipit ea derutată, nu. Nu m-am gândit la asta. Am crezut că poate ai nevoie de puțin spațiu și timp liber. Nu vreau să stau pe capul tău.

Am răsuflat zgomotos, lăsându-mi capul pe spate. Apoi am închis ochii și m-am uitat printre gene la Lita, cu un aer dojenitor. Știu că nu era chiar momentul potrivit pentru care să îi mărturisesc unele lucruri, dar simțeam că dacă nu o fac atunci, nu va veni niciodată un alt moment în care să o fac. Lângă Lita trebuia să profit de orice clipă, fiindcă toate erau unice și nu aveam niciodată garanția că se vor mai repeta. Îmi plăcea instabilitatea relației noastre, pentru că asta mă îndemna să profit de fiecare clipă petrecută cu ea.

— Aimée... Mi-am aplecat fața spre a sa, asigurându-mă că i-am captat privirea într-a mea. Mi-aș petrece zi și noapte cu tine. Nu am idee ce ar trebui să însemne asta, dar știu că este ceea ce vreau.

Eram surprins că reușisem să îi mărturisesc fără abatere exact ce simțisem. Ea a rămas la fel de uimită, iar ochii săi mari și albaștri îmi făceau mușchii să se lichefiez pe oase. Și nu era din cauza durerii provocate de lupta de la Vikings, ci din cauza senzației de gratitudine pe care o simțeam.

— Tocmai de aceea ne-am scuti de certuri dacă te-ai mutat cu mine, am continuat, lăsând cuvintele să iasă alert din gura mea.

Lita s-a crispat, iar eu i-am dat drumul din brațe, uitându-mă peste umărul ei la Dakota, care străbătea holul, venind cu spre noi cu Figaro în brațe.

— Ce?! a tresărit Aimée, iar eu mi-am înăbușit un hohot de râs.

Adoram perplexitatea ei. Fusesem sincer când îi cerusem să se mute cu mine și eram convins că nu mă va refuza, dar voiam să mă joc puțin cu ea. Deocamdată trebuia să mă prefac în fața surorii mele. Dakota i-ar fi dat Victoriei de veste, iar Victoria

i-ar fi dat raportul lui Darwin, ceea ce eu nu voiam. Vizitele lor m-ar fi secat și de ultimul strop de energie și... demnitate.

— Mergem să îl plimbăm pe Figaro? Vă rog, vă rog, vă rog! s-a smiorcăit Dakota. Mami nu are niciodată timp să ne plimbăm prin parc și o urăsc pe noua bonă. Hades... S-a răsucit pe călcâie, spre mine. Te rog! Vreau să mergem cu Aimée în parc și să ne plimbăm pe lângă râu și voi să vă țineți de mână și să vă luați în brațe și eu să îi fac lui Figaro cunoștință cu alți câței și după să ne jucăm și tu să nu mai fi atât de morocănos! Te rog!

Involuntar, ochii mi s-au închis în urma avalanșei sale de cuvinte, iar mâna mi-a trecut agresiv prin păr. Am privit-o apoi pe Lita, cum se abținea să nu rădă. Încă era tulburată în urma propunerii mele, dar cumva reușea să mascheze asta.

A ridicat din umeri, iar eu am oftat profund.

— Eu nu am nimic împotriva, a spus Lita. Dimpotrivă - chiar mi-ar plăcea să ies puțin în parc.

I-am susținut privirea, sesizând licărul de entuziasm care îi străbătea ochii. Detestam să mă plimb în parc, pentru că eu doar alergam acolo. Și asta la orele trecute de miezul nopții, pentru a evita aglomerația și, în general, oamenii. Însă acum era altfel. Dakota voia să îl plimbăm pe Figaro în parc, cu Aimée, iubita mea, de a cărei prezență eram efectiv dependent.

Nimic nu avea cum să facă situația mai perfectă decât era.

— Îmbracă-te și ia lesa câinelui, am spus scurt.

— Te iubesc! a strigat Dakota. Vă iubesc pe amândoi!

Ne-a luat în brațe, iar eu am observat zâmbetul nefiresc al Litei.

Știam că are un frate mai mic și știam, de asemenea, că nu îl văzuse de când se mutase în New York: Dakota îi aducea aminte de el, probabil, iar asta o întrista. Problema era că mie nu îmi plăcea să o văd pe Lita tristă.

I-am sărutat fruntea, iar ea mi-a zămbit recunoscătoare. Ne-am pregătit și am încuiat ușa în urma noastră, în timp ce Dakota a zburdat până la lift. Ajunși la parter, am ieșit din bloc și am coborât treptele anterioare ușilor, ca mai apoi să îi cuprind Litei mâna într-a mea.

Și-a întors capul spre mine, dar am rămas inexpresiv, privind în față la Dakota care îl pune pe Figaro jos. Mi-am stăpânit cu greu rânjetul și am strâns-o mai tare de mână, plimbându-mi degetul mare pe podul palmei sale micuțe. M-am prefăcut preocupat de Dakota, iar Lita a renunțat la a mai insista cu privirea, conformându-se. La ce se aștepta?

— Doar nu vrei să îi spulberăm speranțele Dakotei..., i-am șoptit.

Lita a surâs exact când am intrat pe alea care traversa parcul în lung și în lat, mărginită de băncuțe și copaci. Fiind încă răcoare afară, lipseau standurile de înghețată și vată de zahăr, dar mi se învârtea capul numai imaginându-mi ce va fi pretutindeni odată ce se va deschide sezonul estival.

— Să înțeleg că mă ții de mână doar de dragul surorii tale? m-a întrebat ea.

Dakota și Figaro erau la câțiva metri în fața noastră, din fericiere.

Mi-am întors privire spre Lita.

— Nu, i-am răspuns ferm. Te țin de mână fiindcă pot, fiindcă îmi place și fiindcă vreau.

Ea și-a mijit ochii.

— Hades, ai vorbit serios?

Am aruncat o privire în zare, la soarele care apunea într-o mare de ocru, în orizont, deasupra muchiei fine ce despărțea râul de cer.

— În legătură cu ce?

Făcea referire la propunerea mea de a se muta cu mine, dar într-un colțișor ascuns din mintea mea, gândul că Lita se va muta cu mine îmi provoca teamă. Nu pentru că avea să mă afecteze pe mine, ci pentru că nu voiam să o afectez cumva pe ea. Cele două ore în care am stat ca un idiot acasă, singur, mi le-am petrecut gândindu-mă la asta. Mă vedeam locuind cu Lita și îmi plăcea ce vedeam. Aveam nevoie de o schimbare majoră și știam că odată cu eliminarea singurătății pe care mi-o impuneam în mod deliberat, aveau să dispară și restul amintirilor care mă bântuiau. Când o aveam pe Aimée lângă mine, știam că mergeam pe drumul cel bun.

— Legat de mutatul cu tine..., a îngăimat ea. Știu că probabil Seph și Hailey vor vrea apartamentul doar pentru ei, fiindcă se vor căsători, dar nu trebuie să îmi ceri din obligație să locuiesc cu tine. Aș putea găsi un alt apartament prin împrejurimi, ori o garsonieră, sau m-aș putea întoarce la căminul de la Columbia.

M-am oprit din mers și m-am întors spre ea, răsuflând pe nări.

— La naiba, Aimée! Vreau să te muți cu mine. Vreau să te văd cât mai des, nu înțelegi? Dimineata, purtându-mi din nou pijamalele sau folosindu-mi din nou perișor de dinți. Vreau să te găsesc în bucătărie, gătind sau făcând ordine. Vreau schițele tale, proiectele tale și toate lucrurile tale roz și violet, împrăștiate prin apartamentul meu. Vreau să te simt dormind lângă mine, visând lângă mine, trezindu-te lângă mine... Vreau să te am aproape în fiecare zi și în fiecare noapte.

Am strâns mâna mică a Litei, involuntar, într-a mea, lucru ce m-a făcut să îmi stăpânesc atitudinea. Oamenii se uitau în treacăt la noi, dar nu îmi păsa. Aimée era prea pierdută în cuvintele pe care i le spusese ca să bage de seama privirile celor din jur.

Am tras aer în piept și mi-am ferit privirea de-a sa, uitându-mă la Dakota care se așezase pe o bancă, alături de Figaro. Nu mă puteam concentra pe ei, ci pe privirea lui Aimée pe care o simțeam sondându-mi expresia.

M-am uitat din nou la ea.

— Spune ceva..., am îndemnat-o.

A clipit mărunț și pentru o clipă gândul cum că mă va refuza mi-a îngreunat pieptul.

— Știi..., a început ea, apropiindu-se mai mult de mine, am încercat de atâtea ori să scot câteva cuvinte de la tine, pentru a-mi face o oarecare impresie despre ceea ce simți sau ce gândești, încât am obosit de-a dreptul. Și acum, tu îmi spui toate lucrurile astea fără ca măcar să ți le cer. Înseamnă enorm de mult pentru mine, Hades...

M-am încruntat.

— Asta e un „da” sau un „nu”? am întrebat-o, prea nerăbdător.

Aimée mi-a zâmbit într-asa fel, încât am avut impresia că ea era cea care se juca cu mine, nu eu cu ea. Planul meu de a o face pe Lita furioasă eșuase înainte ca măcar să înceapă.

— Depinde, mi-a răspuns. Am câteva reguli pe care va trebui să le respecți.

Am pufnit, apoi am râs o dată, lăsându-mi capul pe spate.

— Vii în apartamentul meu și tot tu faci regulile?

— Păi, da. Am liste întregi cu reguli. În caz contrar, presupun că vei putea rezista și fără mine.

S-a desprins de mine și s-a îndepărtat cu spatele, susținându-mi privirea. Lita tocmai avansase în ceea ce numeam noi antrenament. Învățase cum să întoarcă mișcările adversarului în favoarea sa. Și îi ieșea al naibii de bine.

S-a întors cu spatele, îndreptându-se agale spre Dakota. Din doi pași am ajuns-o din urmă și am prins-o de mână, încolăcindu-mi degetele cu ale sale.

Am întors-o dintr-o mișcare cu fața la mine, iar ea a chiotat ușor.

— Chiar nu mai țin cont de asta, Aimée. Te muți cu mine orice ar fi, să știi. Și parcă ți-am spus să nu îmi întorci spatele.

Ea a abordat o atitudine ce trăda siguranța nestăvilă pe care o deținea. Există un echilibru bine definit între mine și Lita, fiindcă, în fapt, noi ne țineam unul pe celălalt în echilibru. Ea îmi aducea liniște, iar eu îi ofeream încredere.

— Prima regulă: Nu îmi mai da ordine.

— Bine, gata, încetează cu asta, am cedat eu. O să fiu cel mai draguț coleg de apartament pe care l-ai avut vreodată. Promit.

Promisiunea mea i-a provocat o reacție ofensată.

— Coleg de apartament? Asta te consideri tu? Îmi amințesc foarte bine ce i-ai spus Dakotei când ați venit. Acum ești colegul meu de apartament?

Pentru a nu știu câta oară, adoram atitudinea pe care o aborda. Mi-am mijit ochii și m-am apropiat mai mult de ea, susținându-i cu vehemență privirea. Un zâmbet mic mi-a încolțit în colțul buzelor atunci când am observat-o relaxându-se, lucru ce mi-a dat de înțeles că efectul meu asupra Litei nu avea să fie lecuit vreodată. În definitiv, aveam tot dreptul să acționez astfel, de vreme

ce știam că și Lita voia același lucru. Putea să se împotrivescă oricât voia, însă eu eram convins că nicio scuză și niciun motiv nu putea ascunde faptul că voia să locuiască cu mine.

Mai erau câteva luni. Câteva luni care mă disperau și de care trebuia să profit cât mai mult. În plus, noi doi eram tineri și ne iubeam. Existau suficiente motive care ne aduceau împreună, în comparație cu cele care ne despărțeau.

— Lita, i-am spus, cu vocea moale, vreau să fii iubita mea și să locuiești cu mine. E bine așa?

Zâmbetul ei mi-a topit inima.

— Hades, ne vede Dakota, mi-a șoptit.

— Răspunde, Aimée, am insistat. Vrei să fii iubita și colega mea de apartament?

— Tu chiar mă întrebi chestia asta?

I-am întors capul spre mine, prinzându-i bărbia între degete, pentru a fi sigur că nu își ferește din nou privirea. Cât de mult detestam să o las să mă privească în ochi la început și cât de mult tânjeam după asta acum...

— Da, chiar fac asta, i-am răspuns. Și pentru mine este o premieră, nu îți face griji.

— Poate nu vreau să locuiesc cu tine.

Mi-am rostogolit ochii.

— Fii serioasă. De ce nu ai vrea?

M-a privit acid, dar licărul amuzat din ochii săi albaștri o trăda.

— Poate pentru că de fiecare dată când dorm cu tine mor de cald? Mă strângi în brațe de parcă aș fi un ursuleț de pluș sau o pernă inertă. Uneori îți înfășori brațul ăsta puternic în jurul meu și abia pot să mă mișc. Dacă o să sforăi? Până acum nu ai făcut asta, dar cine știe? Ca să nu mai spun de fumat. Eu nu suport fumul de țigară.

— Mă las de fumat, m-am repezit eu, fără să gândesc de două ori.

Ea și-a arcuit sprâncenele, iar eu am continuat:

— Și o să încerc să păstrez distanța pe parcursul somnului, dar nu știu cât timp o să pot face asta. Poți dormi în alt dormitor, dacă vrei... Și, crede-mă, nu sforăi decât când sunt obosit.

Poate ar trebui să mai ieși din când în când din gândurile mele, ca să nu mai fiu atât de extenuat, ce spui?

Ultima mea afirmație a făcut-o să izbucnească în râs. I-am prins maxilarul în palmă și i-am întors fața spre mine, ca mai apoi să o sărut pe buze. Erau atât de moi și dulci. Mărimea și forma buzelor ei erau imposibil de perfecte. Se modelau de minune peste ale mele.

— Bine, a cedat ea, chicotind sub buzele mele. Mă mut cu tine.

Îmi venea să o iau pe sus, să o învăț și apoi s-o sărut, dar nu mă reprezentau reacțiile de acest gen. Trăirile mele sufletești refuzau adeseori să iasă la suprafață din teama de a nu fi regretate, și tocmai de aceea refuzam să mă exteriorizez.

Însă cu Lita era altfel... Totul era diferit cu ea.

— Mult a mai durat, am murmurat eu.

Am luat-o de mână și ne-am îndreptat spre Dakota. Soră-mea râdea, în timp ce Figaro alerga în jurul ei și o încolăcea cu lesa. Am zâmbit la imaginea asta. Leșisem de prea puține ori cu Dakota ca să rămân impasibil în fața unui moment ca acela.

Totuși, altceva îmi aducea bucuria în piept. Mă simțeam de parcă eram pe un drum care îmi schimba viața treptat, dar sigur. Acum că Lita acceptase să se mute cu mine, totul devenea mult mai serios. Trebuia să fac schimbări pe care poate înaintea nici nu le sesizasem și trebuia să mă obișnuiesc să am pe cineva alături. Și, mai presus de toate astea, trebuia să învăț cum să o iubesc cu adevărat pe Aimée și, de ce nu, să învăț să mă las iubit.

— Vreau să facem poze! a strigat Dakota, radiind de fericire.

Ne-am întors la mine la apartament în jurul orei 19. Mașina Victoriei era parcată în bulevard atunci când am coborât din taxi. Oare era acolo pentru că mă sunase încontinuu și o ignorasem? Nu voiam să ne strice după amiaza cu toanele ei de mă-mă agasantă.

Am plătit și am coborât toți trei din mașină. Dakota a fugit spre Victoria, în timp ce ea cobora din mașină, ca mai apoi

Figaro s-o urmeze îndeaproape. Am cuprins mâna Litei într-o mea, deplasându-ne împreună spre mașina albă a mamei mele.

— Urcă în mașină, Dakota, i-a spus Victoria pe un ton glacial ce cred că îmi era destinat mie.

Privirea ei albastră era aidoma tonului.

Dakota s-a uitat peste umăr la mine și la Aimée, apoi a alergat spre noi și ne-a cuprins taliile cu brațele sale micuțe și subțiri.

— Mersi! ne-a spus. A fost cea mai super după amiază avută.

Eu i-am ciufulit părul moale și Lita s-a aplecat pe mine în fața ei, sărutându-i apoi obrazii.

— Să ai grijă de Hades, i-a șoptit Dakota. Fă-l fericit, bine? Mereu este trist și morocănos...

Mi-am trecut mâna prin păr, auzind-o pe sora mea de zece ani dându-i sfaturi iubitei mele. Asta era destul de umilitor, dar mult prea plăcut de privit.

— Dakota! a strigat Victoria, și soră-mea i-a lăsat un pupic Litei pe obraz, înainte să fugă spre mașină, unde Figaro o aștepta.

Imediat după ce i-a închis portiera, Victoria s-a apropiat de noi, purtând o expresie încordată în timp ce defila pe tocurele ei roșii.

— Ce este în capul tău, Hades? m-a admonestat. Știi cât este ceasul? Unde ați fost?

Nici măcar nu i-a acordat vreo privire Litei, ceea ce m-a iritat, fiindcă o ignora în mod deliberat. Și mie mi-ar fi fost greu, în locul ei, să accept că fiul meu oferă altcuiva atenția din care eu nu am gustat nici măcar unu la sută.

— Ne-am plimbat prin parc, i-am răspuns sec. Și din câte probabil ai văzut, Dakotei i-a plăcut.

— Nu aveți de ce să vă faceți griji, doamnă, a intervenit Aimée. Dakota s-a distrat de minune. Nu s-a întâmplat nimic — dimpotrivă, a insistat să stăm mai mult în parc.

Privirea rece a Victoriei s-a mutat fără tragere de inimă spre Aimée. Maxilarele mi s-au încordat și mi-am strâns involuntar palma în jurul palmei lui Aimée. Ea a simțit asta, dar nu a

reacționat în vreun fel, ci din contră. Am rămas surprins cât de decisivă era atitudinea ei.

Îmi plăcea asta.

— Așa o fi, a pufnit Victoria, apoi s-a uitat din nou la mine. Darwin vrea să îl însoțești la dineu, mâine seară. Probabil te va suna și veți stabili detaliile. Ne vedem acolo, bănuiesc.

Apoi s-a întors și a urcat cu grație la volan. Dakota ne-a zămbit și ne-a făcut cu mâna când au trecut cu mașina pe lângă noi.

— Dineu? a întrebat Lita, derutată. Cu tatăl tău?

Avea să fie o noapte lungă. Dar mult mai lungă avea să fie următoarea, pentru că nu aveam de gând să merg la acel dineu, și eram ferm convins că Darwin avea să facă orice pentru a mă aduce acolo.

Capitolul 14

Aimée

Am urcat cu Hades în apartament. Nu am îndrăznit să îl întreb nimic, știind că avea să îmi spună de bună voie, într-un final.

Gândul de la ceea ce tocmai se întâmplase nu mi-l puteam lua. Mama lui Hades era atât de... rece. Chiar și așa, nu puteam pune rămașag pe faptul că era o femeie insensibilă, căreia nu îi păsa de copiii săi. Aveam vaga impresie că o femeie ca ea nu era astfel fără motive. Mă durea totuși să află că asta era relația dintre ei doi. Felul în care m-a strâns Hades de mână mi-a dat de înțeles că ceva se întâmpla cu el.

Ce se întâmplase oare?

Imediat ce am intrat în lift, m-am uitat scurt la el și am observat cât era de necăjit. Mi-am trecut o mână pe după spatele lui și apoi m-am cocoloșit la pieptul său.

Trebuia să știe că sunt lângă el.

M-a strâns în brațe și m-a sărutat pe păr. Ușile liftului s-au deschis și am mers în apartament, imediat după ce el a descuiat ușa. A trântit cheile pe comoda de la intrare și apoi și-a trecut mâinile peste față. Ne-am descălțat și el s-a deplasat cu pași lejeri până la bucătărie. A aprins luminile și cu mi-am prins părul în coc, cât el a scos o cutie de suc fără acid și două pahare. Am băut amândoi, în liniște, câte un pahar înalt de suc. S-a așezat apoi pe canapea, lăsându-și capul pe spate, cu ochii închiși. M-am așezat lângă el, cu un picior sub mine și tâmpla proptită în pumn, așteptând.

— M-am săturat de rahatul ăsta, a oftat, iar tonul său îmi sfâșia sufletul.

Și-a întors ușor capul spre mine, privindu-mă cu ochii atât de obosiți...

Mi-a întins brațul, iar eu nu am ezitat înainte să mă strecor în brațele sale, încolăcindu-i nerăbdătoare pieptul.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Îi ascultam bătăile inimii, încercând să îmi imaginez ceea ce avea să îmi spună. Îmi era teamă să insist, fiindcă nu voiam să îmi spună doar pentru că îl presam eu să facă asta, ci pentru că voia. Orice ar fi fost, luasem la cunoștință cât de mare îi era influența și ce efect avea asupra lui Hades. Eram cu atât mai mult conștientă de faptul că nu pentru orice aspect (care cândva a avut impact asupra lui) simțea nevoia să îl spună oricui. În fapt, Hades nu vorbea deloc despre el. El se cataloga drept un *nenorocit* și nu povestea niciodată altceva despre el. Cu excepția acelei mărturisiri legate de cărți și de femeia care i le-a dăruit.

Priveam în gol spre mobila unde cândva era televizorul cu plasmă. Acum, locul era gol și mă întrebam când avea Hades să își cumpere altul. Nu părea că are nevoie de unul, oricum. De obicei stătea ori pe telefon, ori pe laptop.

Mi-am ridicat ușor capul și l-am privit. Arăta ostent, iar rănile sale dublau modul extenuat în care arăta. Trebuia să i le curăț din nou cât de curând. În pofida urmelor lăsate de luptă, voiam ca Hades să meargă la dîneu. Nu-l puteam lăsa să piardă o șansă ca aceea, știind că exista o posibilitate ca el și familia lui să petreacă timpul împreună.

— Vei merge la dîneu, nu? l-am întrebat.

— Nu, a răspuns simplu. Nu vreau să merg într-un loc în care nu am ce căuta.

M-am încruntat ușor. Ceea ce mi-a spus Seph, legat de tatăl lui Hades și de relația deloc în regulă pe care o aveau îmi trecea prin minte.

— Dar este tatăl tău, Hades. Dacă te-a chemat, înseamnă că te vrea acolo.

— M-a chemat doar ca să nu mă simt lăsat pe dinafară. Și, crede-mă, am simțit de prea multe ori asta ca să rezolv totul

cu un dineu. Vor fi oameni acolo – oameni pe care nu vreau să îi văd sau să îi cunosc. Darwin pretinde că îi pasă, Aimée, când de fapt îl doare undeva de ceea ce cred sau simt eu. Îl cunosc. În ciuda timpului limitat pe care l-am petrecut cu el, mi-am dat seama ce fel de om este. De multe ori îți dai seama cum este o persoană în absență, nu în prezența ei. Înțelegi?

Oh, dacă nici eu nu înțelegem asta, atunci nimeni nu o poate face. Gândul mi-a fugit la toate rudele și aparentele amicitii din Norwich.

— De ce nu îi dai o șansă? am îngăimat eu. Eu aș zice că asta cere. Probabil a avut motivele lui pentru care a acționat așa cum a făcut-o.

A gemut, iar eu i-am sărutat scurt maxilarul.

— Vorbesc serios. Te rog, i-am spus.

Nici nu știam de ce insistam pe subiectul acela, dar într-un fel asemănam situația sa cu a mea. Asta aș fi făcut eu în locul lui, și nu numai... Așteptam un singur semn din partea familiei mele.

— Crezi că toți oamenii sunt buni? Crezi că toți au motive? Încetează să mai găsești scuze pentru toți. Unora pur și simplu nu le pasă de consecințele deciziilor lor.

— Dar tu? m-am repezit eu. Tu te enervezi tot timpul și spui sau faci lucruri pe care apoi ajungi să le regreti. Te gândești vreodată la consecințe? De câte ori mi-ai spus lucruri care m-au supărat enorm și de câte ori te-au preocupat consecințele? Probabil că dacă nu eram așa cum sunt, aș fi ajuns la un ospiciu. Ți-am dat suficiente șanse ca să poți oferi și tu una acum.

A pufnit, iar eu mi-am trecut limba peste buze, simțindu-le extrem de uscate. Toată gura mi se dehidratase. De ce îmi era întotdeauna teamă de faptul că Hades ar putea izbucni în orice clipă? Și de ce aveam impresia că nu pot controla asta dacă s-ar întâmpla?

Hades privea în față, meditănd la ceea ce îi spusese. Era calm, ceea ce mă bucura. A fost prima dată când am vorbit despre asta și el nu s-a infuriat. Mi-am amintit de felul în care s-a trezit cu o noapte în urmă, dar nu l-am întrebat. Aș fi deviat de la subiect și nu voiam asta.

— Ofer șanse, dar doar oamenilor care merită, a spus el în final, cu vocea scăzută. Și în legătură cu consecințele – ai dreptate, însă îmi este imposibil să controlez asta. Când mă gândesc la ei, pur și simplu înnebunesc. Îmi trec prin minte anii și toate momentele agonizante pe care le-am trăit neștiind ce naibii se întâmplă cu mine – cine sunt, ce caut aici, al cui sunt. Nu m-au vrut niciodată, de ce ar face-o acum? Cum aș putea să ofer șanse unor persoane care mi le-au luat de la bun început pe toate?

Am înghițit în sec, străduindu-mă să nu las cuvintele sale să mă afecteze mai mult decât ar vrea el s-o facă. Seph mi-a spus foarte clar: *Nu te lăsa afectată de aspectul asta, fiindcă Hades nu ar vrea asta. Probabil de aceea a reacționat așa cum a făcut-o. Știe că ești ușor de rănit și influențat, iar faptul că ești atât de atașată de el ar fi făcut ca lucrurile să fie și mai complicate pentru el. Gândește-te la asta doar. Omul asta chiar ține la tine și face ceea ce face doar ca să nu suferi odată cu el.*

— Când a fost ultima dată când ai vorbit cu tatăl tău? l-am întrebat.

El a inspirat adânc, trecându-și mâna peste față.

— Ai mei sunt divorțați. Mama s-a recăsătorit și o are pe Dakota, iar tata a rămas singur, cred. Ultima dată când am stat cu ei în aceeași încăpere a fost la vârsta de doi ani. CD-ul rupt, despre care mi-ai spus tu, conținea înregistrarea din ziua aceea. Aimée... Eu... Eu nu am idee cum să controlez chestia asta.

Mi-am simțit corpul lichefiindu-se auzindu-i tonul vulnerabil. Hades, vulnerabil!

M-am întins spre el și l-am cuprins în brațe, sărutându-i umărul și apoi maxilarul. Am tăcut, neștiind cum să îl consolez altfel.

— Nu este nimic de controlat, Hades, i-am șoptit. Nu poți întotdeauna să ai totul sub control...

— Dar nu pot lăsa ca totul să aibă control asupra mea.

— Ba da, poți.

S-a uitat descumpănit la mine.

— Glumești?

— Nu, i-am răspuns hotărât. Pentru că știu că totul se întâmplă cu un motiv. Nu forța lucrurile, Hades. Încercările tale

vehemente de a schimba lucrurile te fac să suferi, nu forma lor inițială.

Ochii lui arătau de parcă sorbeau cu nesaț prezența și cuvintele mele.

— Ce vreau să spun este că poate ar trebui să schimb ceva la tine, nu la cei din jur. Dacă spui că te-ai săturat de *rahatul* interior, Hades. *Nimeni* nu îți poate face asta.

Un mușchi i-a zvâcnit pe obraz, în timp ce ochii lui îmi studiau trăsăturile feței. Copleșită de admirația din ochii lui, mi-am coborât privirea. El mi-a ridicat capul cu degetul arătător și m-a sărutat cast pe buze.

Apoi s-a ridicat de pe canapea și și-a scos pachetul cu țigări din buzunar, dar s-a oprit înainte să scoată una, amintindu-și probabil de promisiunea pe care mi-a făcut-o. L-a aruncat cât colo pe canapea și și-a reluat locul lângă mine. Nu mă privea, dar eu nu îmi puteam lua ochii de la el. Îmi rodeam obrazul pe interior, tensionată, încercând să găsesc o cale de mijloc cu puținele informații pe care le aveam.

— Ascultă, Lita, mi-a spus, așezându-mi picioarele în poala sa. Nu vreau să dramatizez și nici să îți ocup ție gândurile cu problemele mele. Cândva, o să mă obișnuiesc cu asta. Nu știu când, dar cu siguranță nu acum. Mi-a strâns ușor coapsa în palma sa, făcând astfel ca un fior să îmi străbată corpul. Vreau să profit de clipele cu tine și atât. Weekend-ul ăsta ni-l petrecem împreună. Nu mă sili să îl stric cu dineul lui taică-miu, te rog.

M-am uitat la el cu ochii întredeschiși, lăsându-mi capul pe spate, cu un gest disperat. Nu aveam nici o șansă cu el. Oricât de mult voiam să îl conving ceva, îndârjirea sa mă depășea încontestabil. Îl ajutau și ochii. Și acele buze... Ca să nu mai spun de rânjelul său total debordant.

— În regulă, am șoptit. Înțeleg dacă nu vrei să vorbești despre asta. Vreau doar să știi că sunt mereu aici pentru când vei vrea să o faci.

Un zâmbet leneș mi-a curbat buzele, înainte ca Hades să se aplece și să mi le sărute, prinzând-o delicat pe cea de jos între dinți. Asta era ceva nou și diferit. Plăcut, aș putea spune. Îmi

plăcea extrem de mult, așa că am repetat și eu mișcarea asupra buzei lui, iar el a icnit.

— Scuze, am sărit eu. Scuze, scuze! l-am sărutat ușor, imediat. Am uitat.

Avea buza de jos vătămată de când se luptase la Vikings. Sau oare îl mușcasem eu prea tare?

Avea buzele atât de cărnoase și delicioase. Nu m-aș fi putut abține nici dacă voiam. Și nu voiam să mă abțin.

Hades a chicotit, ducându-și degetele la buză.

— La naiba! a înjurat în barbă. Asta a durut...

L-am privit îngrijorată, mușcându-mi din instinct propria buză.

— Hades, îmi cer scuze... Nu mi-am dat seama.

El și-a întors capul, ferindu-și privirea de a mea și gemând apoi, iar eu l-am silit să se uite din nou la mine, asigurându-mă că buza îi era în regulă. Chiar atât de tare îl mușcasem?

— Hei, serios..., am spus, înfrântă. Îmi pare rău.

S-a uitat cu coada ochiului la mine, ca mai apoi un rânjel larg să îi anime chipul. M-am încruntat, iar el a început să râdă, încolăcindu-și brațele în jurul taliei mele.

— Ești atât de amuzantă, Lita. Atât de amuzantă!

Gura mi s-a deschis larg de uimire. L-am lovit peste umăr. Se prefăcuse doar ca să facă haz pe seama mea. Aproape că uitasem cum era să facă asta și îmi fusese, sincer, dor.

— Hades! l-am apostrofat. Dumnezeule, m-am speriat! Chiar am crezut că te-am rănit.

El a surâs, aplecându-se spre mine, pentru a mă săruta. M-am lăsat ușor în spate, respingându-l. Mă deranjase mult gestul lui și nu aveam de gând să îi dau apă la moară. Nu putea să glumească astfel tot timpul.

— Nu, a spus. De data asta nu m-ai rănit.

Mi-am rostogolit ochii.

— Oh, acum te și victimizezi!

Mi-am poziționat palmele pe pieptul lui și l-am împins, dar în zadar. Brațele sale puternice îmi țineau talia ca un inel de oțel.

— Ce s-a întâmplat? s-a strâmbat el, amuzat. Lita e supărată?

Cum reușea să treacă atât de repede de la o stare la alta? Acum, nu mai arăta obosit – acum, era din nou acel Hades pus pe glume.

— Nu sunt supărată. L-am împins din nou, dar el nici nu s-a clintit. Spune-mi, până la urmă, mergi la dîneu sau nu? Și-a arcuit o sprânceană.

— Credeam că este destul de evident că nu. Vreau să stau cu tine.

Am pufnit, incredulă.

— Vrei să stai cu mine în locul familiei tale? am întrebat, surprinsă. Hades...

Mi-a acoperit buzele cu ale lui, făcându-mă să îmi înhit propriile cuvinte.

— ...o să te sature de mine, am continuat, când el s-a depărtat, acum că locuiesc cu tine.

— Măine mergem să îți iei lucrurile de la Seph și Hailey. Evident, mi-a ignorat total remarca.

— Ar trebui să îi sunăm, am murmurat eu.

Rânjetul lui nu prevestea ceva bun.

— Caroline o să înnebunească atunci când va afla că te muți cu mine.

Gândul la asta m-a întristat, iar corpul mi s-a relaxat involuntar în brațele lui Hades. Mi-am poziționat palmele pe umerii săi, coborându-mi privirea. Mă simțeam vinovată în această privință, dar Caroline deja alesese un drum – drum pe care îl străbătea cu Colin. Doar cu Colin. Dar chiar și așa, nu aș fi vrut niciodată să fac ceva ce ar fi supărat-o. Nu vorbisem cu ea despre asta. Poate că ceea ce simțea pentru Hades dispăruse între timp. Asta dacă era posibil așa ceva... Dar îmi plăcea să cred că era.

— Lita, m-a dojenit Hades, iar pieptul său a vibrat sub al meu. Încetează, mi-a ordonat blând.

Am tras aer în piept, închizând ochii, inhalând cu nesaț prezentul și expirând hotărâtă trecutul. Hades mi-a zâmbit mulțumit, înainte să se aplece și să îmi sărute linia pulsului, ca răsplată.

Întreaga seară de sâmbătă ne-am petrecut-o uitându-ne la filme pe Netflix și mâncând popcorn cu sare. Era atât de plăcut să îmi petrec timpul cu el, făcând lucruri caracteristice și tipice unui cuplu de vârstă noastră, încât îmi era teamă că aveam cândva să sufăr nespuns după el.

Eu am insistat să ne uităm la filmul *Strania Poveste a lui Benjamin Button*, pentru că citisem povestea când aveam trei-sprezece ani (adică după un an de la apariția filmului) și esența mi se părea de-a dreptul fascinantă. Hades s-a împotrivit când a auzit că Brad Pitt joacă în rolul principal și, desigur, seara nu ar fi fost completă dacă nu ne contraziceam și certam din nou.

— Nu are pic de sens..., a spus el, plictisit.

— Fii atent acolo, Hades. Evident că nu înțelegi dacă refuzi s-o faci.

— Așa ceva nu e posibil în viața reală.

— Tocmai de aceea este un film.

El a oftat.

— Uite, vezi? Se comportă ca un copil de șapte ani, deși arată ca și când ar avea nouăzeci și trei, am spus eu, intrigată.

— Foarte interesant.

M-am uitat nervoasă la el, iar părul prins în coc mi s-a revărsat peste față. El mi-a îndepărtat șuvițele și a râs ușor.

— Chiar e interesant, Hades. E diferit și original.

— Dar plictisitor.

M-am încruntat și m-am tras într-o parte, pe pat, vrând să fiu cât mai departe de el. Filmul încă se derula în ecranul laptopului, iar Hades m-a ignorat complet după ce m-am depărtat de el.

A oftat, ridicându-și piciorul pe pat, cât să își sprijine cotul pe genunchi. Telefonul i-a sunat și el a răspuns, iar din discuția pe care a avut-o mi-am dat seama că era chemat la Vikings. A refuzat categoric și a închis apelul, ca mai apoi să butoneze frenetic telefonul. Mă bucuram că nu voia să meargă la Vikings și probabil l-aș fi sărutat pentru asta, dar eram furioasă pe el. Încercam totuși să mă concentrez pe discuția personajelor din film, dar îmi era imposibil cu Hades la nici un metru distanță. Telefonul mi-a

vibrat pe noptieră și l-am luat cu mișcări aeriene, ca mai apoi ochii să mi se mărească văzând că promisem mesaj de la Hades.

M-am sforțat să nu zâmbesc și să îmi rostogolesc ochii deopotrivă.

Nu fi copilă, mi-a scris.

Ignorându-i mesajul, am azvârlit telefonul cât colo în pat, provocând un sunet înfundat în contactul cu salteaua. În următoarea secundă, a vibrat din nou, iar eu nu m-am mai abținut din a-mi rostogoli ochii. Hades încă era cu ochii în telefon, dar îl ignoram. Telefonul a vibrat din nou și am fost suficient de tenace ca să nu cedez. Nu eram nici pe departe supărată pe Hades, dar îmi plăcea jocul nostru. Nervoasă însă, da – eram nervoasă pe el și pe încăpățânarea lui. Știa că aveam dreptate, însă nu voia nici în ruptul capului să recunoască.

Telefonul a vibrat de trei ori consecutiv și am gemut disperată, întinzându-mă pentru a-l recupera din pat. Castronul plin vârf cu popcorn, așezat între mine și Hades, s-a clătinat când corpul meu a deformat ușor salteaua. M-am sprijinit din nou cu spatele de tăblia moale a patului, deschizând încruntată mesajele de la el. Eram convinsă că în curând aveau să îmi iasă aburi pe nări. I-am putut simți privirea lui Hades pe chipul meu, și i-am putut simți și zâmbetul cicălit deopotrivă.

Te comporți exact ca un copil de cinspe ani.

Nu sunt obișnuit să nu mi se răspundă la mesaje, Lita.

Mă disperi...

Dar

Eu

Tot

Te

Energiez

Inima mi-a stat o clipă în loc. Nu mă așteptam la acel *energiez*, dar cred că m-am bucurat pe moment pentru faptul că mă înșelasem. Am citit în continuare. Telefonul meu nu făcuse față multitudinii de mesaje și nu anunțase decât câteva.

Aș putea acum să te trag în brațele mele și să te sărut până la sufocare, realizezi?

Dar nu o voi face, pentru că ești supărată.

Privirea mi-a fugit scurt către el, înainte să îi scriu:

Cred că ai greșit numărul. Lita nu este – sunt Aimée.

A pufnit ușor când telefonul l-a anunțat că are un mesaj.

*La mine în agendă scrie *Iubita mea*. Nu văd unde este greșeala.*

Inima mi-a crescut în piept. Nu știam că mă avea trecută astfel în telefon. Eu nici nu băgasem de seamă un detaliu ca acela și încă îl aveam doar „Hades”. Eram fericită să fiu *iubita* lui, știind că Hades nu era genul care într-adevăr își făcea o relație. *Iubită... Adică mă iubește?*, m-am întrebat eu, entuziasmată.

Am zâmbit larg, în cele din urmă, și m-am avântat treptat în brațele sale. Strategiile lui Hades de a mă împăca funcționau tot timpul, dovadă a faptului că și el voia ca asta să se întâmple. Pentru că îi păsa suficient de mult.

— Lasă-mă să ghicesc, a șoptit el, el o să se îndrăgostească de puștoaica asta.

Am zâmbit și mi-am mușcat buza.

— Poate, i-am răspuns.

Mi-a sărutat părul și ne-am continuat în liniște filmul, până când în final am adormit în brațele lui, cu respirația sa caldă în părul meu.

...

Dimineața m-a găsit cu un braț întins spre marginea patului, căutând în disperare un loc rece. Capul lui Hades se odihnea pe abdomenul meu, iar respirația sa fierbinte trecea prin materialul pijamalelor mele, încălzându-mă mai tare. Unul dintre brațe îi era încolăcit în jurul taliei mele și unul dintre picioare strecurat între ale mele.

Am tras aer în piept.

Evident, aveam să mă obișnuiesc cu asta, fiindcă Hades nu părea că va renunța vreodată la modul de a dormi cu mine. Nu că m-ar fi deranjat, oricum.

Razele soarelui răzbăteau prin sticla geamurilor mari ale balconului, împiedicate pe alocuri de draperiile negre ale lui Hades. Atmosfera se încălzea cu fiecare secundă în plus și

puteam simți cu ușurință sudoarea prelingându-se de-a lungul frunții mele, ca în prima seară la Columbia. Cauza era aceeași, doar că de data asta eu îl țineam pe el în brațe, nu el pe mine. Eram fericită pentru faptul că Hades găsea acum în mine ceea ce îl liniștea, spre deosebire de prima seară, în care eu fusesem cea care găsisem liniștea în el.

Mi-am folosit mâna liberă pentru a o trece ușor prin părul său moale și ciufulit, dându-i bretonul lung pe spate, așa cum știam că îl ținea tot timpul. Apoi i-am conturat cu grijă conturul nasului și al buzelor perfecte, amintindu-mi cât de mult tânjiseam după ele și cât de bine se simțeau peste ale mele. Nevăzând cu exactitate ceea ce făceam, nu m-am oprit, simțind nevoia să fac asta. I-am trasat cu indexul degetului mare urmele rănilor pe care refuzase cu o seară în urmă să i le bandajez din nou. Am continuat pe buze, mângâindu-i-o cu precauție pe cea vătămată, pentru care îmi făcusem griji atunci când l-am mușcat de ea. Nu mi-am dat seama când am ajuns cu atingerile pe tatuajele sale de pe umăr. I le-am atins, atentă, și am tresărit ușor când am sesizat mușchii lui Hades încordându-se sub ele.

Avea ochii încă închiși, dar respirația nu îi mai era regulată – puteam simți lipsa ei. Își ținu respirația în tot acest timp? Buzele i-au zvâcnit și acum eu eram cea care își ținea respirația.

— Continuă, a șoptit, iar vocea lui, teribil de răgușită, pe care o avea de fiecare dată dimineața, mi-a răscolot stomacul cu vibrația sa. Atinge-mă, Lita, a mormăit din nou.

Ochii încă îi erau închiși și eram limitată în a deduce ceea ce gândea, dar mi-am continuat ritualul, plimbându-mi degetul peste conturul negru al tatuajelor lui.

— Explică-mi-le, i-am cerut, în șoaptă.

S-a lăsat pe spate, inspirând, și eu m-am ridicat într-un cot, păstrându-mi palma pe pieptul său. S-a ridicat în capul oaselor, trăgându-și maioul peste cap, ca mai apoi să îi de drumul pe podea și să se întindă la loc lângă mine. Mi-a luat mâna într-a sa și a așezat-o puțin mai jos de stern, fixându-mă cu privirea. Tatuajul pe care palma mea era lipită avea forma unor trei spirale, lipite una de cealaltă. Forma sa era mai mare decât a celorlalte.

— E cel mai important dintre toate pe care le am. Are mai multe interpretări, care se susțin reciproc, mi-a spus, iar eu mi-am ridicat privirea într-a sa. Fiecare spirală are propria semnificație: viață, moarte și renaștere; suflet, minte și corp; mamă, tată și copil; putere, rațiune și iubire; creație, conservare și distrugere; trecut, prezent și... viitor. S-ar presupune că menține un echilibru între ele.

Pleoapele abia îi stăteau deschise, iar lumina puternică a soarelui se reflecta cumva peste trăsăturile lui adormite, dar atât de perfecte. Starea de somnolență îl făcea să pară mult mai liniștit. Hades era teribil de frumos.

Mi-am ferit privirea, simțindu-mi obrazii încălzindu-se.

Cred că în acel moment m-am îndrăgostit de Hades pentru a doua oară.

Mi-am mutat degetul arătător pe un alt tatuaj îngroșat și închis la culoare. Avea forma unui cerc din care ieșeau multiple diagonale, căpătând astfel forma unui soare.

— Haos, mi-a spus, fără să întrerupă contactul vizual.

Le știa pe derost.

Am atins un X traversat de o verticală exact în centru.

— Putere, a spus.

Degetul mi s-a oprit pe unul sub forma unei săgeți, cu vârful îndreptat în sus.

— Adevăr, disciplină și dreptate.

M-am încruntat când m-am oprit la unul a cărui formă nu o puteam interpreta. Majoritatea aveau forme complicate, dar ale căror înțelesuri erau simple și concrete.

— Înțelegere.

Colțul buzelor lui Hades s-a ridicat aproape imperceptibil, iar eu mi-am netezit cuta dintre sprâncene, înseninându-mă privind-l. *Înțelegere...* Eu și Hades nu am vorbit niciodată despre încredere și înțelegere, pentru că noi, cumva, știam deja că ni le împărtășeam. Lucrurile simple demonstrau asta, iar o discuție nu ar fi oficializat nimic. Același lucru s-a întâmplat și cu relația în sine. Noi nu vorbeam despre toate astea, doar... le lăsam să se întâmple. Noi doar le lăsam să se simtă. *Pur și simplu.*

Limba mi-a trecut scurt peste buze, umezindu-mi-le. Mi-am mutat apoi degetul, de la un simbol la altul, descoperind *Egalitate, Energie, Credință, Timp, Încredere, Supraviețuire, Determinare și Siguranță*.

— Cine ți le-a făcut și de ce ai vrut să ți le faci? l-am întrebat, exact când el își împleticea degetele de la o mână cu ale mele.

Privea palmele noastre împreunate în timp ce a răspuns:

— Mi le-am făcut singur, la salonul unui tip din Vikings. Aveam vreo optispe ani și eram... o cauză pierdută. Aveam nevoie de ceva care să mă motiveze, altminteri aș fi picat complet. Tatuașele au fost cea mai bună alegere, având în vedere că de fiecare dată când mă priveam în oglindă voiam doar să o sparg. Știu că sună stupid, dar m-au ajutat mult atunci când oamenii nu erau în stare să o facă.

Mărturisirea lui Hades mi-a lăsat un mic gol în piept și l-am strâns de mână, aplecându-mă pentru a-mi așeza apoi capul pe pieptul său. Avea dreptate în privința lucrurilor mărunte și semnificative care te motivează atunci când oamenii n-o fac. Mi-am amintit de motivația mea, dar gândurile îmi erau preocupate de tatuajele lui Hades. Ideea de a-mi face un tatuaj mi-a trecut fulgerător prin cap. Atât de fulgerător, încât s-a ascuns undeva în subconștient și a rămas acolo.

— Nu sună stupid, i-am spus ușor. Eu aveam o hartă în Norwich, desenată în neon, pe tavan, deasupra patului. Era motivația mea, pentru că îmi dădea impresia că știu drumul spre ceea ce caut, deși, am râs scurt, nici nu aveam idee ce căutam.

Degetele lui Hades se plimbau lent pe antebrațul meu, făcându-mi pielea să se furnice.

— Asta sună stupid, a râs el, iar eu l-am împins jucăuș cu piciorul. Glumesc, mi-a sărutat fruntea. Mi-ar plăcea să văd câteva dintre desenele tale. În special acea hartă.

I-am zămbit cât de dulce am putut. Știam că văzuse câteva când l-am găsit în dormitorul meu din apartamentul lui Seph.

— Cred că putem rezolva asta.

Expresia lui Hades a devenit abătută, dintr-o dată, lucru ce mi-a făcut pulsul să o ia razna.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.
— Voiam... Adică..., s-a fâstăcit el. Ești în regulă cu mutatul și toate cele?

Pe interior eram ușurată, spre deosebire de exterior, unde probabil arătam doar derutată. Atitudinea lui Hades era atât de schimbătoare și greu de înțeles. De ce nu aș fi vrut să mă mut cu el? Este adevărat că ne cunoșteam de câteva luni și că lucrurile nu erau tocmai clare între noi doi, dar voiam să îl am în preajmă și nu suportam ideea de a nu îl mai vedea.

În scurt timp împlineam douăzeci de ani și aveam să fac rost și de un stagiu cât de curând. Nu voiam să stau pe banii tatălui meu, pe care oricum secretara lui mi-i trimitea, și de care el probabil uitase. De vreme ce scăpasem și de plata căminului, întreținerea apartamentului lui Hades era același lucru. Ne-am fi descurcat fără probleme.

— Sunt obișnuită să mă adaptez oriunde, Hades. Nu de alta, dar nici acasă nu mă simțeam ca fiind acasă. Am locuit la cămin, apoi cu Seph și Hailey; să locuiesc cu tine va fi... diferit, dar cred că voi supraviețui. Am râs la urmă.

El a zămbit leneș, privindu-mă printre gene.

— Bun, a spus, pentru că eu nu am idee ce naibii ar trebui să însemne asta. Nu țin de obicei cont de prezența nimănui și probabil va dura până mă voi obișnui cu tine aici.

Am chicotit.

— Ne vom descurca, nu îți face griji. Va fi distractiv, cred. Am putea să cumpărăm și un TV nou și poate îl vom ține pe Figaro mai mult pe aici. Dacă nu ne simțim în largul nostru locuind împreună, am să mă întorc la Seph și Hailey, sau o să îmi caut un apartament, bine?

— Mergem să îți luăm lucrurile? a spus de îndată de am terminat de vorbit. Nu mai am răbdare, îți jur.

Îi admiram sinceritatea. Hades îmi vorbea cu fiecare zi în plus tot mai deschis și natural. Nu mai avea rețineri, nu se mai folosea de pretexte ambiguu și nici nu mai lovea orice îi ieșea în cale. Eram flatată pentru faptul că reușisem să ajung, în cele din urmă, la el. Mi-am amintit de ziua petrecută în mall, cu Caroline, unde mi-am propus categoric să ajung la Hades și să

ii aflu secretele. Nu m-am gândit, în schimb, că va dura atât și că voi fi nevoită să schimb atât de multe lucruri la mine. În ciuda a ceea ce Hades încă evita să îmi spună, eu eram în regulă cu asta. Îl așteptam, pentru că știu că dintr-un motiv oarecare... și el mă aștepta pe mine.

Am gemut epuizată, deși doar ce mă trezisem.

— Încă cinci minute, te rog.

Hades s-a strecurat jos din pat, iar eu am căzut cu obrazul pe saltea. Nu m-am ridicat, oricum. Purtam un tricou de-al lui și o pereche de colanți trei sferturi, iar parfumul său era pretutindeni și căldura trupului lui radia în așternuturile de sub mine – cum aș fi putut să părăsesc atât de ușor locul acela?

— Dormi. S-a aplecat și mi-a sărutat scurt părul. Mă schimb și merg să îmi iau motorul de la Vikings. A rămas acolo de acum două seri. Ne vedem direct la Seph, bine? Îți las cheia de rezervă la intrare.

Am mormăit ceva indescifrabil, iar Hades a răs de mine înainte să își ia haine de schimb din șifonier și să iasă din dormitor.

Cumva, știam că acela era abia începutul poveștii noastre.

Capitolul 15

Hades

Sâmbătă seara lucrurile Litei erau toate în apartamentul meu. De la pensule și agrafe, până la lenjerie intimă și oă. Obosisem cărând atâtea bagaje, dar nu mă deranja. Fusesem nevoiți să facem drumuri constante cu un taxi ca să cărăm totul, fiindcă evident motorul meu nu era deloc de ajutor. Gândindu-mă la asta, mi-am dat seama că Kawasaki-ul, oricât de mult îmi plăcea să îl conduc, nu se putea compara cu o mașină. Am decis că o să mă interesez de una săptămâna următoare, dar mai întâi trebuia să fac rost de bani. Cei din luptele de la Vikings nu erau mare scofală, iar bugetul pe care Darwin mi-l băga pe gât nu aveam de gând să îl folosesc. Probabil depășisem prețul apartamentului cu banii trimiși de la el, care zăceau pe card. Totuși, opțiunea de a-i folosi pentru a cumpăra o mașină devenea foarte tentantă.

Dar destul de serioasă, în același timp.

Mi-am alungat gândul când am zărit-o pe Lita intrând cu pași grei în sufragerie. S-a îndreptat spre frigiderul din bucătărie, iar eu am rămas cu privirea încă ațintită la ecranul laptopului. Lita și-a turnat un pahar rece de suc și s-a îndreptat spre mine, înmânându-mi unul plin. Tocmai ce terminase să își așeze hainele în șifonierul meu și totuși mai avea câteva cutii de mărimi medii, care ocupau încăperea anterioară sufrageriei. Nu eram încă conștient de ceea ce se întâmpla, de fapt. Aveam să locuiesc cu cineva... Adică să împart cu o fată modul meu de a trăi. Pe cât de incredibil părea, pe atât de real era.

— Aș putea să... Mmm... Las șevaletele și pânzele în dormitorul liber? Aimée s-a sfiit și pentru o secundă am avut impresia că o să se ascundă după paharul cu suc. Adică, aș putea să folosesc dormitorul liber ca să pictez, întrucât e gol?

Mi-am arcuit o sprânceană la ea.

— Tu ce crezi? am tachinat-o. Lita, apartamentul ăsta practic nu îmi aparține. Vreau să știi asta de la bun început. Poți face ce vrei în el.

Cuta micuță și adorabilă dintre sprâncene i-a brăzdat fruntea.

— Vrei să spui că locuim în casa altcuiva?

Am pufnit, ușor amuzat de deducerea ei.

— Nu, nu spun asta. Îți amintești ziua în care am renovat dormitorul meu?

Ea a încuviințat, iar eu am continuat:

— Ți-am spus că locuiesc aici de două luni. Înainte de asta, am locuit la casa frăției.

— De ce nu ai stat cu Seph și Hailey?

Întrebarea ei aproape m-a făcut să râd.

— Aș fi fost în plus, evident. Și nu îmi place să fiu undeva unde nu sunt dorit.

— Apropo de asta, tu de ce ai intrat în frăție? Vreau să spun... De ce ai ales să câștigi bani din lupte și nu dintr-un job mai avantajos? Uită-te la tine... A făcut semn spre fața mea. Nu merită.

— Ultima luptă nu se pune la socoteală, fiindcă am meritat bătaia din plin. Nu am ieșit niciodată atât de rănit dintr-o luptă, Lita. Plus că banii sunt întotdeauna un fel de bonus... Eu lupt pentru mine.

Ea a devenit din nou confuză și am tras aer în piept, înainte să las laptopul deoparte și să beau paharul până la fund. M-am ridicat în picioare și am scos cheile motorului din buzunar.

— Pregătește-te, i-am spus, îndreptându-mă spre ușă.

— Pentru?

— Vreau să te scot la întâlnire.

Sprâncenele i s-au înălțat neîncrezătoare, dar am înțeles-o. Nici eu nu aveam idee ce încercam să fac și dacă va merge măcar.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Vreau să te scot la o întâlnire adevărată. Nu asta fac cuplurile normale?

Am observat-o înghițind în sec.

— Ba da, doar că... S-a ridicat și a venit spre mine. Sunt puțin surprinsă. Nu ai putea să mă întrebi dacă vreau, totuși? De ce ești atât de dominant?

Am tras-o spre mine de talie, lipindu-i trupul de al meu.

— Pentru că știu că și tu vrei, i-am răspuns. Mă întorc la șapte să te iau.

— Unde mergi?

I-am făcut cu ochiul înainte să ies pe ușă, alături de cuvintele:

— Mă întorc la șapte, i-am repetat scurt și am închis ușa.

Aveam patruzeci de minute la dispoziție, suficiente cât ea să se pregătească. Lita nu m-a urmat în scara blocului și m-am bucurat pentru asta. Nu aș fi putut să îi explic ceva ce nu eram în stare să îmi explic mie însumi. După discuția noastră de cu o seară în urmă, am adormit cu gândul la ceea ce mi-a spus în privința lui Darwin. Aimée avea dreptate, dar luptasem prea mult timp cu mine însumi ca să cedez acum.

Am apăsat butonul liftului cu gândul la asta, iar când ușile s-au deschis, am întâlnit privirea calmă, dar înșelătoare, a tatălui meu. Aveam vedenii, oare? Mă gândisem atât de mult la asta, încât aveam impresia că Darwin era în liftul blocului?

— Hades, a răsuflat, surprins.

Trăsăturile i s-au relaxat și eu am rămas nemișcat.

Eram conștient de semnele de pe fața mea și că felul în care Darwin se zgăia era datorat acestui lucru, dar știam și că el nu era extrem de uimit de treaba asta. Știa despre Vikings și despre luptele mele. Tocmai de aceea m-a silit să mă mut în apartament, departe de mediul lor bolnav. M-a amenințat că îmi îngheață ultimul an la Columbia, iar eu nu aș fi permis să pierd atâta vreme anapoda, când mai aveam atât de puțin până îmi luam licența.

A ieșit din lift imediat ce s-a dezmeticit, iar eu am refuzat să îi acord atenție. Am dat să intru în lift, dar el m-a prins de braț.

— Nu face asta, fiule, m-a rugat. Vreau să vorbim.

Am expirat pe nări și am închis ochii, ca mai apoi să mă succesc fără tragere de inimă spre el și ușile liftului să se închidă, urmate de un clinchet.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Arăta chiar îngrijorat.

I-am ignorat întrebarea, rotindu-mi cheile motorului pe degetul arătător. El a continuat să vorbească, văzând că nu am de gând să răspund.

— Am..., s-a fâstăcit. Ei bine, am putea merge în apartament să vorbim?

Lita era acolo, așezându-și lucrurile. Planul meu de a merge la Karaoke pentru a face o rezervare căzuse. Maxilarul mi s-a tensionat văzându-l pe Darwin implorându-mi îngăduință din priviri.

— Te rog, a adăugat. Nu durează mult.

Mi-am strâns cheile în pumn și am trecut pe lângă el, îndreptându-mă fără grabă spre apartament. Am descuiat ușa și am intrat, iar Darwin a închis-o în urma lui. Cutiile de carton erau așezate una peste alta la intrare, dar el nu părea să le observe.

— Parcă spuneai că la șapte vii. Vocea Litei s-a auzit din baie, ca mai apoi să iasă în hol și să îmi întâlnească privirea.

Apoi atenția i s-a mutat pe Darwin, iar el era la fel de șocat ca și Lita. Am tras aer în piept, iar obrații lui Aimée s-au îmbujorat atât de tare, încât am avut impresia că i-au luat foc. Își dăduse seama cine era bărbatul de lângă mine; era imposibil ca mintea ei ageră să nu sesizeze asemănarea izbitoare dintre mine și Darwin.

A rămas pe loc, iar Darwin s-a uitat surprins la mine. Mi-am dus mâna la ceafă, stânjenit. Darwin venise de maxim patru ori la apartamentul meu și aceea a fost prima dată când m-a găsit în compania cuiva. Și era evident cât de specială era acea companie.

— Ea e Aimée. I-am făcut un semn simulacru spre Lita, și ea a zâmbit ușor. Aimée, el e... tatăl meu.

Au fost cele mai străine cuvinte pe care le pronunțasem vreodată.

Lita făcut câțiva pași spre noi, relaxându-se.

Aimée a fost prima persoană pe care i-am prezentat-o tatălui meu, ceea ce a fost destul de important, având în vedere că eu nu i-am permis niciodată, până atunci, lui Darwin să cunoască pe cineva din viața mea personală. Dintr-un anumit motiv, că pe cineva din viața mea personală. Dintr-un anumit motiv, simțeam că asta a fost o oarecare apropiere între mine și el. Nu știam dacă să fiu furios sau împăcat în privința asta, dar atâta timp cât Aimée era implicată, știam că era de bine.

— Oh, bună, i-a întins Darwin mâna. Darwin. Mă bucur să te întâlnesc!

Lita i-a imitat gestul, privindu-mă scurt, dar cumva bucurată de ceea ce se întâmpla. Eu eram terifiat.

— De asemenea, a spus ea, iar privirea i s-a înseninat.

Deveneam mai stânjenit cu fiecare secundă în plus. Cu o zi în urmă îi făcusem cunoștință cu Dakota și acum i-o prezentam lui Darwin... Cum reușea fata asta să intre atât de rapid în viața mea? Și cum reușea să accelereze dorința mea de a o lăsa s-o facă? Nu realizam asta, însă Lita devenise o prezență constantă și știam că introducând-o mai mult în viața mea, va avea să plece mai greu. Și eram speriat de faptul că ar fi putut lua totul cu ea la plecare.

— Vă mutați, sau nu văd eu bine? a întrebat Darwin.

Deci observase cutiile de la intrare.

— Da, a îngăimat Lita. De fapt, eu m-am mutat aici.

Capul lui Darwin s-a întors spre mine, dar eu am păstrat contactul vizual cu Lita. Simțeam privirea lui suspicioasă asupra mea, în timp ce a lui Aimée exprima ceva ce s-ar fi tradus: Trebuia să tac?

— Serios? Nu sunt sigur pe care dintre noi doi a întrebat Darwin. Păi, mă bucur să aud asta. Hades, ai putea-o lua pe Aimée cu tine la dineu, diseară. Am venit personal să te chem.

Ce onoare!, mi-am zis.

Invitația sa îmi provoca indigestie.

— Nu vin, i-am replicat scurt, băgându-mi mâinile în buzunarele din față ale blugilor și sprijinindu-mă de perete.

Victoria nu îi spusese că mă anunțase. Era prea preocupată să mă blesteme mai mult, probabil.

— Despre asta voiam să discutăm..., a spus, privind-o scurt pe Lita.

M-am încruntat. Doar nu voia să vorbim între patru ochi, nu? Lita era derutată și tensionată, dar nu a dat să părăsească încăperea. Nici nu părea intimidată. Știa că o voiam acolo, lângă mine. Aveam să îi mulțumesc mai târziu pentru asta.

— Vorbește, l-am îndemnat pe Darwin.

A oftat și și-a schimbat greutatea corporală de pe un picior pe celălalt.

— Ei bine, voiam să îți spun că la dîneu sunt invitați oameni importanți. Oameni pe care vreau să îi cunoști, Hades. Știu că probabil nu vei vrea să lucrezi pentru mine imediat ce termini facultatea, dar mă gândeam că ai putea vorbi cu câțiva dintre oamenii cu care colaborez și te-ai putea integra în lumea afacerilor. Vreau să fii pregătit pentru când voi lăsa o parte din afaceri pe mâinile tale. Știi, fiule...

— Am spus că nu vin la dîneu, i-am repetat, întrerupându-l. O să mă descurc singur după terminarea facultății. Mă voi strădui să nu îți pătez reputația ilustră sau numele.

Sarcasmul din tonul meu era uriaș. Lita mi-a aruncat o privire mustrătoare, dar am ignorat-o. Știam mai bine ce se petrecea.

Darwin s-a dat un pas în spate, cu un aer ofensat.

— Asta crezi tu că este problema? s-a schimonosit. Că mă vei face de rușine? Fiule...

— Nu îmi mai spune „fiule“, la naiba! m-am răstit. Ți-a fost cândva rușine cu mine, de ce nu ți-ar fi din nou? Sunt *Hades*, ai uitat?

— Asta s-a întâmplat acum aproape douăzeci de ani, Hades, pentru numele lui Dumnezeu!

Exageram, dar nu voiam să îi dau dreptate. Nu după atâta timp.

Mă deranja să știu că Lita era martoră la conversație, și nu pentru că avea să vadă relația dintre mine și Darwin, ci pentru că știam că se va lăsa afectată. Terminarea facultății, pentru

Darwin, părea o grijă inexplicabil de mare și într-un fel nefondată. Încercase în puținele dăți, în care a vrut să vorbească cu mine, să deschidă subiectul ăsta, dar nu voiam să îl ascult. Acum că terminam facultatea îi crescuse brusc interesul?

— Doar uită de asta, i-am spus.

Măinile i-au căzut pe lângă corp, înainte ca expresia să îi fie străbătută de dezamăgire. Am plecat spre dormitor, iar el s-a întors pe călcăie și a dat să plece, dar s-a oprit în pragul ușii. M-am oprit și eu din mers când Lita m-a prins de braț și mi-a făcut semn spre ușa.

— Te rog să mă suni dacă ai nevoie de ceva, mi-a spus, și apoi a închis ușa în urma lui.

Mi-am ferit privirea de a Litei, simțindu-mă dintr-un oarecare motiv vinovat fața de ea.

— Hei, mi-a întors fața spre ea. Știi cum arăți acum? M-am uitat în jos, în ochii ei mari și albaștri. Exact ca un adolescent vulnerabil care stă să plângă, a continuat ea.

Ei bine, îmi venea să urlu de nervi, de fapt.

M-a tras în brațele ei și eu i-am sărutat gâtul. Mă simțeam ușurat că ea văzuse asta și eram fericit că încă îmi era alături.

— Ce ar fi să stăm în casă, rătăciți printre cutii și să ne uităm la un film comico-romantic? a propus ea.

— Sună bine, am zis mai sec decât voiam, dar Lita nu a observat.

După ce am făcut câte un duș, ne-am urcat în pat și am pornit un film ales de ea — *The best of me*. Am rugat-o să pună întâi trailer-ul, pentru că îmi suna a film siropos.

— Nu! m-a certat ea. E un film romantic, nu siropos.

— Parcă ai spus că ne uităm la un film comico-romantic.

— M-am răzgândit. E foarte frumos, Hades. Ai încredere în mine.

— La fel ai spus și când ne-am uitat la *Straniul caz al lui Benjamin Button*.

Și-a luat privirea din ecranul laptop-ului și s-a uitat supărată la mine.

— Te rog, mi-a spus, așezându-și bărbia pe umărul meu. Încearcă să privești dincolo de ceea ce tu numești *siropos*. Știi,

mie îmi plac mult filmele în care realitatea se reflectă. Adică... Majoritatea filmelor sunt inspirate din cărți celebre, și întotdeauna din cărți poți învăța cum să faci față anumitor situații, în viață, pentru că citești experiența cuiva; experiența unei persoane care a trecut deja prin ceea ce tu treci, înțelegi? Tocmai de aceea îmi plac filmele realiste, despre oameni, despre experiențele lor, și despre viață. Unii nu sunt în stare să facă față vieții de zi cu zi, d-apoi altor aspecte ireale care apar în filme...

Am sărutat-o pe păr.

— În regulă. M-ai convins.

— Punem pariu că o să plângi?

Expresia ei șireată îmi plăcea. M-am uitat amuzat la ea.

— Nu o să plâng, Lita.

— Bine, a clătinat ea din cap. Pariul e făcut.

— De ce ești atât de sigură? Moare unul dintre personajele principale, nu?

— Mie îmi place să cred că între ei doi altceva moare... cu mult timp înainte de sfârșitul filmului.

— Și anume?

— Vei vedea. Se spune că ce nu trăim la timp, nu mai trăim niciodată. Asta este un fel de morală a filmului.

Pe parcursul filmului, Lita mi-a povestit despre cum intenționa să își caute un loc de muncă, iar eu am ascultat-o în tăcere, jucându-mă cu degetele ei de la mână. În același timp, mă gândeam și la propunerea lui Darwin, în privința afacerilor. Refuzam să îl ascult, dar aceea cred că era cea mai accesibilă opțiune la acea vreme. Nu voiam ca Lita să fie cea care avea job, în timp ce eu mă chinuiam să îmi duc ultimul an de facultate la bun sfârșit.

Cred că Lita a observat că nu eram atent la film, pentru că și-a încolăcit degetele de la mână cu ale mele.

— Hades..., a mormăit ea. Tatăl tău vrea să te ajute.

Mi-am aplecat ușor capul și am privit-o desenând cerculețe pe pieptul meu.

— Nu am nevoie de ajutor, Lita, am oftat. Am tot ce îmi trebuie, crede-mă.

Obrajii i s-au înroșit și privirea i-a coborât în jos. O adoram pe aceea Aimée rușinoasă și timidă, dar o iubeam nebunește pe

Lita cea afurisită și arțăgoasă. Am închis ochii, epuizat de toate gândurile contradictorii. Mă simțeam bine știind că Lita aflate, oarecum, de relația părinților mei.

Mi-am concentrat atenția asupra filmului, care devenise mai interesant. Mă simțeam perfect să fiu acolo, cu ea, în pat, uitându-ne la filme de dragoste, ca și când chiar aveam ceva de învățat din ele. Noi ne trăiam propria poveste de dragoste.

Trei sferturi din film am rămas amândoi tăcuți, urmărind filmul. Cred că mi se părea un film bun doar pentru ceea ce Lita îmi spusese despre filmele realiste. La unele scene, ea ofta și se foia. Bineînțeles că a plâns și scâncit de câteva ori, iar eu m-am amuzat pe seama ei.

Spre sfârșit, am fost amândoi muți. Puteam jura că avea să fie un clișeu, însă la ceea ce s-a întâmplat chiar nu mă așteptam.

— Glumești? am izbucnit eu nervos la sfârșit, iar Lita a izbucnit în lacrimi. Așa se termină?

Lita și-a șters cu palmele lacrimile de pe obraji. Buzele ei erau umede și păreau foarte moi.

A bufnit-o râsul.

— Da! Nu pot să cred că nici măcar nu ești afectat.

— Ba da, sunt. Sunt al naibii de revoltat. Asta e o nebunie...

— Știu, a îngăimat ea. Dar este ceva ce i se poate întâmpla oricui.

— Nu cred că aș putea să trăiesc timp de douăzeci de ani fără persoana pe care o iubesc, cu motivul că am greșit, cândva, față de ea.

— El a lăsat-o pentru că știa că îi va fi mai bine fără el...

— Lita?

— Hmm? a mormăit, uitându-se la ecranul laptopului.

Genele negre și lungi i-au fluturat când s-a uitat în sus la mine.

— Tu să nu mă lași vreodată.

A zăbovit câteva clipe, apoi s-a ridicat și s-a sprijinit într-o mână pe saltea. S-a uitat la mine, iar eu așteptam tensionat reacția ei. Mă ascundeam des de ea în privința a ceea ce simțeam și acționam ca un copil imatur, când ea nu voia decât să mă cunoască mai bine.

I-am dat o şuviță din părul încă umed, după ureche, nevindu-mi să cred cât de repede reușise să mă facă s-o iubesc. Am sesizat modul în care a înghițit în sec, înainte să tragă o gură considerabilă de aer în piept.

— Niciodată nu te voi părăsi. Decât dacă vei vrea tu să o fac. Am zămbit prosteste.

— Cum să vreau să mă părăsești?

Mă făcea să râd.

Ea s-a încruntat.

— Ce e așa amuzant?

Am râs ușor.

Lita mi-a aruncat o pernă în față și s-a ridicat din pat. Fir-ar...

— Ce mama naibii am spus greșit de data asta?

Am rămas nemișcat în pat, lăsându-mi capul pe spate.

Ușa de la dormitorul liber s-a trântit, iar eu mi-am rostogolit ochii, ridicându-mă în capul oaselor și lăsându-mi picioarele să atingă podeaua. Mi-am luat capul în palme și le-am trecut cu mișcări frenetice prin păr, ca mai apoi să mă îndrept spre dormitor.

Am încercat clanța, dar ușa era încuiată. M-am sprijinit cu umărul de peretele ce o fixa și am ciocănit ușor cu degetul arătător.

— Lita... ? am mormăit.

Liniște.

O deplină și frustantă liniște.

— Lita? Îmi pare rău, bine?

Știu că stricasem un moment aproape romantic.

— Deschide ușa, altfel o sparg și vin după tine.

Tăcerea ei mă scotea din minți. Nicio palmă sau jignire nu putea echivala efectul ignoranței Litei.

M-am sprijinit în palmă de tocul ușii și cealaltă mână mi-am trecut-o prin păr.

— Ascultă-mă, am spus. Nu putem face asta dacă tu te superi întotdeauna când mă ia gura pe dinainte. Mă știi, Aimée. Mă cunoști. Fac ce nu trebuie și spun numai prostii, dar nu te-aș răni niciodată. Nu vreau să mă părăsești, fiindcă sunt fericit

când sunt cu tine. Și... La naiba, Lita! Ieși din camera asta și lasă-mă să îmi cer scuze cum trebuie!

Am așteptat tensionat un semn din partea ei.

Dar nimic.

Răsufând pe nări, eram gata să mă împing în ușă, exact când s-a deschis și ochii Litei i-au întâlnit cu ușurință pe ai mei.

Aimée... strălucea. Ochii ei sclipeau și nu îmi dădeam seama dacă lacrimile erau din cauza filmului sau din cauza mea.

Nu a ieșit din cameră, iar eu încă aveam palma sprijinită în tocul ușii.

— Cum aș putea să te părăsesc, ticălosule? Hades, mă oboești cu schimbările tale de atitudine, și încerc să le fac față așa cum știu. De cele mai multe ori, mă faci să fug *de* tine și *spre* tine, în același timp. Mă derutezi complet. Cum aș putea să te părăsesc dacă te iubesc? Nu mă face să înșir toate motivele pentru care simt asta pentru tine, fiindcă nu aș avea suficient timp. Înțeleg că a trecut puțin timp și probabil tu o să crezi că vorbesc prostii acum, dar sunt sigură că asta simt pentru tine și nu vreau să dau înapoi. Poate este imatur, dar sunt ferm convinsă că nu aș putea simți pentru altcineva ceea ce simt pentru tine.

Cuvintele i-au ieșit inegale printre buze, din cauza lacrimilor care îi șiroiau pe obraji rozalii. A fost cel mai lung monolog pe care îl auzisem vreodată din partea ei. De fapt, Lita strălucea datorită sentimentelor care radiau din interiorul său. A fost... izbitor. Nu-mi puteam lua privirea de la ea și am rămas, practic, înmărmurit.

— Ce? A fost tot ce am putut spune.

M-am crispat, iar pieptul mi s-a îngreunat. Lita era extrem de emoționată. Mi-am amintit de prima seară petrecută cu ea la Columbia. Când i-a spus lui David că îl iubea, nu arăta atât de sigură pe ea. Și cu siguranță nu plângea.

Ce era în neregulă cu ea? Îmi spunea plângând că mă iubește?

— Am spus: Cum aș putea să te...

— Nu, am întrerupt-o. Mă iubești?

— Da, și-a șters ochii. Te iubesc. De ce ești atât surprins?

Am clipit mărunț, arcuindu-mi sprâncenele.

— Nu sunt, doar că... Aimée, ești sigură?

Lita a făcut un pas mare spre mine și m-a fixat mânioasă cu privirea.

— La naiba, Hades! De câte ori vrei să îți repet? Da, te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!

I-am luat fața în palme și am sărutat-o, deși nu aș fi vrut să înceteze din a-mi spune neîncetat că mă iubea. Cumva, voiam să inhalez iubirea ei. Voiam să simt iubirea lui Aimée la un nivel diferit de cel trupesc. Am considerat în acel moment că buzele ei erau cea mai bună cale; că gura ei mică și caldă avea să îmi hrănească pofta; că întreaga ei ființă și felul în care răspundea atât de sincer la cerințele mele, aveau să mă potolească. Fata asta mă iubea cu tot sufletul, în ciuda caracterului meu infect și în ciuda nenorocitului care eram. Nu o meritam pe Lita, dar am ignorat acest aspect în acea seară.

Pentru că o doream mult.

I-am prins coapsele în palme și am ridicat-o, silind-o să îmi încolăcească picioarele în jurul taliei mele. Am făcut câțiva pași în față, până am ajuns la patul din dormitorul ticsit cu tablourile și ustensilele ei de pictat. Ne-am sărutat, ca mai apoi să mă sprijin pe un genunchi pe saltea și să o întind pe Lita cu grijă pe spate, planând deasupra ei. I-am întâlnit privirea în obscuritatea din dormitor, și siguranța din privirea ei m-a liniștit. Atunci când ea și-a strâns picioarele în jurul meu, corpul mi s-a încordat.

— Eu..., am început, dar abia îmi găseam cuvintele.

Nu mai folosisem patul acela niciodată.

— Nu am mai dormit cu nimeni aici, am recunoscut, dar Lita privea, efectiv, prin mine. Ești bine?

— Fă-o, Hades.

M-am încruntat.

— Ce anume?

— Fă-mă a ta.

Capitolul 16

Aimée

Mi-a trecut deseori prin minte acel moment, când voi fi suficient de pregătită să renunț la virginitate, și îl percepeam ca fiind ceva mult prea îndepărtat ca să reprezinte o grijă. Știu că David nu avea asta în gând (cel puțin nu prea curând), iar eu eram dezinteresată total de acest subiect. Acum, că îmi împărtășisem lui Hades din tot sufletul iubirea pe care i-o purtam, voiam să îl fac să o și simtă. Voiam să fiu a lui trup și suflet.

Inima îmi bătea nebunește și îi puteam simți pieptul lui Hades apăsându-se peste al meu, trădându-i tensionarea. Odată ce am rostit cuvintele, el a înlemnit. La fel a reacționat și când i-am spus că îl iubesc. Mi-am dat seama, în acel moment, că atitudinea lui indiferentă pleca de la greșita impresie că el nu ar fi putut răni pe nimeni, din moment ce nimeni nu îl iubea. Cât de mult se înșela...

Iubirea mea pentru el a fost cel mai intens, pur și sincer sentiment pe care l-am trăit vreodată.

Nu îi puteam interpreta privirea, iar faptul că nu spunea nimic mă îngrijora. Am rămas tăcută, iar el mi-a sărutat cast fruntea.

— Aimée, a răsuflat, iar respirația sa caldă s-a lovit de fruntea mea. Nu îți poți imagina cât de mult te vreau și cât de mult îmi doresc să te fac a mea chiar aici, acum...

Inima mi s-a făcut cât un purice, dar el a continuat:

— Dar vreau să te gândești bine la asta. Vreau să fii pregătită. Iubito, dacă facem asta...

A ezitat. Ce voia oare să îmi explice?

— Știi că voi fi primul și asta mă sperie ca naiba. Am dedus asta doar din cât de receptivă ești și din felul în care reacționezi la sărutările și atingerile mele. Odată ce am făcut-o, nu mai poți da timpul înapoi. Nu vei putea să retrăiești niciodată momentele astea, înțelegi? Mă îngrozește gândul că ai să regreti. Mie îmi place relația noastră actuală, să știi.

Prostii!, mi-am zis.

A tras aer în piept, înainte să vorbească din nou:

— Sunt bărbat și am nevoile mele, dar tu ești specială și vreau ca lucrurile să se întâmple așa cum meriți.

A oftat, dându-mi bretonul într-o parte, înainte să mă sărute din nou pe frunte.

— Nu am fost niciodată mai sigură de un lucru, Hades. Nu vreau pe nimeni altcineva, altădată, altcumva. Te iubesc, i-am amintit, ca și când aceste două cuvinte explicau totul.

De fapt, chiar o făceau.

Vocea mea suna atât de dispartă. Cred că undeva în subconștient aveam nevoie de confirmarea faptului că și Hades mă iubea la fel cum îl iubeam eu. Conexiunea dintre sufletele noastre era clară, însă cea dintre trupuri nu. Percepeam actul sexual ca fiind o împletire între conexiunea sufletească cu cea trupească. Am fost norocoasă să cunosc bărbatul potrivit, care să mă dorească în aceeași măsură. Eram norocoasă că îl aveam pe Hades. Eram norocoasă că iubirea mea îi aparținea. Aș fi putut ajunge în brațele cuiva care ar fi grăbit lucrurile doar pentru a ajunge la acel moment și, spre ghinionul meu, să îmi pierd virginitatea prin vreun garaj pustiu sau vreo debara.

Știam că acea bulă în care eu și Hades trăiam avea să se spargă cândva. Multe schimbări produse în acea perioadă întăreau ideea aceasta și cel mai îngrijorător motiv era că dacă îl aveam pe Hades, nu îmi mai trebuia nimic. Ceea ce era aproape imposibil, pentru că nicio persoană rațională nu se putea lăsa atât de orbită de propriile sentimente, încât să ignore orice alt aspect vital al vieții. Eram inconstientă de capacitatea dăunătoare cu care puteam iubi. Creierul meu cedase în fața inimii fără ca măcar să lupte. Cred că știa deja că nu avea șanse de câștig, oricum.

Ceea ce am avut eu și Hades nu a fost o relație tipică adolescență, cu crize hormonale și momente în care ne declaram iubirea necondiționată. Nici nu îl cunoșteam în întregime pe Hades; nu știam care era felul său preferat de mâncare, la ce emisiuni se uita cel mai des, ce îi plăcea să facă în timpul liber... Toate acestea nu contau. Eu nu m-am îndrăgostit de acel Hades care voia el să pară, ci m-am îndrăgostit de un alt Hades: de cel pe care îl vedeam în el și care era, în consecință, adevăratul Hades – unul care era pregătit să ia totul de la capăt și care era dispus să se lase iubit și să iubească. Un Hades sincer și natural, care îmi era absolut indispensabil.

În acea clipă, iubirea a fost primul lucru pe care l-am putut descifra la el într-o claritate ce era aproape palpabilă. Relația mea cu Hades a fost atât de inevitabilă și intensă, încât orice altceva mi se părea irelevant.

Nu aș fi crezut niciodată că sunt în stare să dezvolt o asemenea iubire și să fructific cu atâta încredere un sentiment căruia înainte poate că nici nu aș fi fost în stare să îi fac față. Nu l-aș fi recunoscut. Nu l-aș fi definit. Dacă nu era Hades cauza, probabil nici nu l-aș fi trăit la numai douăzeci de ani. Aș fi continuat să fiu o adolescentă obișnuită, care își vedea de studii și ajungea să aibă job-ul dorit, trăind cu impresia că este fericită și că într-adevăr știe ce reprezintă fericirea. Mi-aș fi continuat relația cu David, pentru care nu am putut nutri sentimente atât de intense în doi ani, spre deosebire de Hades, în privința căruia aș fi jurat cu mâna pe inimă că în numai trei luni mă făcuse să îl iubesc nebunește.

Tot ce s-a întâmplat între noi doi m-a maturizat...

— Aimée, mi-a pronunțat el numele, pe un ton descumpănit.

Arăta ca și când era chinuit de ceea ce îi ceream.

— Știi..., am mormăit, zâmbind ușor. Arăți de parcă tu ești cel nepregătit.

Și-a odihnit fruntea pe umărul meu, iar greutatea corpului său o presa pe a mea.

— Înainte de toate, a spus, vreau să vorbim despre ceva.

Buzele sale îmi mângâiau umărul atunci când vorbeau. Impulsurile și simțurile mele au reacționat automat, avându-l acolo pe Hades – între coapsele mele și cu buzele sale atingându-mi pielea. Nu era ceva ce puteam controla. Pe lângă dorința mea de a fi în întregime a lui, interveaneau și reacțiile fiziologice, care țineau strict de organismul meu ce cerea, pentru prima dată în viață, un contact intim. Îl cerea pe Hades ca și când era vreun soi de medicament sau drog pe care trebuia să îl administrez.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Eram suficient de îngrijorată încât să mă aștept la ce era mai rău.

Hades și-a ridicat capul, apoi corpul său s-a dezlipit de al meu, făcându-mă să scâncesc silențios. Hades s-a sprijinit într-un cot lângă mine, iar eu mi-am păstrat privirea ținută pe tavan. A tras aer în piept, apoi și-a trecut mâna prin păr, înainte să își strecoare degetele printre ale mele, într-o strângere delicată ce semnala atenția de care avea nevoie. Eram extrem de atentă, dar mă lăsam mistuită de gândul că Hades... nu voia să facă dragoste cu mine.

— Nu știu de unde să încep...

Vocă îi era scăzută.

M-am întors pe o parte, cu fața la el. Brațul lui mi-a tras trupul mai aproape de al său, iar piciorul meu s-a strecurat între ale lui, în timp ce privirea mea o căuta pe a sa în întunecimea camerei.

— Orice ar fi, voi sta aici și voi asculta. Am să te strâng în brațe și am să îți spun că te iubesc. Nu plec nicăieri, Hades.

A închis ochii, în timp ce palma i se plimba absentă pe spatelui meu.

— Bine, a oftat. Păi... Când părinții mei s-au cunoscut, erau încă în liceu. Mama provine dintr-o familie înstărită și ai ei nu l-au dorit pe tata din prima clipă în care au aflat despre el. Cum tata l-a avut doar pe bunicul meu, viața lor a fost extrem de modestă – fără un venit care să mulțumească familia mamei. Au avut o relație pe ascuns timp de un an, până când au intrat amândoi la aceeași facultate. Din câte am înțeles, au stabilit

dinainte să meargă la aceeași universitate, doar pentru a petrece mai mult timp împreună. Practic, ei doi își plănuiau viitorul împreună, în secret, în ciuda celor din jur. În primul an de facultate, părinții mamei au aflat de tata și au trimis-o pe Victoria în Europa, la o altă universitate. Erau tineri și nu au avut cum să se opună lor, așa că au renunțat și au decis să își vadă fiecare de viața lui.

Hades s-a lăsat pe spate și m-a tras cu el, îndreptându-și privirea spre tavan. Nu puteam ignora faptul că le spunea pentru prima dată, din proprie inițiativă, *tată* și *mamă* părinților lui. Probabil a fost rănit profund când a aflat că părinții lui au renunțat atât de ușor la relația lor.

— Mama a intrat în depresie imediat ajunsă în Europa, și atunci când a aflat că e însărcinată, aproape a înnebunit. Părinții ei nu și-au asumat riscul de a o pierde definitiv și nu au silit-o să facă avort. Și-a dus sarcina la bun sfârșit și tata s-a mutat cu ea în Anglia, deși nu putea să se întrețină nici pe el însuși acolo. Nu știu sigur ce s-a întâmplat în perioada aceea, pentru că tot ce îmi spun acum mi-a povestit Martha – femeia de care ți-am spus că a avut grijă de mine până la șaispe ani. Mi-a spus doar părțile cu adevărat importante. Știu că după ce m-am născut, părinții mamei m-au dat lui Darwin, interzicându-i mamei să mă mai vadă.

— Hades, l-am întrerupt eu, șoptind. Mama ta avea doar nouăsprezece ani când i s-au întâmplat toate astea?

— Douăzeci, de fapt. Adaugă și cele nouă luni de sarcină și multe altele de scandal în familie.

Mi-am închis ochii și am reușit să îmi opresc lacrimile ce amenințau să îmi părăsească ochii. Aș fi înnebunit, la propriu vorbind, dacă cineva mi-ar fi interzis să nu mai fiu cu Hades.

Mi-a ridicat fața către a lui.

— Nu îți mai povestesc dacă începi să plângi.

Am scuturat hotărâtă din cap, cu ochii închiși. Dosul degetelor sale mi-a străbătut obrazul ușurel, liniștindu-mă.

— Mama mă vizita însă, pe ascuns, dându-i bani tatei să mă îngrijească, fiindcă bunică-miu se îmbolnăvise, și deși Darwin lucra deja pe unde putea, nu-i ajungeau banii să întrețină un

copil de câteva luni și un bătrân bolnav de optzeci de ani, cu facultatea în spinare. La scurt timp – un an, mai exact –, familia Victoriei era în prag de faliment și au silit-o să se căsătorească cu un om de afaceri, pe nume Jeff, ca să... Mă rog, cred că sunt destul de clare intențiile lor. Victoria avea nevoie de bani ca să ne întrețină cumva pe tata și pe mine, așa că a acceptat. Jeff nu avea idei de existența mea, dar nu cred că i-ar fi păsat oricum. Când am împlinit doi ani, exact în ziua în care era filmarea făcută, Victoria i-a spus lui Darwin că se căsătorește cu Jeff și, ca să uite definitiv de ea, tata m-a trimis într-un internat. O știa pe Martha, care lucra acolo, așa că m-a lăsat în grija ei.

Odată ce Hades s-a oprit din vorbit, liniștea deplină din dormitor mi-a răscolit tot corpul. Un fior rece mi-a traversat șira spinării și m-am împins mai mult în Hades, dependentă parcă de căldura corpului său.

Pe moment, nu am fost capabilă să trag vreo concluzie după tot ceea ce îmi mărturisise.

— De atunci, până la șaispe ani, m-am considerat orfan. Ei nu m-au vizitat. Nu mi-au lăsat vreun mesaj. Eram introvertit și oricât de mult trăgea Martha de mine să vorbesc cu ea, nu sco-team niciun cuvânt. Am făcut gimnaziala și generala din apropierea internatului, unde l-am cunoscut pe Seph, și apoi m-am apropiat de el. Lucrurile s-au complicat când Martha a ieșit la pensie, ca mai apoi, peste puțin timp, să moară. Mi-a povestit toate astea în spital și nu a durat mult până când am intrat într-o depresie severă, din care m-a scos doar ajutorul unui psiholog – după înmormântarea Marthei. Acolo l-am întâlnit pentru prima dată pe Darwin, după paispe ani. Mi-a vorbit, dar nu l-am băgat în seamă. Știam cine era, de la Martha.

Mi-am frecat ușor obrazul de pieptul său. Nu știam cum ar fi trebuit să îl consolez... Ce puteam spune sau face?

— În vacanța de după a doispea, făcusem optispe ani și voiam să plec din internat. Darwin a aflat cumva și a venit să vorbească cu mine. Eu eram deja în frăție, cu Seph, și m-am mutat la Vikings, deși tata îmi propusese să mă mut cu el. Mi s-a părut atât de... josnic, știi? Era atât de absurd și de nedrept, să vină după atâta timp și să îmi ceară asta, încât am început să

mă lupt, gândindu-mă că numai așa pot elimina furia pe care el mi-o alimenta zi de zi. Cred că Darwin și Victoria și-au vorbit la scurt timp, fiindcă în aceeași vară ea m-a căutat. Eram un prăpădit drogat, care dormea pe unde apuca și se trezea în fiecare dimineață altundeva. Seph m-a chemat în acea seară la Vikings. Ea era acolo, purtând un costum perfect apretat, în stil *business*, și o poșetă lăcuită. Mi-o amintesc perfect cum stătea în fața ușii de la subsol, scanând împrejurimile cu ochii ei albaștri și vigilenți. Era exact în locul în care te-am îmbrățișat în seara când ai fost prima dată la Vikings. În ciuda sentimentului străniu din piept, mi-am aruncat țigara cu un bobârnac și m-am uitat la ea sceptic, întrebând-o dacă s-a rătăcit.

Hades a răs o dată de propriile cuvinte.

— M-am simțit ciudat în preajma ei... Nu aveam idei cum arăta, dar cred că există o conexiune între mamă și copil, cu ajutorul căreia ei păstrează legătura la distanță. Nu pot descrie șocul pe care ea l-a avut atunci când i-am confirmat că sunt Hades Maxwood.

Un junghi mi-a înțepat inima, amintindu-mi de semnificația numelui său.

— Ei ți-au ales numele ăsta?

Mi-am ridicat capul atât cât să îl privesc.

El și-a ferit privirea de a mea și a oftat adânc.

— Martha mi-a spus că Darwin era nervos când s-a decis să mă ducă la internat. Aveam nevoie de acte și cum nu știa ce să facă, a strigat: „Ar trebui să îi punem numele Hades la căte nenorociri a provocat. Mi-a făcut viața un infern!”, sau ceva asemănător. Mi-a dat numele lui de familie doar pentru că era în impas și tot de aceea m-a trecut Hades în certificat. Nu vreau să ajung ca el. Nu aș putea să îmi tratez copilul în asemenea fel. Copilăria mea a fost... Nu știu cum să o definesc, doar că de multe ori mă trezeam complet singur, întrebându-mă dacă într-adevăr nu am pe nimeni pe Pământul ăsta nenorocit sau dacă oame-nii fug de mine pentru că atrag nenorociri. Când am cunoscut-o pe Victoria, sentimentul de repulsie pe care l-am simțit față de ea m-a doborât de tot. Știi scena din *Războiul Stelelor*, nu?

Sprâncenele mi s-au apropiat.

— Care? am întrebat.

— Când Darth Vader îi spune lui Luke: „Eu sunt tatăl tău.”?

Am încuviințat, atentă. El a zâmbit ironic.

— Păi, Victoria mi-a spus că e mama mea, acolo, în fața ușii de la Vikings, după paispe ani de lipsă totală. Cum aș fi putut să reacționez? Bineînțeles că după asta, vizitele ei au devenit insistente, dar am ignorat-o, până când Darwin a venit într-o zi și mi-a adus o scrisoare de recomandare pentru Columbia. Nu aveam în plan facultatea, dar Seph m-a silit să profit de ocazie, așa că m-am înscris și... Ei bine, iată-mă aici, după patru ani, detestându-mi părinții fiindcă își forțează prezența în viața mea cu speranța că pot recupera și repara o copilărie distrusă chiar de mâinile lor...

Mi-am afundat fața la pieptul lui și mi-am lipit buzele de umărul său.

Acum, înțelegeam perfect izbucnirile lui. Înțelegeam de ce lupta. Înțelegeam de ce nu voia să audă de părinții lui. Înțelegeam de ce era atât de instabil emoțional și atât de impulsiv.

Hades nu a avut pe nimeni care să îl îndrume sau să îl aline. El nu a avut parte de iubire părintească și a respins involuntar orice alt soi de iubire, bazându-se pe ideea că nu merită să fie iubit. Suferința pe care el a simțit-o în copilărie i-a întunecat sufletul, i-a stins inima și i-a distrus fericirea, înainte ca măcar să aibă parte de ea. Inima mă durea și nu am ezitat înainte să las lacrimile să îmi străbată obraji. Numai Hades mă putea face să plâng de fericire și de durere într-o singură noapte.

Am înțeles, în final, de ce ezita în a face dragoste cu mine. Știa că am să mă dăruiesc în întregime lui și îi era teamă că am să plec la fel ca ceilalți. Hades îmi împărtășea sentimentele, însă îi era frică să le exprime.

Mi-a ridicat bărbia cu degetul arătător.

— Hei!

Mi-a cuprins fața între palme și mi-a șters lacrimile cu degetele mari.

— Mă superi, a continuat, pe un ton dojenitor.

Nu am oprit plânsul silențios de care aveam parte, fiindcă nu puteam.

— Nu mă pot abține, am recunoscut, și el m-a strâns din nou în brațe. Nu pricep cum de tu poți fi atât de puternic acum. Mie îmi este imposibil să nu plâng.

— Cred că am plâns prea des în copilărie și acum nu mai am lacrimi. Cel puțin nu pentru asta.

După o pauză scurtă, a murmurat:

— Vrei să știi ce am gândit prima dată, văzându-te în casa frăției?

— În Vikings?

— Aha.

Colțurile gurii mi s-au ridicat puțin.

— Spune, am bâiguit.

— Ți-am urat *Bun venit în Iad*.

Zâmbetul mi s-a lărgit.

— Chiar asta mi se pare a fi! Nu îmi place să te văd acolo.

— Nici mie să te văd pe tine acolo.

— Dar vreau să îți fiu aproape.

— Și eu vreau să-mi fi.

I-am inhalat parfumul, de care nu mă săturam niciodată, și mi-am afundat fruntea în spațiul dintre umărul și gâtul lui. Cred că acela devenise oficial locul meu preferat. Mă simțeam protejată și iubită stând acolo. Pielea lui Hades era fierbinte și teribil de confortabilă.

Am rămas câteva minute tăcuți, meditănd la ceea ce se întâmplase. Introspecția mi-a fost întreruptă de soneria telefonului meu, care răsuna din celălalt dormitor. Daughtry se auzeau în tot apartamentul și am rămas nemișcată, ascultând versurile melodiei care se potriveau atât de bine...

Am închis ochii și m-am lăsat monopolizată.

Liniștea dintre mine și Hades era atât de reconfortantă și atât bine venită. Nu știam ce avea el de gând în privința noastră, dar eu eram pregătită pentru orice, în ciuda faptului că el nu mă considera astfel. Însă pentru moment, voiam doar să mă bucur de acea clipă delicată de după confesiunea lui. Să

aflu trecutul lui Hades ne legase mai mult decât ar fi făcut-o o noapte de dragoste.

— Cine cântă? m-a întrebat, lucru ce a marcat sfârșitul discuției despre părinții săi.

Simțeam că nu voia să mai vorbească despre asta și nici nu l-am silit s-o facă. Soneria s-a oprit și eu m-am dat în spate din brațele sale, răsuflând.

— Daughtry, l-am lămurit.

Îmi schimbasesm de curând soneria.

— Stai să ghicesc, a spus el, se numește *Break the spell*.

I-am zâmbit slab. Fiecare vers al melodiei mă ducea cu gândul la el, pentru că îl descriau perfect.

— Da.

— Îmi place. Vrei să aduc telefonul?

— Poate aștepta.

De data asta el a fost cel care mi-a zâmbit.

— Așa este, a spus.

Nu știu sigur dacă se referea la telefon sau la noaptea pe care aveam cândva să ne-o petrecem împreună. Am optat pentru ambele, înainte să casc și să adorm în brațele lui, cu imaginea unui băiat furios și mic, rătăcind pe străzi și plângând după părinții săi.

Pe timpul nopții, Hades a fost agitat, dar nu s-a trezit. Mi-am plimbat palma pe pieptul și abdomenul său, liniștindu-l. A întredeschis ochii la un moment dat, și a răsuflat ușurat când mi-a găsit buzele cu degetul mare. M-a strâns mai tare în brațe și m-a sărutat apăsător, înainte să adormim din nou.

Duminică, m-am trezit târziu și mi-am terminat repede rutina din baie, înainte să pregătesc de mâncare. Era deja trecut de prânz, deci baconul cu pâine prăjită și alte legume pe care le-am găsit prin frigider păreau potrivite. Hades întotdeauna avea frigiderul aproape gol și nu l-am văzut să mănânce prea mult. Cu excepția lactatelor și legumelor, nu găseam altceva la el în apartament. Mă bucuram însă că renunțase la sucul cu acid.

Am făcut o listă cu ce ar trebui să mai cumpăr când aveam să merg la cumpărături.

Pachetul său cu țigări zăcea pe canapeaua din sufragerie. L-am luat și i l-am dus în dormitor, pe noptieră. Voiam să îl arunc, dar știam că aș fi arătat ca o disperată făcând asta. Nu îl sileam pe Hades să facă ceva ce nu voia. Era spre sănătatea lui, dar știam că putea renunța de bună voie și că făcând asta efectul ar fi fost de durată.

Înainte să ies din dormitorul lui, mi-am zărit telefonul pe noptiera cealaltă. Am ocolit patul și l-am luat cu mine în sufragerie. Mă sunase una dintre colege, cu o seară în urmă, și am simțit un junghi de dezamăgire în piept. Sperasem pentru o clipă că era mama sau tata.

Am strecurat bucățile prăjite de carne pe o farfurie întinsă și am scos pâinea din aparat, așezând-o pe o altă farfurie. Mi-am dus degetul arător între buze atunci când m-am atins de marginile fierbinți ale aparatului pentru pâine. Se putea să nu... ?

Am făcut o salată pentru mine și am strâmbat din nas când am dat peste cașcaval în frigider, dar l-am scos și l-am așezat pe masă. Nu mi-a plăcut niciodată cașcavalul.

Hades s-a trezit și l-am auzit intrând în baie, cu pași leneși și apăsători. Mi-am luat laptopul din dormitor și l-am așezat pe masa din bucătărie, verificându-mi profilul de Skype, în timp ce mâncam din salată. Geamul din sufragerie era rabat și briza de sfârșit de aprilie înviora încăperea, ajutată de razele soarelui.

Când a intrat în bucătărie ciufulindu-și părul, Hades mi-a zâmbit larg și a scrutat cu interes conținutul mesei.

S-a încruntat, zâmbind, dar nu a comentat nimic.

— M-aș putea obișnui cu asta, a declarat și s-a aplecat să mă sărute lung pe buze. Bună dimineața!

Am zâmbit sub buzele lui.

— Dimineață? E prânzul. Și să știi că ar trebui să te obișnuiești.

El și-a ocupat locul la masă, în dreapta mea, iar eu am împins laptop-ul deoparte, fără să îl închid.

— Știi să gătești, a concluzionat, surprins.

— Asta nu se numește gătit, am răs cu. Și de fapt, nu, nu gătesc... prea multe.

— O pot face eu din când în când.

L-am privit sceptică.

— Gătești?

— Ai fi surprinsă, a zâmbit șiret.

— S-a făcut, atunci.

A răsuflet scurt.

— Îmi e dor de zilele în care mă contraziceai încontinuu, mi-a spus.

— Mic nu.

Mi-a zâmbit, cu ochii mijiți.

— Lita...

— Hades?

— Mersi – îmi faci diminețile mai frumoase.

Am roșit, dar speram ca el să nu observe.

— Îmi e dor de zilele în care făceai încontinuu haz pe seama mea, i-am mărturisit.

El m-a prins de încheietură și m-a tras în brațele lui. M-am așezat pe genunchii săi, în timp ce el și-a vârât în gură o bucată aburindă de bacon.

L-am anunțat pe Hades că plec la cumpărături mai târziu, iar el a spus că va fi oricum plecat cu puțină treabă. Nu l-am întrebat ce fel de treabă, pentru că tonul său ezitant mi-a dat de înțeles că nu ar fi trebuit.

Am mâncat discutând despre cum el a dat foc unui aragaz din internat încercând să își facă ceva de mâncare. Apoi am răs împreună atunci când mi-a povestit cum a spart geamul de la casa unei bătrâne, deși știam amândoi că acestea nu erau subiecte pe seama cărui să facem haz. Eu nu aveam amintiri amuzante pe care să i le povestesc. Am fost cuminte întotdeauna și nu am îndrăznit să ies vreodată din cuvântul părinților.

Hades a avut multă libertate, de care a știut cum să profite. Mi-a povestit despre zilele în care hoinărea de unul singur, pe jos, prin cvartale, memorând fiecare stradă (acum, se bucura că avea motorul pentru a face asta), despre cum refuza să vorbească cu copiii de vârsta lui, despre cum se lua de băieții de-o seamă

cu el pentru că îl supăra să îi vadă râzând, și despre cum Martha a avut o răbdare inimaginabilă cu el. Mi-a spus că a suferit mult când ea a murit, dar s-a obișnuit cu ideea pe parcurs ce a crescut.

— Ești singura din grupul nostru căreia i-am povestit despre Martha, a spus el. Pentru că nu am vrut să împart cu nimeni amintirea ei, până la tine.

Cu cât îl cunoșteam mai mult pe Hades, cu atât eram mai surprinsă de cât de sensibil era el, de fapt, în interior.

După micul dejun, m-am schimbat de tricoul lui Hades, într-o pereche de jeanși și o bluză albă, vaporosă. Mi-am desprins părul exact când Hades a deschis larg ușa de la baie. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea în oglindă, iar eu l-am privit curioasă. Ochii săi erau mari și a clipit mărunț înainte să ridice pachetul de țigări la nivelul pieptului.

Și-a arcuit o sprânceană, iar eu mi-am ferit privirea de a lui.

— Lita..., a insistat.

— Știu că te poți lăsa de bună voie, așa că n-am să te oblig să faci ceva ce nu vrei.

A închis ochii și și-a aplecat capul, scuturându-l ușor. Când m-a fixat cu privirea, uitându-se pe sub sprâncene la mine, stomacul meu a fost asaltat de un roi de albine. Uneori se uita la mine cu atâta drag, încât mă făcea să îl iubesc tot mai mult. Am interpretat privirea lui ca fiind un *Mulțumesc* dulce.

— Eu plec. O să trec pe la Seph puțin. Imi trimiți mesaj când ajungi acasă.

Acasă. Da, cu siguranță aceea era casa mea.

— Bine, am spus, întorcându-mă ca să îmi vâr degetele în părul lui și să îl sărut pe buze.

— Doar ce l-am aranjat..., s-a plâns, iar eu m-am fâstăcit, ca să îi refac freza.

— Oricum fetele se zgâiesc la tine, mi-am rostogolit ochii, iar el și-a arcuit o sprânceană.

— Ce?

Am ridicat din umeri, luând peria de pe comoda din baie.

— Nu am înjurat niciodată atât de mult cât am făcut-o acum două zile, în parc.

Hades a devenit interesat de ceea ce bombăneam eu, așa că s-a sprijinit de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept.

A râs.

— Și pe cine ai înjurat, mă rog?

Încerca să îți reprime o încruntătură teatrală.

— Jumătate din populația feminină a cvartalului, poate? Acum era încruntat, dar încă amuzat.

A afișat un zâmbet vanitos.

— Ești geloasă, Lita?

— Ce? am făcut o grimasă. Nu, bineînțeles că nu sunt geloasă. Doar că nu mi se pare frumos să te holbezi la un bărbat care se plimbă prin parc cu iubita lui de mână.

Îmi periam violent părul, din cauza furiei care îmi influența acțiunile.

Hades mi-a luat peria din mână.

— Lasă-mă pe mine, mi-a spus calm, luptându-se cu un alt zâmbet. Continuă, m-a îndemnat, trecând peria prin părul meu. Cum arătau tipele? Vreau să spun... Eu le prefer pe cele mai mici de statură, cu ochii mari și al naibii de tăfnoase.

Eram prea surprinsă de faptul că Hades îmi peria părul ca să mă pot concentra pe aluzia lui obraznică. Era ciudat cum bărbatul care râdea de mine în urmă cu trei luni îmi peria acum părul. Era atent, meditând fiecare mișcare, în timp ce respirația mea devenea tot mai lentă.

I-am dat cu cotul în stomac, luându-l prin surprindere. A gemut artificial, ținându-se cu palma de stomac, apoi a început să râdă. Mi-a mai furat un sărut și a ieșit pe ușă, lăsând în urmă parfumul său impregnat în orice petic de piele al corpului meu, și forma buzelor lui tatuată peste ale mele.

Avea să fie o zi lungă și trebuia să mă mișc repede.

Înainte de cumpărături, am trecut pe la un salon cosmetic, epilându-mă (deși făcusem asta cu puțin timp înainte), și făcându-mi pedichiura.

Apoi, în drumul spre casă, privirea mi s-a oprit pe un magazin de lenjerie intimă. Doar gândul m-a făcut să roșesc, însă mi-am învins rușinea și am intrat în magazin. M-am învârtit curioasă printre umerășele pe care stăteau agățate bucăți

transparente de material. O fată blondă m-a ajutat să aleg două compleuri sexy, de culoare roșie și neagră, realizate dintr-o combinație drăgușă între dantelă și satin. Nu le-aș fi purtat vreodată în alte circumstanțe, dar voiam să îi demonstrez lui Hades că eram pregătită. Probabil avea să râdă de mine și să mă pună să mă schimb, însă devenisem cumva complexată de simplitatea mea. Nu voiam să fiu plictisitoare.

Voiam să îl fac pe Hades să nu stea pe gânduri înainte să mă facă a lui.

Capitolul 17

Hades

Imediat ce am oprit motorul în fața garajului, instinctul m-a îndemnat să îl pornesc și să plec cât mai repede de acolo, dar nu puteam da înapoi.

Gândul încă îmi era la noaptea trecută. Numai Dumnezeu știa cât de mult o iubeam pe Aimée. Acesta era principalul motiv pentru care mă străduiam să fac lucrurile cum trebuia, deși încă eram sceptic și nesigur în privința noastră. Totul mi se părea prea perfect să fie adevărat. Îmi era greu să cred că Aimée într-adevăr mă iubea, de vreme ce eu eram atât de diferit de tot ce ea avea nevoie. Aveam să îi spun curând cât o iubesc, dar, din nou, voiam să fac asta cum trebuia. Eram atât de disperat să fiu persoana de care Aimée avea nevoie, încât nu realizam că ea mă iubea exact așa cum eram.

Mi-am vârât cheile în buzunarul din spate al pantalonilor și am intrat în garaj. Jim era strecurat sub o mașină suspendată și mi-a simțit prezența.

— Măi, măi, a cântat el, ridicându-se și zâmbind. Ia uite cine s-a gândit să mă viziteze!

Mi-a întins palma murdată de vaselină și ulei, iar eu i-am strâns-o.

— Ce mai zici, Maxwood?

Pe Jim îl cunoscusem prin intermediul lui Seph și nu eram foarte apropiați (cel puțin nu cum era Seph cu el). Avea în jur de treizeci de ani și își ducea veacul în service-ul lui auto, din

apropierea periferiei. M-am gândit la el atunci când m-am decis să caut o mașină.

— Supraviețuiesc, i-am răspuns eu. Tu?

El s-a încruntat văzându-mi fața lovită, dar nu a comentat nimic. A râs o dată, pasându-și cărpa murdară dintr-o palmă într-alta. Era tensionat?

— Jim, unde pun astea? S-a auzit o voce din cealaltă parte a service-ului.

Un tip ținea patru bidoane de ulei în brațe. Jim i-a explicat rapid, apoi mi-a făcut semn să îl urmez spre o ușă care dădea în spatele service-ului, într-o curte largă. Patru mașini erau parcate în linie, în spate. A ridicat capota uncea dintre ele, în timp ce eu mi-am dus mâna la ceafă, încercând să mă adun puțin pentru ceea ce urma să fac.

— Deci, ce te aduce la mine?

Salopeta lui albastră cu bretele avea pete negre și era plină de praf. Și-a pus pe cap o șapcă la fel de împuțită și s-a sprijinit de capota mașinii într-o palmă, aplecându-se de la brâu deasupra motorului.

— Toward cum o mai duce? a adăugat.

— Seph e bine, am spus. Foarte bine, așa putea spune. Eu... De fapt, venisem să te întreb de o mașină.

Și-a întors capul spre mine, asigurându-se că vorbeam serios.

— Vrei să cumperi?

Am ezitat.

— Așa cred.

Jim mi-a arătat modele pe care le avea. Nu erau noi, însă nici uzate. Aveam de ales între o Toyota Camry, un Chevrolet Impala și un Audi A4. L-am întrebat de prețul pentru Audi-ul negru, decidând că era cea mai bună alegere, din moment ce condusesem de multe ori Audi-ul lui Seph. Eram obișnuit cu genul acela de mașină. Suma era rezonabilă și după ce Jim a menționat câteva avantaje și dezavantaje, mi-am scos cheile motorului din buzunar și i le-am întins, alături de diferența de bani care completa prețul total al mașinii.

Privirea lui Jim a fost de nedescris.

— Dacă vrei il vând și îți aduc banii *cash*, i-am explicat. Deși cred că tu ai scoate mai mulți bani pe el vânzându-l aici. E un Kawasaki Vulcan S.

Jim a privit la Kawasaki-ul meu, parcat în fața garajului.

— Îmi dai motorul ăsta splendid pentru o nenorocire ca aia din curte? s-a mirat.

Am ridicat din umeri, impasibil. Îmi iubeam motorul, dar mai mult o iubeam pe Aimée. O mașină ne-ar fi fost de mai mult ajutor decât un motor care impunea atât de multe limite. Și, oricum, nu mai eram puștiul care cândva gonea ca un maniac pe bulevardele din Manhattan. Ultimele plimbări pe el au implicat-o și pe Lita și știam că nu aveam să mai merg vreodată la fel pe el.

— Păi, dacă accepți, da, i-am răspuns.

M-a mai privit o dată, lung, apoi a întins mâna și eu i-am pus cheile în palmă. L-am urmat până lângă un banc, ticsit de unelte, iar el a scos niște file, pe care le-am semnat rapid. Mi-a înmănat asigurarea și toate celelalte foi, în timp ce eu eram cu gândul la reacția pe care o va avea Lita. Speram să îi placă. Era plăcut faptul că făceam asta gândindu-mă și la altcineva cu care aveam să împart. Înainte, nu mi-ar fi părut de părerea nimănui; mi-aș fi cumpărat mașina aceea fiindcă așa îmi trăznise mie și nimeni nu ar fi avut ce să comenteze.

— Să fiu al naibii, Maxwood! Ți-l iau, dar o să îl țin ca obiect de muzeu, a glumit Jim. Dacă vei vrea să ți-l restitui vreodată, îl găsești tot aici. Te asigur.

Asta era mai mult decât mi-aș fi imaginat.

Am bătut palma cu Jim și apoi am învățat cheile mașinii pe degetul arătător, îndreptându-mă spre autovehicul și strecurându-mă apoi pe scaunul de la volan. Surprinzător, era tapită în piele neagră pe interior. Arăta prea bine pentru prețul pe care mi-o oferise Jim. Speram că nu mi-a făcut vreo favoare de dragul lui Seph.

Am băgat cheia în contact și Jim s-a uitat mulțumit la mine atunci când am ambalat motorul, zâmbind. Era în regulă. Sau cel puțin așa suna.

După un salut scurt din mână, drept mulțumire, am ieșit din curtea service-ului lui Jim și m-am îndreptat spre casă.

Băteam ritmul melodiei de la radio, cu degetele pe volan, făcând slalom prin convoiul aparent nesfârșit de mașini, și încercând în același timp să mă obișnuiesc cu ideea că tocmai renunțasem la motor. Mi s-a părut o veșnicie până am ajuns acasă, de vreme ce cu motorul mă puteam strecura printre mașini și ajungeam în timp record.

Afară se întunecase și am lăsat pe jumătate geamul jos. Sunetul aglomerației din oraș văjaia pe lângă mașină. Mi-am scos o țigară din pachet și am aprins-o, încetinind la un semafor. Mi-am mutat apoi atenția la radio, căutând o melodie care să îmi placă. M-am încruntat când am dat de una mai veche, și apoi am zâmbit, recunoscând-o. Era aceeași pe care o cântasem cu Lita, la Karaoke. Am tras din țigară și am suflat fumul în trombă, pe geam. Nu voiam ca mașina să miroasă a fum încă din prima zi.

Când mi-am întors capul, scrutând împrejurimile, expresia mi s-a înăsprit la vederea lui David. Avea mașina staționată lângă a mea, dar nu părea că m-a observat. Vorbea cu cineva, deși era singur în mașină. Probabil avea telefonul pe difuzor. Râdea și stomacul meu s-a întors pe dos. Am ignorat orice voce imaginară care îmi spunea că el vorbea cu Lita.

Mi-am scos telefonul și am sunat-o, dar mi-a dat automat ocupat, semn că vorbea deja cu cineva.

Maxilarele mi s-au încordat.

Am aruncat țigara și, înainte să plec de la semafor, m-am uitat încă o dată spre David.

Încă vorbea la telefon.

Am accelerat când culoarea semaforului s-a făcut verde și am țâșnit de pe loc, uitându-mă la el în oglinda retrovizoare. Bentley-ul lui alb și perfect mă făcea să vărs. Detestam faptul că se mutase în New York. Aveam încredere în Lita, dar nu aveam încredere în David.

Frustrat și nervos, am luat din nou telefonul și am apelat-o, iar vocea ei dulce s-a auzit după trei tonuri.

— Hei! a găgurit.

Toată furia mea s-a evaporat. Chiar de aș fi putut controla efectul Litei asupra mea, nu aș fi făcut-o în veci.

— Hei, i-am răspuns râsuflând.

Mi-am sprijinit capul de tetieră și am încetinind în trafic.

— Ce faci? Când ajungi?

Orice gând negativ sau stare pesimistă devenea ne semnificativă când știam că aveam să o găesc pe Lita acasă, așteptându-mă cu zâmbetul pe buze și îmbrăcată din nou în hainele mele. Și asta după toate câte îi spuseseam cu o seară în urmă – după lungă mea confesiune pe care nu am îndrăznit niciodată să o fac altcuiva. Seph știa, dar nu îi spuseseam tot. Cred că făcuse singur legătura și eram convins că luase și Hailey la cunoștință unele aspecte. Să îi spun Litei despre cea mai grea parte din viața mea, și să îi povestesc cum am fost părăsit de proprii părinți, a fost ca o ușurare. Ca și când îmi luasem un bolovan imens de pe umeri. Partea cea mai plăcută era că știam că Lita nu avea să mă judece deloc, ci avea să mă înțeleagă.

— Te-am sunat adineauri. Cu cine vorbeai?

A ezitat și deja îmi puteam imagina încruntătura de pe chipul ei frumos.

— Am... Păi, vorbeam cu o colegă.

Mințea. Puteam simți asta în vocea ei.

— Aimée, de ce încerci să mă minți?

Am cotit pe o străduță despre care știam că funcționa ca scurtătură. Faptul că Lita voia să mă mintă, îmi furniza o durere cumplită. Cu atât mai mult că îl văzusem pe David râzând la telefon. O luasem razna, dar preferam să fiu nebun de îndrăgostit, decât nebun de legat. Lita nu știa cât mă rănea doar încercând să mă mintă. Atunci când ea folosea orice tentativă de a se îndepărta de mine, înnebuneam.

— Hades, nu mă întreba acum despre asta, bine? m-a rugat ea. În cât timp ajungi?

Am oftat și i-am răspuns că într-un sfert de oră, ca mai apoi să opresc la un peco și să fac plinul mașinii. Am luat câteva pungă cu cipsuri, convins că Lita sigur nu cumpărase, deși îi spuseseam să scrie pe listă.

Acela mi s-a părut cel mai lung drum parcurs în ultimele luni. Nu din cauza mașinii, ci din cauza amintirilor de cu o noapte în urmă. Am rememorat de câteva zeci de ori momentul

în care Lita mi-a spus s-o fac a mea, întrebându-mă ce gândea ea într-adevăr în acele clipe.

Pe de-o parte eram fericit pentru că ea mă iubea, dar pe de-o alta eram mâhnit pentru că a avut o tentativă de a mă minți. Trebuia să mă opresc din a analiza atât – asta era treaba Litei. De când o cunoscusem, devenisem un mic filosof. În preajma ei, totul căpăta alt sens. Nu mă simt deloc ridicol sau stânjenit din cauza îndrăgostitului notoriu sau a romanticului incurabil care devenisem. Eram mândru că mă schimbam încet, dar vizibil, și, mai presus, eram mândru că aveam pentru cine să mă schimb.

M-am relaxat în scaun când am intrat în cartier.

Am deschis ușa garajului, amintindu-mi că am agățat cheia alături de cele de la mașină. Mi-a fost anevoie să o parchez în locul motorului, fiindcă nu avea loc, așa că am parcat-o pe locul gol de lângă, deși scria pe el numărul apartamentului lui Colin. El oricum era plecat la socru-său.

Mi-am luat telefonul, țigările, portofelul și pungile de cipsuri, apoi am coborât și am încuiat-o din mers. Arăta chiar bine. Speram să îi placă Litei. Urcând cu liftul, mi-am butonat telefonul, verificând unele mesaje și setându-mi ca fundal o poză cu Aimée, făcută pe pod.

Am descuiat ușa și am intrat, minunându-mă la liniștea din interior.

— Lita?

M-am descălțat și am lăsat restul obiectelor pe comoda de la intrare.

Bucătăria era goală, sufrageria asemenea, din baie se auzea doar apa de la robinet picurând și în dormitorul meu rândul de draperii subțiri flutura ușor în adierea vântului ce intra pe geamul întredeschis. Respirația îmi era oprită în piept. Oare aveam să reacționez la fel de fiecare dată când veneam acasă și Lita nu era?

M-am încruntat atunci când am împins cu un braț ușa dormitorului în care dormisem cu Aimée în seara precedentă. Ochii mi s-au îngustat și sprâncenele mi s-au unit, iar un zâmbet uluit mi-a curbat imperceptibil buzele.

Într-o clipă, corpul meu îmi era cuprins de flăcări.

Lita stătea pe pat, îmbrăcată, sau... Ei bine, e mai corect spus *dezbrăcată*, fiindcă întregul corp îi era acoperit de un halat vaporos și transparent, negru, de sub care puteam zări cu ușurință lenjeria ei de culoare roșie. Părul lung și drept îi era lăsat pe spate, iar bretonul îi încadra fața deopotrivă cu câteva șuvițe, de-a lungul obrajilor care acum erau aproape la fel de roșii ca sutienul. Lumina din dormitor era slabă, dar îi puteam zări tremurul delicat al corpului.

Rămas nemișcat, am înghițit în sec și mi-am trecut limba peste buze, simțindu-le mai uscate ca niciodată. Aimée a făcut același lucru, și brusc voiam ca limba mea să fie cea care îi umezește buzele.

Arăta superb.

Și o voiam atât de mult.

Nu doar pentru corpul său conturat perfect, ci pentru modul în care prezența ei emana o dorință de dăruire care mă copleșea. Îi puteam citi teama în ochi și în felul cum își ținea buza de jos între dinți, oprind-o din tremurat. Nu eram singurul care o făcea pe Lita să alerge spre mine și de mine în același timp; și ea îmi făcea mie același lucru. Ca și când... Universul ne voia despărțiți și noi luptam împotriva lui. Insecuritățile nu le puteam elimina, erau inevitabile, însă cumva reușeam să trecem peste ele. Aimée voia să îmi arate că era pregătită, și aproape am răs la gândul ăsta, dar eram prea ocupat să mă imaginez sfâșiind bucățile subțiri de material, care o acopereau. Aimée nu era nici pe departe atât de pregătită pe cât voia să pară.

Eu... nici atât.

Și totuși...

— Bună, a șoptit, iar eu am înghițit din nou în sec.

Am făcut un pas spre ea și mi-am lăsat brațele să cadă pe lângă corp. Nu eram în stare să vorbesc, așa că m-am apropiat mai mult și am silit-o să se ridice în picioare, întinzându-i mâna. Ezitând, s-a ridicat sfioasă, trăgându-și mai bine halatul, tentant de subțire, în jurul corpului expus. Mi-am plimbat privirea pe trupul ei, de sus până jos, conștient cât de stingherită o făceam să se simtă. Ea a fost cea care s-a expus în mod deliberat, deci îmi câștigasem privilegiul de a o privi. Mă întrebam

dacă pielea ei era le fel de catifelată cum părea, sau dacă gustul ei era la fel de dulce precum mirosea.

I-am ținut mâna într-a mea, trasând absent cerculețe pe ea, cu degetul mare. Cu cealaltă mână i-am cuprins-o pe cea cu care își ținea halatul în jurul taliei, și am îndemnat-o ușor să îl deschidă. Se uita îngrijorată la mine, iar eu mi-am arcuit insistent sprâncenele. A închis ochii strâns și a dat la o parte bucata de material, lăsându-și la vedere corpul parțial gol. Am inhalat silențios aer printre buze, ca mai apoi să îl expir lent.

Rectific: Aimée nu era pregătită, Lita în schimb, da. Și acum o aveam pe Lita în fața ochilor. Aimée nu s-ar fi expus în asemenea fel niciodată. În fața nimănui. Asta mă făcea să fiu mândru și să înnebunesc în același timp.

— Ești frumoasă, am complimentat-o, cu vocea inegală.

Nu o mai văzusem până atunci atât de expusă. Și după cum arăta Lita în acel moment, știam că nici un alt bărbat nu o mai văzuse. Îi puteam auzi bătăile alerte ale inimii. Eram uimit și flatat. Nu am crezut până atunci că am să văd vreodată o fată atât de emoționată sub privirea mea. Ceva îmi spunea că Lita nu era emoționată din cauza mea, ci din cauza ei, pentru că îi era teamă că nu va fi suficient de bună. Nu a spus nimeni, niciodată, că totul trebuie să fie perfect. Totul e unic.

Lita și-a coborât privirea în pământ și eu a zâmbit văzând-o atât de vulnerabilă. Nu ai fi zis că doar cu o seară în urmă îmi spusese plângând că mă iubește, ca mai apoi să îmi dea și o palmă peste umăr.

— Ce a fost în capul tău, Lita? am întrebat-o.

— Eu... Am vrut să îți fac o surpriză...?

— Mă întrebi?

Am privit-o cu coada ochiului, arcuindu-mi o sprâncenă.

A râsuflat.

— Înțelege că nu vreau să fac asta cu nimeni altcineva, Hades. Sunt pregătită.

— Crezi că dacă îți pui haine decupate pe tine și te parfumezi puțin, ești pregătită? Am clătinat din cap cu un aer sever. Crezi că doar fiindcă mă iubești ești pregătită, Aimée?

Ea s-a încruntat instantaneu. La naiba... Nu am vrut să su-
ne chiar așa.

— Și-a tras mâna dintr-a mea, cu un gest brusc.

— Aimée...

— Dacă nu mă vrei, poți s-o spui, la naiba! s-a răstit, răsuf-
lând greoi.

— Fir-ar să fie! Da, asta e, i-am strigat sarcastic. Nu te
vreau!

Mi-am pierdut tot cumpătul. Lita reacționa uneori în așa fel
încât nu îmi dădea de ales.

S-a oprit din mers și s-a întors cu fața la mine.

— Bine! a strigat și ea, strângându-și palmele în pumni.
Du-te dracului!

A dat să plece, dar am prins-o de braț și am răsucit-o spre
mine, aducând-o la pieptul meu. A icnit când i-am prins obra-
zul în palmă și am sărutat-o alert, așa cum făceam de fiecare da-
tă. S-a împotrivit, împingându-mă cu palmele în piept, dar am
strâns-o tot mai tare în brațe, până când a cedat. M-am mus-
trat mintal fiindcă o făcusem să se simtă nedorită. O doream
mai mult decât și-ar fi putut ea imagina vreodată. Și iat-o acum,
dispusă să mi se dăruiască, iar eu... stricam totul.

Refuza să mă sărute, așa că am sfârșit prin a-i cere disperat
permisiunea pe care ea se încăpățâna să nu mi-o ofere.

— Sărută-mă, Lita, am implorat-o, printre răsufări.

Buzele ei mă sărutau, dar gura nu. Nu puteam suporta as-
ta. Voiam să mă delectez cu gustul ei mai mult ca niciodată. Și
acela era singurul lucru după care tânjeam la acel moment, deși
trupul Litei, aproape gol, era în brațele mele.

O iubeam atât de mult, încât nu știam cum să i-o spun.
Cuvintele mi se păreau pur și simplu incapabile să descrie și
să cuprindă un sentiment ca acela. Tot ce puteam face era să îi
demonstrez.

Buzele i s-au întredeschis în cele din urmă și nu am ezitat
înainte să îmi vâr limba în gura ei, umplând-o și cercetând-o
cu mișcări nestăpânite.

Când am întrerupt sărutul, ea m-a privit cu ochii mari și
sticloși.

— Aimée, te vreau. Mult. Însă...

— Nu o să plec nicăieri, Hades, mi-a spus râspicat, prin-
zându-mi fața cu palmele ei micuțe.

— Tu ai fost mereu acolo, pentru mine, Aimée, în ciuda lu-
crurilor urâte pe care ți le-am spus, și în ciuda tuturor izbuc-
nirilor mele.

Aimée a luptat întotdeauna pentru emoțiile pe care eu nu
aveam puterea să le exprim sau accept.

— Nu aş putea să te pierd, am adăugat.

— Păi n-o face, a șoptit ea, uitându-se galeș la mine.

I-am zămbit ambiguu și mi-am înfășurat brațele în jurul
taliei ei.

— Mmm..., am murmurat, afundându-mi fața în părul său.
Arăți și miroși demential.

Ea a oftat, strecurându-și degetele în părul meu.

— Nici nu ai idee cât m-am pregătit, a oftat. E prima și ul-
tima dată când port o lenjerie ca asta. Mă simt penibil în ea. Și,
aproso, cu Hailey vorbeam la telefon când m-ai sunat. Am în-
trebat-o niște chestii de... fete.

Am strâns din ochi, simțind nevoia să îmi dau un pumn. O
acuzasem pe nedrept și mă bucuram că am reușit să mă stăpâ-
nesc în mașină, înainte să îi spun ceva ce aş fi regretat enorm.

I-am sărutat gâtul, mulțumindu-i tăcut. Pielea ei avea un
gust dulce și nu m-am abținut înainte să îmi trec subtil limba
peste buze.

Am râs o dată.

— Mai vorbim în privința lenjeriei, i-am făcut din ochi.

M-a lovit peste braț, iar eu am rânjit nevinovat.

— L-am văzut pe nemernicul de David, i-am spus, indem-
nând-o să păsească în spate, spre pat.

Corpul i s-a încordat, dar nu s-a opus înainte să mă lase să
o întind pe saltea.

— Serios? s-a încruntat. Unde? Tu unde ai fost toată ziua,
aproso?

Mi-am presat buzele de ale ei, murmurând:

— Vorbim după despre asta.

M-am ridicat în picioare, lăsând-o pe ea întinsă și derutată, în pat. A fost nevoie să rămân neclintit câteva clipe, pentru că era imposibil să mă abțin din a o admira, stând așa, întinsă pe pat. Și, cea mai bună parte: era toată a mea.

— Nu te mai zgâi, Hades, și-a acoperit fața cu palmele, chitind rușinată. Serios! Uneori te uiți la mine în așa fel încât am impresia că vrei să mă devorezi.

Și-a ridicat genunchii la piept și m-a privit printre degetul mijlociu și cel inelar. Mi-am tras hanoracul peste cap, dintr-o mișcare, zâmbind zeflemitor. Nici nu știa câtă dreptate avea.

— Nu spune asta. În curând, o să preferi zgâitul în locul a ceea ce am de gând să îți fac.

Din reflex, i-am prins glezna în palmă când a intenționat să mă împingă cu piciorul. Lita uita uneori că reflexele erau atu-ul meu. Mi-am relaxat strânsoarea palmei, dar nu i-am dat drumul, iar ea s-a detensionat, lăsându-și mâinile pe lângă corp și capul într-o parte. Zâmbea privindu-mă. Arăta superb.

I-am conturat atent piciorul, coborând cu degetele pe piciorul ei — pe gambă, pe genunchi și pe coapsă, făcând-o să tresară atunci când am trasat cu blândețe interiorului coapsei sale, până la bata lenjeriei. M-am sprijinit în brațe deasupra ei, fără să o ating cu corpul, ca mai apoi să mă strecur în coapsele sale și să îmi presez corpul de al ei.

I-am sărutat buzele.

— Te iubesc, mi-a șoptit, și am simțit gustul iubirii pe propriile-mi buze.

Capitolul 18

Aimée

Pendantivul de la lanțul lui Hades, pe care i l-am făcut cadou de ziua lui, s-a simțit rece pe pieptul meu când s-a aplecat deasupra mea. Pe lângă faptul că mă simțeam extrem de vulnerabilă, mă speria gândul la ceea ce urma.

Am închis ochii, repetându-mi în minte, ca o mantră, că totul va fi bine. Nu îmi era teamă de act în sine, cât de ceea ce voi simți după. Bănuiesc că teama mea era firească, pentru că eram suficient de neexperimentată cât să mă las involuntar mistuită de nesiguranță. Aveam însă încredere în Hades și asta compensa totul. Aveam nespuse de multă încredere în el, și eram convinsă că el avea să facă totul așa cum trebuia. Atâta timp cât îl iubeam, orice avea să fie perfect dacă era făcut cu el.

Și-a sprijinit fruntea de a mea, imediat ce s-a sprijinit într-o mână, planând deasupra trupului meu lipsit de apărare.

— O s-o luăm ușor, mi-a șoptit pe gât.

Mi-am amintit inevitabil de prima zi de la antrenamente, când mi-a spus același lucru, însă evident într-un context total diferit.

— Dacă vrei să mă opresc, îmi spui și mă opresc, a adăugat.

Vocea lui era diferită — mult mai joasă și precaută. Vibrațiile ei răzbăteau în întregul meu corp. Am încuviințat din cap, înghițind în sec, iar el mi-a sărutat buzele, ca mai apoi corpul să i se încordeze. M-am crispat și am deschis ochii confuză, iar el a înjurat în barbă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

El a clipit mărunț și s-a dat puțin în spate.

— Nu am mai făcut asta aici, știi, în apartament, și nu am...
Părea complet pierdut. Mi-am dat seama nefiresc de rapid.

— Prezervativ? am întrebat.

— Da.

— Oh... A fost tot ce am putut spune.

Nu mă gândisem la asta, iar eu mă gândeam de obicei la toate.

— Nu am putea...? m-am fâstăcit. Păi, nu există altă cale?

Situația devenea stânjenitoare, dar eram tineri, amețiți și îndrăgostiți, iar asta explica totul. Absolut totul. Eram surprinși de siguranța pe care i-o ofeream lui Hades. Cu toate că eram teribil de speriați, nu voiam ca el să simtă asta, pentru că știam că siguranța lui izvoră din siguranța mea. Eram dispusă să găsesc o altă cale prin care puteam face dragoste, fiindcă acela era momentul în care imi doream să fac asta și știam că nu aveam să regret vreodată. M-am bucurat toată viața pentru faptul că am făcut ceea ce am simțit, *când* am simțit. Virginitatea nu se poate pierde oricând, cu oricine, oriunde. Pentru mine reprezenta un moment prea important ca să îl trăiesc altcândva. Nu ținea doar de hormoni sau de dorința sexuală, ci de faptul că oricât de tânără eram, și oricât de speriată devenisem în privința a ceea ce urma, nu mă puteam vedea făcând asta cu altcineva. Mi-am dat seama la acel moment cât de fericită eram pentru ceea ce simțeam. Trăiam cel mai pur și sincer sentiment. Cu el. Acolo. Și nu voiam să mai treacă nici măcar o zi în care să intervină ceva ce m-ar fi făcut să amân. Cumva, simțeam că și Hades voia. Ce bărbat ar refuza o asemenea oportunitate? Cred că tot Hades, pentru că mi-a refuzat patru săruturi și o noapte împreună, iar asta făcea ca iubirea mea pentru el să crească mai mult.

— Am putea..., a bâiguit el. Ai putea lua și pilula de a doua zi, pentru orice eventualitate. Trebuie luată în primele 72 de ore. Patricia..., s-a oprit imediat din vorbit.

— Patricia... ce?

— Ea a luat-o, de vreo două ori. Nu e prea în regulă, totuși... Nu vreau să pățești ceva, Aimée, atâta tot.

Exceptând aducerea Patriciei în discuție, nu puteam trece peste faptul că ea era în acel moment însărcinată. Hades a spus de două ori, deci tot funcționase, nu? Exista un risc, totuși. Nu știam cum funcționa acea pastilă, dar am ignorat posibilitatea absurdă de a rămâne însărcinată. Hades știa cel mai bine și aveam încredere în el.

— E în regulă, am șoptit. Vreau să facem asta.

— Ce? Și-a ridicat sprâncenele. Lita...

— Hades, am insistat.

A oftat și m-a sărutat pe frunte, cedând în fața cerinței mele.

— O să mergem mâine dimineață la farmacie, mi-a spus, apoi m-a sărutat din nou. Și o să fiu... atent. Îți promit.

Am încuviințat, deși nesiguranța i-a traversat vag chipul, el doar m-a sărutat pe buze și eu am surâs ușor. Limba lui s-a strecurat imediat printre buzele mele, înainte ca eu să anticipiez. Măinile mi-au plutit pe spatelul său lat, simțind sub palme cum mușchii i se încordau sub pielea lui fierbinte. Umerii îi erau încordați, pentru a nu permite ca toată greutatea sa corporală să se preseze peste corpul meu. Știam că va fi atent, iar asta m-a făcut să zămbesc în sinea mea.

După cum luasem bine la cunoștință, Hades nu era romantic. Lui îi plăceau ca lucrurile să fie făcute... rapid.

Eram în lenjerie și totuși mă simțeam prea îmbrăcată. Îmi era cald, iar el doar mă săruta. Când s-a balansat ușor între coapsele mele, pielea mi s-a furnicat și obrajii mi-au ars, dar nu am reacționat în vreun fel. Chicotul din gura mea, care era al lui Hades, de fapt, mi-a demonstrat contrariul. Râdea de mine? Probabil corpul meu reacționase fără ca eu să îmi dau seama, iar asta l-a amuzat.

S-a legănat din nou, iar picioarele mele s-au încolăcit parcă cu voință proprie pe coapsele lui, trăgându-l mai aproape. Tot corpul îmi era traversat de impulsuri. Genunchii mi se înmuieră și mă simțeam exact ca o gelatină sub el. Purta pantaloni de trening, dar materialul mi se părea atât de subțire... Îl puteam simți pe Hades între coapse. Eram însă prea preocupată de buzele lui, care acum îmi străbăteau muchia maxilarului, coborând pe linia pulsului, unde mi-a prins pielea și a supt-o

delicat. Dacă mușcatul buzei mi se păruse plăcut, acel sărut pe gât a fost de-a dreptul edenic.

Mi-a sărutat clavicula, împingându-se regulat, lent, între picioarele mele. Corpul meu reacționa instintiv, iar totul era ciudat de familiar și străin în același timp...

Pierdusem demult controlul asupra propriei respirații și secunde treceau cu încetinitorul, în timp ce Hades îmi marca umerii și gâtul cu buzele, presându-se constant în punctul meu sensibil – un contact pe care nu mi l-aș fi imaginat vreodată simțindu-se atât de bine. Devenea deja o tortură și știam că doar voia să mă facă să vreau mai mult. Îi reușea extrem de bine, fiindcă nerăbdarea mea devenea dureroasă. Respirația sa caldă nu făcea decât să mă încingă mai tare, devenind chiar dogoritoare.

S-a ridicat brusc și aproape am scâncit, dar doar și-a tras pantalonii jos, rămânând în boxeri. Mi-am ferit privirea, rușinată, fixând tavanul de deasupra mea, care abia se zărea în obscuritatea încăperii. Nu puteam ignora felul în care instinctul meu urla să îl trag pe Hades în pat și să îl simt mai mult decât frecându-se de mine, dar am rămas docilă până când el și-a reluat locul. Stătea în genunchi, între picioarele mele desfăcute, și și-a poziționat palmele pe coastele mele. Degetele sale se simțeau reci pe pielea mea. Ochii săi priveau undeva, dar nu știam unde, fiindcă eu îi aveam pe ai mei închiși.

Degetele mari i s-au strecurat sub marginea inferioară a sutienului meu, mângâind blând baza sânilor. Îi simțeam gri și voiam să scap cât mai repede de sutienul care parcă își schimbă dimensiunile între timp, și ajusesse să mă strângă la un nivel insuportabil.

— Chiar vei ține mereu ochii închiși, Aimée? a murmurat Hades, iar eu l-am privit printre gene. Iubito, ador să te văd dăruindu-mi-te, dar vreau ca și tu să mă vezi pe mine.

Mi-am deschis ochii ușor și el a zâmbit leneș.

Una dintre palmele sale mari s-a strecurat sub cupa sutienului meu, iar eu aproape am icnit. Buzele mi s-au întredeschis brusc și tot acru a ieșit dintr-o dată din mine. Mi-am reprimat imboldul de a-mi acoperi fața cu palmele. Eram atât de străină față de atingerile atât de intime...

Hades mi-a zâmbit înțelegător și m-a sărutat pe stern, cu-prinzându-mi și cealaltă sân în palmă. Am tras brusc aer printre dinți, iar el mi-a furat și acest prilej, sărutându-mă și masându-mi sâni cu mișcări succinte. Mi-a desfăcut sutientul, iar eu m-am ridicat puțin de pe saltea, ca să îi fac treaba mai ușoară. Odată ce sutienul a fost abandonat pe podea, dinții mei strângeau buza de jos a lui Hades. S-a ridicat și m-a sărutat în jos pe corp, pe gât, pe stern și între sâni, în timp ce cu mâinile mi-a tras chiloții în jos pe coapse. Gâtul mi se uscăse, dar nu îmi păsa. Mi-am umezit buzele cu limba, într-o încercare instintivă de a-mi hidrata gura. Clipind mărunț, i-am putut simți lui Hades rânjetul pe buze atunci când chiloții mei au ajuns la glezne, și apoi pe jos.

Am rămas... inertă. Pur și simplu, aveam impresia că o să mă dezintegrez acolo, sub privirea lui cercetătoare și atentă.

S-a aplecat din nou peste mine, iar eu i-am făcut loc între coapsele mele. M-a ridicat ușor de șolduri, presându-se din nou în punctul meu sensibil, iar contactul era mult mai intens. Îl simțeam mai bine și îl doream și mai mult. Am înghițit în sec, iar el a gemut în gura mea imediat ce m-a sărutat. Pieptul gol îi era lipit de al meu și, la acel moment, mintea mea nu se mai putea concentra decât pe atingeri. Simțurile mele erau mult mai receptive și clare.

Hades era... tare. Îl simțeam tare. Era o senzație care mă ațâța mai mult decât aș fi crezut. Mi-am ridicat instintiv șoldurile, în ritm cu ale sale, întâlnindu-l dornică. Palma lui Hades se plimba pe abdomenul meu și pe lateralul coapsei mele, ajungând până la genunchi, iar buzele lui sărutau orice petec al pielii mele.

Pe cât de nou era totul, pe atât de mult mă incita. Și cumva, știam ce era de făcut.

Părul său moale de la ceafă era acum strâns la mine în pumn și picioarele aproape îmi amortiseră la cât îl strângeam pe Hades între ele. A rămas nemișcat câteva secunde, iar eu am răsuflat zgomotos, lăsându-mi capul pe spate. Se simțea perfect, deși încă aveam bariera impusă de boxerii lui.

A înjurat în barbă și s-a grăbit să își scoată boxerii, timp în care eu mă străduiam să nu mai găfăi ca o disperată.

Mă consolam cu gândul că și el era la fel de dornic și nerăbdător ca mine.

Felul în care se agita îmi demonstra asta.

Felul în care mă privea și felul în care mă săruta.

Felul în care mă ținea în brațe...

Totul îmi demonstra cât eram de dorită.

Nu îl vedeam, fiindcă nu mă mai puteam mișca din cauza ghemului de emoții din corpul meu.

Hades nu a vorbit deloc înainte să se poziționeze între coapsele mele. Acum, era complet gol. Mi-a ridicat un picior pe șoldul lui, poziționându-și palma în spatele genunchiului meu. Am tresărit la acel contact, lipsit acum de orice fel de material săcăitor. Mi-am strâns palmele pe spatele lui, trăgându-l mai aproape. Îl simțeam pe Hades cum se străduia să facă totul încet și cu grijă, dar puteam jura că eu eram mai nerăbdătoare ca el. A fost imposibil să facem totul extrem de încet, fiindcă odată ce ne excitasem, acel moment nu se putea derula cu încetinitorul. Totul era condus de dorință și controlat de instincte – de corpurile noastre. Ne atrăgeam unul pe celălalt exact ca doi magneti și nu ne puteam opune forței care ne călăuzea.

Șoldurile lui Hades s-au balansat mai repede decât precognizasem eu, iar gambele mele s-au strâns vehement în jurul lui. Pieptul mi-a vibrat atunci când am icnit și respirația mi s-a oprit brusc în piept. Degetele de la mâini mi s-au înfipt violent în pielea asudată a spatelui său. Hades a inhalat scurt și zgomotos, împingându-se puternic în mine, apoi retrăgându-se lent.

Am avut impresia că întregul meu trup s-a despicat în două. Senzația era insuportabilă, dureroasă și iritantă. Îmi venea să urlu și să strâng ceva între dinți. Aveam să îi las lui Hades semne pe spate, ținând cont de cât de adânc îmi erau unghiile înfipte în pielea lui. Pleoapele mă dureau, în timp ce ochii îmi erau strâns închiși. Tot corpul meu implozase în acel moment.

Hades s-a împins din nou în mine, iar eu nu am ezitat înainte să scot un sunet infundat și aproape jenant. Totul era plăcere și agonie deopotrivă. Ca și când corpul meu tânjea la ceva ce clar îi dăuna, dar știa cumva că doar așa își putea potoli pofta. Hades a încremenit și respirația i s-a întretăiat.

S-a aplecat și a îngăimat cu buzele lipite de tâmpla mea: — Mă... opresc?

Vorbea sacadat, în timp ce eu nu eram în stare să rostesc ceva. Nu puteam vorbi. Îmi era imposibil să articulez ceva coerent sau măcar audibil. Mi-am întors alene capul spre el și mi-am presat buzele de ale sale, iar el a înțeles tăcerea mea. Hades a fost primul și singurul bărbat care într-adevăr îmi înțelegea tăcerea. A știut ce mi-am dorit la acel moment și a știut cum să îmi ofere.

M-am relaxat, detensionându-mi zona în care îl simțeam pe el intrând. Nu s-a retras, dar s-a împins mai mult în schimb, insistând. Am crezut că acela avea să îmi fie sfârșitul – că urma să rămân fără aer în timp ce aveam parte de cea mai intensă experiență.

Voiam să îi spun lui Hades să se oprească, pentru că totul era mult prea dureros, dar nu am făcut asta. El m-a simțit însă și s-a retras lent, ca mai apoi să își schimbe poziția, sprijinit într-un braț. Încercam să îmi revin când cealaltă mână a sa a cuprins-o pe a mea, lipind-o de saltea, în timp ce degetele i s-au încheștat cu ale mele. Acea strângere de mână m-a liniștit nespus. Strângându-l pe Hades de mână mă făcea să cred că îl puteam face să înțeleagă cum mă simțeam. Cum mă făcea el să mă simt.

Mi-am ridicat șoldurile mai mult, întâlnindu-l, fiindcă încă îl voiam cu disperare. Tânjeam la ceva ce evident nu îmi făcea bine, dar nu puteam reprimă asta. Eram călăuzită de instincte și nu aveam cum să mă opun în fața a ceea ce corpul meu subconștient cerea.

Hades mi-a înțeles intenția și a intrat brusc, penetrându-mă mai rapid decât aș fi putut eu să gândesc în acel moment.

De această dată am lăsat ca durerea mea fizică să se manifeste, gemând într-un fel în care nu m-aș fi putut închipui făcând-o vreodată. Plinătatea era îngrozitoare – mă dureau toți mușchii, de parcă se lichefiau pe rând, sorbind din mine și ultimul strop de energie. Hades nu s-a mișcat, ci doar și-a dat capul pe spate, odată ce eu mi-am arcuit spatele involuntar. Geamătul său a fost puternic și vibrant, dublând astfel extazul pe care amândoi îl simțeam. Alături de plăcere, acel extaz era acompaniat de cel mai afrodisiac chin întâlnit vreodată.

Iubeam să îl văd astfel pe Hades.

Era satisfăcut și eram fericită că eu eram motivul fericirii sale. Cumva, plăcerea lui estompa suferința mea fizică.

Iubeam să îl văd astfel.

Mi-a spus printre inhalări greoaie numele, mișcându-se re-gulat în afară și în interiorul meu.

A fost lent la început, până m-am obișnuit, apoi l-am in-demnat să devină mai energic. Toată plăcerea mi se acumula treptat, dar sigur, în pântec. Înainte să iasă definitiv din mine, Hades s-a împins la fel de brusc, și l-am simțit mai adânc ca niciodată. l-am strâns palma într-a mea, neștiind sigur dacă ge-meam pentru a se retrage sau pentru a continua. Voiam să fa-că ambele lucruri, în același timp. Cum era posibil una ca asta?

A ieșit rapid din mine, înainte să își sprijine fruntea pe umă-rul meu. Brațele îmi erau acum strânse ca un inel pe umerii lui, iar fața îmi era afundată în baza gâtului său. Corpul îmi tremu-ra și urechile îmi văjăiau.

Toată căldura mea corporală s-a scurs deodată afară, lăsând în urma ei o senzație de nedescris. M-am relaxat complet și am închis ochii, savurând acea clipă de neprețuit.

Hades s-a lăsat în final peste mine, presându-și buzele de umărul meu.

— Acum, a început el, lipsit de vlagă, după ce te-am făcut a mea cu adevărat, îți pot spune cât de mult te iubesc, ca să nu crezi că spun asta doar pentru a te aduce în patul meu. Ești aici, ești a mea, și încă te iubesc. Tu ești fericire, Aimée, să nu uiți asta, a răsuflat, sărutându-mi linia pulsului. O fac în tăcere, dar te iubesc mai mult decât ți-ai putea închipui.

Nu mi-am deschis ochii, fiindcă eram lipsită de orice dram de energie care m-ar fi ajutat să fac asta. Știa că l-am auzit, deși nu am răspuns. M-am lăsat copleșită de moment, simțind cum corpul mi se îngreuna, înainte să adorm la el în brațe, repetân-du-mi constant cuvintele sale în minte.

I-am simțit buzele pe fruntea mea, ca mai apoi să ofteze. Nu a fost cea mai lungă și inedită declarație de iubire pe care mi-am imaginat-o de-a lungul timpului, dar nici nu puteam cere mai mult. Venind din partea lui Hades, doar pronunțarea cuvintelor

„Te iubesc” însemna nespus de mult pentru mine. Chiar dacă nu mi-ar fi spus, eu m-aș fi simțit, în continuare, iubită lângă el. În cele din urmă, Hades s-a lăsat iubit și a iubit. Mai mult decât mi-aș fi putut eu închipui.

...

În următoarea dimineață, m-am trezit cu greu. Ochii mei refuzau să se deschidă, dar simțeam greutatea lui Hades pes-te a mea, sufocându-mă. Mușchii îmi erau epuizați și simpla lor încordare mă storcea de energie. Mi-am fluturat genele în speranța că-l pot zări pe Hades, dar lumina puternică din dormitor m-a silit să închid ochii la loc. Știam că avea capul așezat pe abdomenul meu, deși nu-l vedeam. În ciuda faptului că eram complet goală, nu eram deloc afectată de acest aspect. Dimpotrivă — mă simțeam bine să fiu astfel în brațele lui.

Acum, că respirația sa îmi traversa pielea de pe burtă, toa-te imaginile din noaptea anterioară s-au derulat în capul meu.

M-am relaxat, rememorându-le cu plăcere.

Am deschis ochii în final și l-am privit printre gene, dor-mind. Cred că brațul îi amorțise sub greutatea mea, dar felul în care sforăia ușor mi-a dat de înțeles că nu îl deranja. *Sforăi doar când sunt obosit*, mi-am zis. Îl obosisem, oare? Aproape am răs când am relizat că avea capul așezat parțial pe sânii mei. Trecusem deja prin prea multe premiere ca asta să mai repre-zinte una.

Mi-am ridicat mâna și mi-am plimbat vârful degetelor pe spatelul lui. Omoplații îi erau atât de proeminenți și mușchii atât de perfect conturați. Cu o noapte în urmă, nu am fost de-loc atentă la cât de bine se simțea trupul său antrenat sub pal-mele mele. Exact cum bănuisem că se va întâmpla, i-am lăsat urme cu unghiile pe spinare. Zgârieturile încă erau roșii și tot ce voiam era să le sărut, ca să îi dispară.

Am zămbit privindu-l. Nu mă puteam imagina trăind vreo altă zi fără el. De fiecare dată când mă uitam la el, îmi reamin-team cât de norocoasă eram că îl iubeam.

Și el mă iubea.

Și mai presus de cuvinte, el îmi demonstra asta prin simpla sa existență; prin modul în care se afla acum lângă mine, ținându-mă în brațe, după o noapte cu adevărat marcantă.

Hades a gemut, inspirând adânc și foindu-se, iar eu am tresărit. Nu a deschis ochii, dar și-a apăsât buzele de abdomenul meu. Așadar, era treaz. Mi-am ridicat mâna de pe spatele său, neștiind ce ar trebui să fac. Eram temătoare în privința reacției sale.

Și-a ridicat capul, iar părul său dezordonat m-a făcut să zâmbesc. Mi-a zâmbit și el – un zâmbet încruntat, cu ochii mișiți și cu o expresie adormită. Arăta ca și când nu era convins că eram acolo, lângă el.

A închis ochii și s-a ridicat într-un cot, trăgându-mă în jos pe pat cu celălalt braț, până când fețele ne-au ajuns la același nivel. M-a sărutat cast pe buze. Eram extrem de bucuroasă că scăpasem de inhibiții. Judecând după ceea ce tocmai se întâmplase între noi, să fiu complet expusă în fața lui, la lumina zilei, părea o nimica toată.

— 'Neața, rază de Soare, a murmurat.

Mi-am mușcat buza, înainte să îi răspund cu un surâs:

— 'Neața.

— Cum ești? a răsuflat lent, cu ochii închiși.

Era extrem de obosit și probabil dacă nu eram trează, el încă ar fi dormit buștean.

— Bine..., am șoptit.

Și-a ascuns fața în baza gâtului meu, lipindu-și buzele de pielea mea.

Mă bucuram că îl preocupa acest aspect. În fapt, știam deja că o făcea.

— A fost grozav, am chicotit eu, vrând să îl conving că nu avea de ce să își facă griji.

Și-a ridicat capul și m-a privit sceptic, cu ochii încă adormiți. Era teribil de frumos în starea de somnolență.

— Știu că a fost al naibii de dureros, Lita. Nu mă minți.

Avea dreptate.

Am oftat, închizând ochii.

— E normal să se simtă așa prima dată, a adăugat. Te vei obișnui în timp.

M-am crispat.

— În timp...?

— Da, a răspuns, degajat. Acum ești foarte..., a ezitat, trăgând aer în piept, cu ochii închiși, *inaccessibilă*.

Și a zâmbit, cu un aer spășit.

Știam că nu asta era cuvântul pe care îl căuta, dar nu am insistat.

— Te-am simțit extrem de bine, a continuat el, privindu-mă printre gene. Probabil și datorită faptului că nu am folosit prezervativ. Te-am rănit?

Cât de ușor putea vorbi despre asta! M-am îmbujorat auzindu-l. Exprimarea lui sinceră mă copleșea, chiar dacă era legată de un subiect atât de intim.

— Nu. Nu m-ai rănit.

Răspunsul acesta răspundea la foarte multe întrebări, de fapt, iar Hades știa asta.

Eram dubios de tăcută și ezitantă, dar Hades era prea adorant ca să observe. Cred că eram foarte uluită, conștientizând treptat ceea ce se întâmplase cu adevărat, ca să pot fi la fel de dragăstoașă precum eram înainte. Mintea mea era preocupată cu imaginea lui Hades gemându-mi numele. Ca să nu mai spun de vaga senzație deranjantă dintre coapse. Aveam nevoie de un duș urgent.

— Păi, nu pare să fie așa, a mormăit el. Spune-mi, Lita. Nu prea știi ce simt fețele după ce fac sex.

Oare de ce nu eram surprinsă?

Am încuviințat, zâmbindu-i și mișcându-mi capul într-o parte pe saltea.

— Sunt bine. Mă simt... excelent. Am nevoie de un duș doar.

A rânjit mulțumit, plimbându-și palma pe abdomenul meu.

— Ar trebui să mergi la farmacie, i-am amintit, iar el a răsuflat extenuat.

S-a ridicat de pe mine și și-a tras pantalonii de trening pe el. Mi-am ferit din nou privirea, cât el stătea cu spatele. S-a întors

cu fața la mine, trecându-și mâna prin păr și răvășindu-l mai mult. La lumina zilei, corpul lui perfect arăta inuman. Adoram cum i se așezau pantalonii de trening pe șolduri și cum V-ul proeminent i se ivea de după betelia lor.

Am tras așternuturile albe peste săni și mi-am afundat fața în perne, inhalând parfumul lui, care era puternic impregnat peste tot pe unde trecea. Inclusiv pe pielea mea.

— Cred că mai întâi ar trebui să schimbăm astea, a sugerat el, iar eu m-am uitat confuză la el.

A făcut semn spre așternuturi, iar eu am devenit brusc stacojie din cap până-n picioare.

— Oh, Doamne. Mi-am acoperit fața cu palmele. Asta e stânjenitor...

El a chicotit și s-a lăsat într-un genunchi pe pat, deasupra mea. Mi-a luat palmele într-ale sale și le-a sărutat.

— Nu, nu e. Înseamnă mai mult decât ți-ai putea imagina. Hai, ridică-te, m-a îndemnat. Le duc la baie și fac și un duș.

L-am ascultat și m-am ridicat de pe pat, iar el mi-a tras pe cap un tricou de-al lui, ridicându-mi apoi bărbia cu degetul arătător, ca să mă sărute ușor.

Mi-am prins părul în coc în timp ce Hades a scos așternuturile și le-a dus în coșul cu rufe, la baie. L-am auzit când a dat drumul la duș, ca mai apoi ușa de la baie să se deschidă. S-a întors în dormitor când eu scrutam conținutul șifonierului, căutând alt set de lenjerie pentru pat. Apartamentul lui Hades era dotat cu lucruri pe care eram convinsă că el nu le-ar fi cumpărat vreodată. Mă întrebam cine s-o fi ocupat de toate.

M-am uitat la el curioasă când s-a oprit în pragul ușii, iar el mi-a oferit un zâmbet malefic, prinzându-mă de braț și trăgându-mă spre el.

— Hmm..., a murmurat.

Și-a menținut rânjetul și m-a tras după el, mergând cu spatele, iar eu l-am urmat derutată.

— Hai în duș.

Am clipit mărunț.

— Nu faci tu primul?

Cunoscându-l pe Hades, aș fi putut jura că nu asta era problema.

— Facem împreună, a conchis, nelăsându-mi nici măcar o cale de a mă împotrivi.

Gura mi s-a deschis larg și m-am dat un pas înapoi. Nu eram sigură de faptul că eu și Hades, singuri într-un loc atât de strâmt, avea să se termine prea decent. Nu eram încă în starea necesară de a face asta din nou.

— Oh, Doamne! am ripostat, iar el a râs. Vorbești serios?

— Oh, haide, Lita, a râs. Doar facem duș – atâta tot.

M-am încruntat, reticentă.

— În niciun caz, i-am trântit-o, înainte să mă întorc cu spatele la el.

— Te rog, a insistat, trăgându-mă de încheietură. Te vreau, acolo, sub duș... Cu apa prelingându-se pe corpul tău superb, pe care abia aștept să îl am din nou. Se simte mult mai bine sub apă, crede-mă...

— Hades, am întins palma spre el, într-un gest decisiv. Am spus nu.

Râsul său pofticios a răsunat în tot apartamentul. Și-a înfășurat brațele în jurul meu, de la spate, și mi-a sărutat gâtul.

— Haide, a insistat. Ai cursuri peste jumătate de oră și nu avem timp de pierdut.

Am oftat exasperată, știind că avea dreptate. Dacă în jumătate de oră aveam curs, însemna că era aproape ora două. Hades îmi învățase programul de când se obișnuise să mă ducă la cursuri.

Dumnezeule... Mi s-a părut cel mai lung și sublim weekend avut vreodată.

— Haide, mi-a șoptit suav, sărutându-mi din nou gâtul. Știi că te iubesc...

Capitolul 19

Hades

Aimée arăta superb în acea dimineață. Semnele pe care i le lăsasem pe gât îmi bucurau sufletul. Nu am fost niciodată mai mândru de ceea ce făcusem. Abia așteptam să o scot din casă, ca toată lumea să vadă că ea era a mea – că îmi aparținea trup și suflet. Puteam observa cât de extenuată era, dar nu aveam de gând să i-o spun.

Am tras-o cu mine în duș, deși ea protesta necontenit. A fost un weekend prea plin ca să mai țin cont și de ceva atât de minor, și nu m-am străduit să mă abțin din a o sili să facă duș cu mine. Intențiile îmi erau focusate strict pe economisirea apei și a timpului; să o admir și ating din nou pe Lita era ca un bonus. Eram conștient că nu puteam să fiu din nou cu ea în acea dimineață. Încă își revenea după noaptea anterioară și nu voiam s-o rănesc. Nu mai mult decât probabil o făcusem. Refuza să recunoască, dar știam că a durut-o. Era imposibil să fie altfel, judecând după cât de sensibilă era. Și eu eram suficient de... mare.

Am intrat primul în cabina de duș, strecurându-mă sub jetul fierbinte de apă. Lita a rămas neclintită în mijlocul băii, iar eu mi-am lăsat capul pe spate și mi-am trecut mâinile prin păr, dându-l pe spate. Simțeam privirea nesigură și speriată a lui Aimée, studiindu-mi corpul. Am prins-o zgâindu-se, iar ea și-a ferit privirea rușinată. Sperasem întrucâtva ca noaptea petrecută împreună avea să o facă mai încrezătoare. Mi-ar fi plăcut să fie perversă doar cu mine.

Zâmbind, mi-am întins rapid brațele spre ea și i-am tras tricoul peste cap, lăsând-o complet expusă. A tras aer printre buze și l-a oprit în piept. Mmm... Acel piept...

— Vii sau nu? Mi-am arcuit o sprânceană la ea. Apa e perfectă. Fierbinte și al naibii de plăcută.

După un moment de ezitare, a închis ochii și a inhalat adânc. Oh, la naiba!

Am prins-o de braț și am tras-o lângă mine. A icnit când picăturile mari de apă i-au lovit fața și părul.

— Nu mai gândi atât de mult, Lita.

— Nu gândesc mult, doar că...

— Șșș, am sărutat-o, lipindu-i trupul de al meu.

Mi-am turnat gel de duș în palmă, iar ea și-a dat părul incredibil de lung pe spate, odată cu bretonul. Era atât de naturală și frumoasă. I-am masat corpul, având grijă să nu ratez vreun loc. M-am ales cu câteva palme când insistam unde nu trebuia. În clipa în care degetele mele i-au atins zona laterală din dreptul pântecului, Lita a chicotit. Am făcut-o din nou, iar râsul ei a devenit incontolabil. Lita se gâdila. Asta nu putea fi decât în favoarea mea. Zâmbind mulțumit de noua descoperire, m-am simțit de parcă tocmai aflasem o setare incredibilă la propria jucărie.

— Oh, nu..., a șuierat, intuind intențiile mele.

Am gâdilat-o în acea dimineață până când aproape s-a sufocat de râs. Se zvârcolea în cabina de duș, iar eu nu-mi puteam opri hohotele de râs, provocate de fapt de râsul ei zgomotos și atât de simpatice.

Fericirea mea provenea din fericirea ei. Adoram s-o văd râzând.

— Gata, a reușit să articuleze printre valurile de râs. Serios, Hades! O să fac pipi în cabina de duș.

Apa i se prelingea pe trăsăturile luminate și pline de viață, conturându-i-le într-un mod aproape la fel de sexy precum felul în care îmi gemuse numele cu o noapte în urmă. Pe lângă râsul ei, acela era cel de-al doilea sunet de care nu m-aș fi săturat vreodată.

Palmele sale mici se simțeau ca atingerea unui fulg pe corpul meu, atunci când a venit rândul ei să îmi dea trupul cu gel de duș. Făcea asta cu atât de multă atenție, zăbovind adeseori ba pe pectoralii mei, ba pe omoplați.

— Te descurci de minune, i-am spus. Ar trebui să facem asta mai des.

— Nu-i așa? și-a ridicat sprâncenele, fălindu-se.

— Da. Te-aș lua de soție chiar acum, aici.

Palmele i s-au oprit, iar mușchii mei s-au încordat. Am zămbit la reacția ei, deși ea nu mă vedea din spate, unde se afla. Mi-am întors aproape imperceptibil capul spre ea.

— Nu te cer în căsătorie în cabina de duș, Lita. Nu acum.

Ea a răsuflat și mi-a prins abdomenul în brațe, ridicându-se pe vârfuri pentru a-și propti bărbia pe umărul meu.

— Mai ai de îndurat până atunci, a spus.

I-am luat o mână într-a mea și i-am sărutat interiorul palmei. Mi-a sărutat umărul, iar eu am oprit dușul. Am tras un prosop mare de pe suportul poziționat pe peretele lateral și i l-am înfășurat în jurul corpului. Am cuprins-o cu brațele și am privit-o în ochi, asigurându-mă că era atentă în totalitate.

— Știi că nu mă pricep la declarații... Și știi și că toată dragostea mea îți aparține. Nu știu ce m-aș face dacă ai pleca. M-ai lăsa mai gol decât sunt acum.

După un moment de seriozitate, lent, am izbucnit amândoi în râs.

Eram atât de prost la declarații...

Dar, eram nebun după ea. Eram îndrăgostit de o fată la care nici măcar nu visasem vreodată. În ciuda nopții petrecute împreună, schimbarea nu se făcea atât de simțită pe cât am crezut eu că o va face. Cumva, relația dintre mine și Lita era suficient de puternică cu mult timp înainte să trecem de acel pas.

— O să îți fac un tablou în care am să îți explic că nu voi pleca niciodată, fiindcă observ că oricât ți-aș repeta asta, Hades, tu tot nu înțelegi. Încetează să îți susții cu atâta înverșunare convingerea complet greșită despre persoanele din jurul tău.

Tonul ei scădea de la un cuvânt la altul. Mi-a cuprins obrazul în palmă, iar eu am privit în jos, resemnat. Cuvintele ei

întotdeauna ajungeau exact unde trebuia și nici măcar nu încercam să le împiedic.

— Acum, a continuat ea, că știu prin ce ai trecut, îți înțeleg comportamentul. Nu am să te judec pentru asta și nici nu am să îți reproșez nimic, însă nu vreau să trăiești zi de zi cu teama asta în suflet, bine? Nu pot garanta nimic legat de viitor, fiindcă nu știu ce ne rezervă, însă nu am fost niciodată mai convinsă de ceva anume cum sunt de faptul că te iubesc. Ești rănit, și ai tot dreptul să respingi preocuparea celor din jur față de tine, însă te rog doar să nu mai pui la îndoială iubirea pe care eu ți-o port.

Cum putea oare încăpea atâta iubire într-un corp atât de mic? Lita vorbea atât de ușor despre ceea ce simțea, încât mă simțeam de-a dreptul inutil în fața ei. Mă obișnuiam greu cu faptul că ea într-adevăr știa acum aproape totul despre ceea ce m-a măcinat pe interior atâta amar de vreme. Eram fericit că îmi știa suferințele și că reușea, fără să îmi dea seama, să mă vindece. Cred că mult mai greu îmi era să întâmpin, de fiecare dată când o vedeam, valul imens de sentimente pe care le simțeam pentru ea.

I-am zămbit strâmb.

— Îmi e teamă de faptul că te vei trezi într-o dimineață și că vei realiza că nu sunt suficient de bun pentru tine.

Lita și-a rostogolit ochii și m-a împins ca să iasă din cabina de duș. A oftat profund și s-a șters rapid cu prosopul, înainte să își tragă tricoul meu pe ea și să își pieptene părul.

— Te iubesc, Hades, a îndreptat peria spre mine, cu sprâncenele ridicate. Ține minte asta, bine? Pentru că iubirea explică totul, și este suficientă ca să mă păstreze lângă tine. Iubirea pe care ți-o port mă ține lângă tine.

Lita crescuse. Crescuse atât de frumos, doar într-o noapte, încât mă înduioșa. Devenise mult mai sigură pe ea și preluase controlul asupra unor lucruri pe care eu nu le puteam nici măcar intuit. Spre exemplu, sentimentele ei, erau ceva la care nu m-am așteptat. Dragostea lui Aimée era sinceră, neviciată și autentică.

M-am bucurat de solitudinea cabinei de duș și am mai rămas acolo câteva minute. Lita a înghătat periuta mea de dinți și-a pus pastă pe ea, exact când eu am ieșit din cabina de duș.

M-am încruntat la ea, înfășurându-mi pe coapse un alt prosop scos din dulap.

— Aia e periuța mea, i-am amintit, iar ea m-a fixat cu privirea în reflexia oglinzii.

A ridicat nonșalantă din umeri, rotind vehement periuța pe dinți.

— Era, a subliniat, amintindu-mi de scara în care ne-am certat pe bolul cu popcorn.

M-am dus lângă ea și i-am tras într-un moment de neatenție periuța din mână. Ea a gemut exasperată și sângele meu a plonjat frenetic prin vene, auzind-o. Mi-a tras mâna, cu tot cu periuță, ca mai apoi s-o ia dintre degetele mele și să își continue rutina. Într-un sfert de oră, am fost gata să-l spălați pe dinți, exact la timp.

Ne-am schimbat de pijamale și aproape am înnebunit așteptând-o pe Aimée. Puteam jura că aveam să fac în curând potecă pe parchetul din sufragerie. Mi-am verificat mesajele și apelurile. Seph mă anunța că au ajuns la apartamentul lor și că ne vedem la cursuri. Am zăbovit o clipă înainte să îi spun că *avem multe de discutat*. Probabil el și Hailey credeau că Lita a rămas doar peste noapte la mine, nu că se mutase definitiv. Abia așteptam să le văd expresiile. Aveau să fie mai uimiți decât eram eu însumi.

Mi-am deschis laptop-ul și l-am așezat pe bar. L-am conectat la telefon și am pus câteva melodii noi în mobil. Aveam nevoie de ele, pentru mașină.

Lita a ieșit din dormitor, îmbrăcată într-o pereche de blugi închiși la culoare și un pulover subțire, împletit, de culoare albastră, care îi cădea de pe un umăr. Părul îl avea lăsat pe umeri și mi-am dat seama că voia să își ascundă semnele de pe gât cu el. Nu eram sigur dacă strălucea astfel din cauza soarelui de afară sau dacă era urmarea nopții pe care am petrecut-o împreună. Speram la a doua variantă. Trupul ei radia mai mult decât de obicei, deși Lita nu părea conștientă de lucrul ăsta. Arătam jalnic pe lângă ea, cu părul meu dezordonat, hanoracul negru, jeanșii și bocancii. Oricum aveam să arăt bestial ținând-o pe ea de mână.

— Trebuie să oprim la farmacie, m-a smuls ea din transă. E vreuna în drum spre Columbia?

Am lăsat cheile de la mașină să alunece cu subtilitate în buzunarul pantalonilor, ferite de ochii curioși ai lui Aimée. S-a oprit la ușă, punându-și geanta pe comodă în timp ce se încălța cu o pereche de cizme negre, scurte, cu toc.

— Ah, da, fir-ar! am oftat eu. Farmacia.

Lita s-a uitat cu nemulțumire la mine, înainte să își pună geanta pe umăr.

— Te-aș ruga să conduci mai încet, dar știi că n-o vei face. Chiar nu vreau să mi se înfoaie din nou părul. Nu azi, când predau proiectul pe care l-am făcut acum câteva zile. Vreau să arăt cât de cât decent, nu de parcă...

— De parcă ai avut o noapte nebună cu iubitul tău extrem de arătos? S-ar putea să iei un zece plus pe asta, i-am făcut din ochi. Pot asista la cursul tău. Fii sigură că profesoara ta va fi ocupată și vei lua categoric notă mare.

Am rânit cu subînțeles.

— Ei bine..., a chicotit ea. Dacă insiști, nu mă opun. Dar, ca să știi, cursul îl predă un fost luptător de sumo.

Am râs, lăsându-mi capul pe spate, iar Lita m-a acompaniat. Mi-am vârat telefonul în buzunar, închizând clapa laptopului.

— Ai luat cipsuri? a întrebat ea, luând o pungă în mână.

— Da, aseară. Știam că nu n-ai să iei.

A zâmbit inocent și a vârat punga la ea în geantă. A deschis ușa și a ieșit, complet inconștientă de ceea ce avea să vadă în parcare subterană. Am urmat-o, păstrându-mi zâmbetul, și am încuiat ușa în urma mea. O ascultam vorbind despre cât îi era de foame, dar nu am îndrăznit să spun vreun cuvânt, din teama de a nu izbucni în râs. M-a înghiontit cu cotul în abdomen atunci când am ieșit din lift și m-am uitat în jos la ea.

Ochii ei albaștri mă omorau cu ingenuitatea lor.

— Ce e cu tine? m-a chestionat ea. Așa te comporți mereu când îți e foame? E bine de știut, a râs. O să am grijă să avem întotdeauna mâncare în apartament.

I-am deschis ușa de la garaj și am lăsat-o să meargă înaintea mea.

Am râs.

— M-ai cam obosit aseară, știi, am tachinat-o, rânjind obraznic.

Desigur că m-am ales cu o palmă peste umăr.

— Mi-am dat seama, a contraatacat ea. Sforăiai ca un urs când m-am trezit.

Mi-am arcuit sprâncenele, iar ea s-a oprit pe loc, învârtindu-și capul în căutarea motorului.

— Serios? Am scos cheile din buzunar. Ți-am spus că sforăi doar când sunt obosit.

Am apăsă pe butonul cheilor de la mașină și Audi-ul a luminat, scoțând un sunet scurt. M-am îndreptat cu pași lejeri spre autovehicul, trecând degajat pe lângă Lita care, probabil, privea oripilată întreaga scenă.

— Hades, ce faci?

Tonul ei era afectat.

Am deschis portiera de la volan și m-am uitat cu o surprindere artificială la ea.

— Urc în mașină...? Credeam că e destul de evident.

A clipit mărunț, analizând mașina de la distanța la care era. Buzele mele se luptau cu un zâmbet gigantic.

— Ce mașină, Hades? Ești nebun?

M-am uitat încruntat la ea.

— Mașina mea, am lămurit-o. Mașina noastră.

Spunând asta cu voce tare suna mult mai bine decât în mintea mea.

Mașina noastră.

Apartamentul nostru.

Camera noastră.

Patul nostru.

Relația noastră.

Iubirea noastră.

— Cum adică mașina ta? a făcut un pas mic în spate. Hades, asta e mașina lui Seph. Termină cu glumele și hai să mergem. O să întârziem.

Am pufnit, de-a dreptul uluit.

— Am vândut motorul, Lita.

Expresia incredulă i s-a contorsionat într-una stupefiată.

— Ai făcut ce...?!

Am tras aer în piept.

— Am vândut motorul și am luat mașina asta la schimb. Știi că o mașină e mult mai eficientă, Lita. Doar, te rog, nu face o tragedie din asta.

S-a deplasat cu pași mărunți spre mine, fără să își ia privirea de la mașina neagră.

— Hades..., a băiguit ea, ...nu ești sănătos.

— Păi, cred că ar fi cazul să îmi administrez tratamentul, nu crezi?

Am tras-o de talie la pieptul meu, ca să o sărut apăsător.

I-am simțit zâmbetul micuț de pe buze, dar nu a protestat. S-a dat ușor în spate și s-a uitat încă uimită la mine. Ce era așa mare scofală o mașină?

— Nu mă pune să o duc înapoi, am implorat-o, atunci când ușa de la garaj s-a auzit și Colin alături de Caroline au intrat, ținându-se de mână.

Am simțit-o pe Lita încordându-se în brațele mele și am strâns-o mai tare, asigurându-mă că nu se îndepărtează atunci când Caroline ne va observa. Desigur că ochii ei verzi și ageri ne-au reperat imediat, iar Colin a zâmbit prietenos în același timp. S-au oprit în dreptul nostru și am bătut palma, timp în care Lita tot încerca să se retragă din brațele mele, iar eu mă opuneam cu vehemență.

— Hei, i-a întâmpinat Lita cu vocea vioaie.

— Salutare, ne-a zâmbit Colin. Ce faceți?

Ochii lui au coborât la felul în care am strâns-o pe Lita de mână, strecurându-mi degetele printre ale ei. Privirea lui Caroline trecea totul în revistă și asta contribuia la zâmbetul meu dubios de radiant.

— Bine, le-am răspuns, iar Lita a dat să își tragă mâna dintr-a mea. Tocmai ce ne-am trezit și mergem la cursuri. Voi ce faceți?

Colin s-a încruntat puțin, iar Caroline deja își ferea privirea în mod deliberat.

— Ne-am întors de la Sam acum două ore și merg să o duc pe Caroline la cursuri. După trec pe la Tom's, vii? Sau... veniți?

Mi-am strecurat brațul pe după talia Litei, mijindu-mi ochii.
— Nu vin. Eu și Aimée avem treabă azi, acum că s-a mutat la mine. Avem de despachetat bagaje, știi?
Mi-a fost greu să mă abțin din a adăuga: *Ați trecut și voi doi prin asta, oricum.*

M-am uitat în treacăt la Caroline. Adoram faptul că relația cu Lita îmi făcea viața mai palpitantă. Relația cu Lita îmi arăta ce însemna, de fapt, viața.

Sprâncenele lui Colin s-au ridicat și capul i s-a dat ușor pe spate. Era la fel de uimit cum probabil urma să fie și Seph. Aveam să fac multe victime în acea zi. Eu, locuind cu cineva. Eu, locuind cu o fată. Eu, fiind într-o relație. Eu, iubind pe cineva. Devenisem altă persoană și asta datorită lui Aimée și a modului său de a mă iubi; datorită izvorului său nesecat de dragoste.

— Bun, a cântat Colin. Bravo, atunci, a răs o dată. Mă bucur pentru voi.

I-am sesizat privirea șatenei fixând-o pe bruneta din brațele mele, care arăta de parcă implora în gând vreo zeitate să o facă invizibilă.

— Mulțumim, am rânjit eu la Colin.

— Apropo, asta e mașina ta? a întrebat el, încruntându-se.

— Da, am răspuns categoric. Scuze că am parcat pe locul tău, dar e prea strâmt cel în care îmi parcam de obicei motorul.

Colin m-a privit lung, iar un zâmbet languros i-a curbat buzele. Simțeam privirea lui Caroline până în măduva oaselor.

— Mă uimești pe zi ce trece, omule, a cântat Colin, bătând în retragere, cu Caroline urmându-l îndeaproape.

Nu i-am spus nimic, doar i-am sărutat apăsător părul Litei.

De cum cei doi au dispărut pe ușa mare a garajului, Lita m-a împins, lipindu-mă de portiera din spate a mașinii.

Oh, Lita arțăgoasă.

— Ești un nemernic, Hades! a izbucnit, exact cum mă așteptam. Fata aia a fost cândva prietena mea cea mai bună. Mă simt îngrozitor ca ea să se uite la mine în timp ce băiatul pentru care cândva nutreai sentimente mă ține de mână ca un posesiv notoriu. Ce e în neregulă cu tine?! Îți place să te joci cu sentimentele și...

A tăcut când am tras-o brusc spre mine și am sărutat-o. Lubeam să o privesc chițâind nemulțumită, dar mai mult îmi plăcea când tăcea.

— Fii serioasă, Lita. Caroline și-o merită cu vârf și îndesat. Urcă și hai să te duc odată la cursuri ca să te pot lua de acolo la fel de repede.

A cedat, învinsă, și a urcat în mașină. Și-a pus centura, iar eu am zâmbit zeflemitor. Doar nu credea că o să conduc la fel de repede mașina.

Am oprit la prima farmacie care ne-a ieșit în cale, iar Aimée a coborât în grabă și a luat pastila. A ieșit stacojie din farmacie și pe mine m-a bufnit râsul. Era atât de stânjenită de situația în care o pusesem, încât nu m-am putut abține să nu fac puțin haz pe seama ei. A înghițit pastila cu apa pe care o avea în geantă și a rămas tăcută tot drumul până la Columbia. Nici măcar nu a observat că pusesem melodiile celor de la Daughtry în mașină.

Mi-am poziționat palma pe coapsa ei și am strâns-o ușor, captându-i atenția. Mi-a zâmbit și am înțeles că nu era cazul să intervin. Probabil încă se obișnuia... Sau nu? Nu aveam idee ce era în mintea ei uneori. Deveneam alarmat când ezita, darămite când tăcea atât de mult. Știam că totul era nou pentru ea, cum era și pentru mine, de altfel. Dar de vreme ce știa că o iubesc, nu înțelegeam de ce își făcea griji. Nu era iubirea eternă soluția la toate? Nu era iubirea de ajuns pentru noi doi?

De când naibii mă gândeam eu la așa ceva?

Am intrat pe porțile institutului Columbia și am parcat undeva aproape de clădirea unde Lita avea curs. Curtea era ticsită de studenți, fiindcă era mijlocului pauzei dintre majoritatea cursurilor. Am coborât amândoi din mașină, iar eu am cuprins rapid mâna Litei într-a mea, încuind mașina în urma noastră. Ea doar a închis ochii și a tras aer în piept. Oare nu îi plăceau manifestările publice? I-am captat privirea într-a mea când s-a uitat în sus și mi-am aplecat capul, presându-mi din mers buzele de ale ei. Nu a dat înapoi, ci s-a lăsat călăuzită. Ne-am oprit în drum ca să îi iau un sandviș. Nu mâncase nimic și nu aveam de gând să o las să îmi mănânce cipsurile, tocmai de aceea i le-am scos din geantă.

Lita a dat să intre în sala de curs, dar am tras-o spre mine de încheietură.

— Nu ai uitat ceva? mi-am arcuit sprâncenele la ea, apoi am sărutat-o.

— O să întârzii, Hades, m-a muștră ea.

I-am dat drumul, apoi am tras-o din nou.

— Te iubesc, i-am spus și am sărutat-o.

Ea a surâs.

— Și eu te iubesc.

Unicul meu curs din acea zi era abia peste o oră, așa că mi-am luat aprins o țigară și am urcat în mașină, exact când telefonul mi-a sunat. Seph m-a chemat la Tom's, dar i-am spus că trec să îl iau. Știam că probabil aveau să fie toți colegii acolo și voiam să evit orice discuție cu ei.

Seph m-a privit cu ochii mari când am oprit mașina lângă el. A urcat și a privit derutat în jur. Eu am zâmbit atotștiutor, intrând în traficul semi-aglomerat al Manhattan-ului.

— Trebuie să juri că să te cred.

Nici după ce i-am spus de patru ori că am vândut motorul și că am luat mașina nu m-a crezut.

— Stai să înțeleg..., și-a mijit el ochii la mine. Ai mers la Jim și i-ai dat motorul în schimbul mașinii ăsteia?

— Cam așa ceva.

S-a sucit spre mine.

— De ce naibii ai face așa ceva?

— Aimée s-a mutat cu mine și motorul nu mai era de ajutor.

Expresia lui Seph a fost de nedescris. Nu conștientizasem căte am făcut în acel weekend.

— Noi... suntem împreună, m-am fâstăcit eu. Într-o relație serioasă.

Seph era tăcut și îmi sonda expresia cu mare atenție. Nu știam ce exact înțelegea el prin asta, dar știam că va fi ceva de bine oricum.

— Nu te mai holba, i-am zis, privind în față. Am luat mașina pentru că știu că o să ne folosească mai mult decât motorul. Și, oricum, nu mai sunt același Hades de acum patru ani.

— Maxwood..., a oftat el. Știam că Aimée are o oarecare influență asupra ta, dar... Nu credeam că înseamnă chiar atât de mult pentru tine. Vreau să spun... La naiba, v-ați mutat împreună!

Și-a întors capul spre mine.

Acum, îl înțelegeam pe Seph în privința lui Hailey. Am virat la intersecție.

— I-am povestit aproape totul despre mine, Seph. Îmi știe trecutul de care mă feresc. Știi seara în care am fost la Karaoke? A doua zi, Victoria a venit cu Dakota la apartamentul meu și au văzut-o pe Aimée în dormitor. Vineri seară Darwin a venit și el la mine, să mă cheme la un alt dineu afurisit de-al lui, și i-am făcut cunoștință cu Aimée. Ea a intrat în viața mea înainte să îmi dau seama, Seph. Nu știu cum să îți explic, dar mă bazez pe experiența ta, ca să mă înțelegi. Aimée... e peste tot. Oriunde m-aș duce și ce aș face, ea e acolo, în capul meu. De asta i-am cerut să se mute cu mine. O vreau cât mai aproape de mine. Nu pot controla ceea ce se întâmplă între noi, dar nu vreau ca ea să plece. Mi-e teamă de faptul că o să își dea seama la un moment dat că nu o merit și că va pleca...

— Cu tot cu inima ta, m-a completat el, întrerupându-mă. Îi simțeam privirea analizându-mă și știam că a recunoscut disperarea pe care o aveam în suflet.

— Vai de tine, Maxwood, a oftat el, melancolic. Te iubește? Adică... ți-a zis că te iubește?

Am încuviințat.

— La felul în care cred eu că iubește Aimée, nu te va părăsi vreodată, frate. Vorbesc serios.

Mi-am întors scurt capul spre el, asigurându-mă că vorbea serios.

— Îți jur că aș muri fără ea.

Seph și-a strâns buzele, ferindu-și privirea de a mea.

— Cum ziceam...? Ah, da, te-ai nenorocit. Al naibii de nenorocit.

— Cât o să dureze chestia asta cu incertitudinea? El s-a uitat sceptic la mine.

— Fii serios, Maxwood. Asta depinde de tine. Dacă ai încredere în Aimée, teama asta va dispărea.

Am pufnit, relaxându-mă în scaun. Avea dreptate.

Am tăcut amândoi câteva minute considerabile, apoi Seph a vorbit:

— Hailey a spus Da.

Am zâmbit languros, privind fix în față. Nici nu mă așteptam la altceva.

— Felicitări, frate, i-am urât sincer. Chiar mă bucur pentru voi doi. Vă meritați unul pe celălalt.

Seph era categoric uimit de cuvintele mele.

— Îmi place al naibii de mult ce face Aimée din tine, a râs el, iar eu i-am zâmbit cu jumătate de gură.

Și-a trecut palma prin părul blond și apoi a răsuflat prelung.

— Ne-am certat sâmbătă, știi, a început el. Nu ne-am mai certat de luni de zile. Sam mi-a ținut apoi o predică lungă și nu am mai putut amâna momentul. Am intrat în dormitorul unde era și am căzut în genunchi în fața ei. A început să plângă atunci când am cerut-o.

Toată situația aceea mă făcea să înțeleg cu adevărat relația dintre ei doi. Seph și Hailey erau pregătiți să își petreacă toată viața împreună. Ceea ce au trăit de-a lungul timpului le-a marcat inevitabil întreaga viață, și nu i-aș fi văzut vreodată fiind cu alte persoane. Ori erau împreună, ori erau singuri pentru totdeauna. Nu exista cale de mijloc.

— Tu o iubești pe Aimée? m-a întrebat el, după câteva momente, văzând că am căzut pe gânduri.

M-am uitat stăruitor la el, apoi mi-am întors capul în față, la trafic.

— Da! Cu tot sufletul.

Capitolul 20

Aimée

M-am întâlnit cu Hailey într-o oră liberă și i-am povestit ce am făcut în weekend, exceptând noaptea avută cu Hades, desigur. Hailey îmi era prietenă, dar ceea ce aveam cu Hades nu voiam să împart cu nimeni. Când vorbisem cu ea, duminică după amiază, am ținut-o la telefon doar pentru că nu aveam stare. Eram emoționată, imaginându-mi reacția pe care Hades urma să o aibă văzându-mă... așa cum eram. M-a ascultat cu atenție în acea zi de luni, în timp ce îi povesteam cum a dat Hades motorul în schimbul mașinii, și mărturisindu-i că mă speria de moarte modul în care situația lua contur. Hades nu doar că se schimba el însuși, dar producea schimbări majore și în jurul său.

Ea mi-a spus cum Seph a cerut-o în căsătorie și eu am felicitat-o, încercând să par cât mai uimită. Nu era ea și când nu îmi spusese de planurile lui Seph... Dar nu voiam să par băgăcioasă spunându-i asta. Hailey nu s-ar fi supărat, oricum. Nu i-am spus nici că Hades mi-a spus că mă iubește, deși ea a insistat cu subtilitate pe acest subiect. Am evitat-o cu aceeași subtilitate.

Ne-am întâlnit cu băieții la cafenea, unde am râs și glumit exact cum ar trebui să o facă studenții de vârsta noastră. Ochii prietenilor lui Hades ne priveau stăruitori de la o altă masă retrasă, însă mă bucuram că Hades nu le dădea atenție. Mă ținea de mână și mă săruta ori de câte ori avea ocazia. Și când nu avea, inventa una. Seph și Hailey radiau. Îi adoram. Iubeam iubirea lor.

Iubeam iubirea noastră.

...

Săptămânile următoare au fost liniștite, exceptând primele zile în care mă durca stomacul îngrozitor. Prospectul pastilelor pe care le luasem mă informase că puteau exista reacții de acest gen, așa că nu mi-am făcut griji. Mă feream de Hades, fiindcă știam că ar fi luat vina asupra lui și nu voiam asta. Aparent, nu a observat, dar cu atât mai bine.

Nu știu când, sau cum, dar să trăiesc alături de el devenise cu adevărat un mod de viață.

— Alege o melodie, mi-a spus el, într-o zi.

Cred că era mijlocul lui Mai. Îmi amintesc perfect cum mirosul proaspăt se strecura de afară în apartamentul nostru, printre draperiile subțiri suflate de adierea blândă a verii. Purtam doar un tricou negru de-al lui Hades, de sub care mi se zăreau boxerii roz, și umblam în picioarele goale prin apartament, cu părul prins în coc și cu bretonul ciufulit. Hades fuma pe balcon, contemplându-mă.

— Ai vreo preferință? l-am întrebat, trăgându-mi laptoful în poală.

— Vreau ceva... diferit.

Am zâmbit atotștiutoare, stând un moment pe gânduri. Un zâmbet timid mi-a apărut pe buze când am văzut din întâmplare o melodie pe care mama și tata obișnuiau să o asculte când erau singuri. l-am surprins de multe ori, fără știrea lor, cum dansau noaptea în sufragerie, după ce mă duceau pe mine la culcare.

Cu o atingere scurtă a degetului, am lăsat ca melodia *Wouldn't it be nice*, de la The Beach Boys, să ne monopolizeze.

M-am uitat cu coada ochiului la Hades, iar el a suflat în trombă fumul de țigară. În clipa în care m-am ridicat de pe pat, involuntar, am început să fredonez versurile, ridicându-mă pe vârfuri:

— *Wouldn't it be nice if we were older
Then we wouldn't have to wait so long
And wouldn't it be nice to live together
In the kind of world where we belong...*

Am pășit pe balcon, sub privirea pătrunzătoare a lui Hades. Razele soarelui treceau printre firele rebele ale părului lui, făcându-l să strălucească cu reflexe aurii. Hades era ireal de frumos.

Din doar trei pași, am ajuns la el, cântând cu aerul unui solist veritabil:

— *You know its gonna make it that much better
When we can say goodnight and stay together...*

El mi-a întins brațul și eu m-am cocoloșit la pieptul lui.

— *Wouldn't it be nice if we could wake up*

In the morning when the day is new

And after having spent the day together

Hold each other close the whole night through...

Hades mi-a prins palma într-a sa și m-a îndemnat să fac o piruetă. l-am urmat îndemnul și m-am rotit lent, sub privirea lui fascinantă, și cu versurile melodiei pe fundal:

— *Happy times together we've been spending*

I wish that every kiss was neverending

Wouldn't it be nice...

M-a tras înapoi la pieptul lui, păstrându-și brațul pe umerii mei, iar eu mi-am lăsat capul pe spate. Mi-a cuprins maxilarul cu palma și, ușor, ca o atingere de fulg, și-a atins vârful buzelor de ale mele. Mirosea a țigară, dar nu mă deranja. Închizând ochii, i-am inspirat cu nesăț prezența, ascunzându-o adânc în sufletul meu, de unde nimeni nu avea să o ia vreodată.

— Mai cântă, a șoptit, peste buzele mele.

Fără să fac vreo mișcare, am continuat versurile melodiei, cu vocea tremurândă:

— *Maybe if we think and wish and hope and pray it might come true*

Baby then there wouldn't be a single thing we couldn't do

We could be married

And then we'd be happy...

Hades și-a presat buzele de ale mele.

— *Wouldn't it be nice*

Apoi mi le-am presat eu peste ale lui.

— *You know it seems the more we talk about it*

It only makes it worse to live without it

But lets talk about it

Wouldn't it be nice...

I-am simțit zâmbetul pe buze, și când am deschis ochii, i-am simțit și privirea, pătrunzându-mi până în inimă.

— Rândul tău, am murmurat.

A turtit chiștocul în scrumiera de pe pervaz după ce a mai tras un fum. Apoi, fără să obiecteze, a mers în dormitor și a butonat laptopul. I-am privit omoplații, mușcându-mi buza. Avea pe el doar un șort gri, care i se așezase neglijent pe șolduri, ceea ce îl făcea să devină un bun tulburător de gânduri. Mai sus de omoplatul drept, avea o pată vineție, pe care am recunoscut-o ca fiind de la ultimul meci. Inspirând profund, am eliminat acea amintire din minte. Făceam asta după fiecare meci de-al lui.

— Aleg ceva vechi, pentru că și tu ai făcut-o, m-a anunțat, stând aplecat în fața laptopului.

M-am spijinit de balustrada înaltă a balconului și mi-am încrucișat brațele la piept.

— În regulă, i-am răspuns, și melodia a început.

Amplificatorul lui Hades o făcea să se audă perfect pe balcon.

M-am încruntat, derutată de faptul că nu recunoșteam melodia. Melodiile vechi erau genul meu. Sau cel puțin așa îmi plăcea să cred.

Hades a început să cânte, îndreptându-se spre mine.

— *Baby will be my, corona and lime*

And I will be your, main squeeze

And if your brother don't like my style,

We can take it to the street,

We can take it to the street...

Hades făcea puține lucruri care îl defineau într-un mod clar și concret, iar unul dintre ele era cel de a cânta. Noi doi ne obișnuisem să ne transmitem gândurile prin versurile melodiilor. Modul acesta de a conversa ne făcea să credem că acele melodii erau scrise pentru noi. Erau compuse pentru sufletele rătăcite, de către suflete ce găsiseră destinația.

Ca de obicei, deși eu cântasem o melodie despre *noi*, Hades alesese să cânte una despre *mine*. Mă făcea să mă simt specială.

— *Yo, little girls in the city, dress up pretty*

Go out and get messed up, get shitty

Girls by the sea, dress like hippies

And rock love beads and go skinny dippin'

Girls in the hills, go day trippin'

To get their nails done and hair straightened

Little girls in the 818

Get hot when I roll over Laurel Canyon...

— Ești nedrept, i-am spus când m-a tras în brațe la el.

— *Let me tell you bout a girl I know,*

She like hip hop and rock n roll

She walk slow down the avenue,

I ain't met her but I'll get her when I do

Let me tell you bout a girl I love,

She stay at home cuz she hate the club

Baby butt, pretty little features

I ain't met her but I'll get her when I see she...

Mi-a prins lobul urechii între dinți făcând o pauză.

— *Let me tell you bout a girl I know,*

She like hip hop and rock n roll

Let me tell you bout a girl I love

Let me tell you bout a girl I love...

— Spune-mi, i-am zâmbit.

— Vrei să găsec acum niște complimente?

— La superlativ, te rog.

Mi-a zâmbit și el, exact ca unui copil naiv, îngustându-și ochii.

— Ești cea mai frumoasă fată din întreaga lume, dar asta doar pentru că ești a mea.

Și m-a ciupit de fund.

Am țipat scurt, rămânând cu gura căscată. Nu știu dacă țipasem pentru că îmi maltratase fundul sau pentru că îmi ră-nise ego-ul.

Și-a luat pachetul de țigări de pe pervaz și a mers în dormitor. Cu un aer îmbufnat, improvizat, l-am urmat, și i-am sărit în spate de pe treptele balconului. Deloc surprins, mi-a prins gabele în palme și m-a lăsat să îi sărut umărul, să îmi trec

măinile prin părul lui mătăsos, și să rămân acolo până am ajuns la bucătărie.

Pardoseala din living era rece sub tălpile mele goale. Hades mi-a întins o înghețată pe băț, iar din dormitor se auzea *You're the one that I want*, de la Grease.

— Nu-mi vine să cred că a început melodia asta! am râs, încrucișându-mi picioarele pe canapea.

Hades își unduia umerii, interpretându-l cu patos pe John Travolta. Nu-i ieșea deloc, dar l-am lăsat în pace, făcând și eu pe Olivia Newton-John.

Ușa de la intrare s-a deschis și Hailey, urmată de Seph, au intrat. Și-au aruncat de îndată o privire compătimitoare, în timp ce se descălfau. Hades și-a umplut gura cu înghețată, iar eu am zâmbit larg. Inclul lui Hailey strălucea superb sub razele solare.

— Oh, nu, a oftat Seph. Țștia doi trec din nou prin momentul ăla, i-a spus lui Hailey.

Ea a aprobat, uitându-se ciudat la mine și la Hades.

— Ar trebui să mergeți la terapie de cuplu, dragilor.

Mi-am înfrânat râsul cu o mușcătură zdравă din înghețata de fructe de pădure. Hailey s-a trântit pe canapea, lângă mine, provocând un sunet înfundat. Seph a scos o altă înghețată din congelator și a desfăcut-o, vorbind cu Hades despre planurile din acea zi, iar eu am întrebat-o pe Hailey dacă-i pregătită pentru sesiune.

În zilele următoare, Hades a refuzat aproape orice luptă propusă de Jordan.

Și-așa s-a făcut că într-o luni am deschis ușa de la apartament și Brad m-a privit încordat de după ea. Buzele mi s-au întredeschis, și am rămas nemișcată în prag. Brad nu a schițat nimic pe chip atunci când m-a întrebat despre Hades.

— Nu e acasă, i-am răspuns sec.

— Pot să intru?

Am ezitat, eschivându-mă. Nu voiam să îl supăr pe Brad refuzându-l, pentru că Hades îmi spusese să mă feresc pe cât

posibil de el, dar nici nu îl puteam lăsa să intre în apartament când eu eram singură.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, a rostit insistent. N-o pot face din hol.

— Însărnă că nu e suficient de important.

O namili îmbrăcată în negru stătea în spatele lui, pînindu-l. *Co am dubious*, mi-am spus. Îl întâlneam de trei ori, și de fiecare dată fusese la fel de straniu.

— Dacă am venit pînă aici, crede-mă, este important. Am aflat că Hades s-a angajat.

M-am sprijinit cu umărul de locul ușii, observînd că se strîngindise brusc și că avea de gînd să vorbească în hol.

— Așa e, i-am răspuns.

— Nu mai are nevoie de banii mei acum, a concluzionat, rezervat. Știu că tu l-ai constrîns să facă asta, dar fii sigură că nu o să dureze. Hades nu va putea sta prea mult timp fîr să lupte, și atunci cînd își va da seama, să nu-l prind cîlcînd la Vikings. M-ai înțeles?

— Da, am încuviințat o dată, gînditoare.

— Îi dau voie să se întoarcă doar dacă o va face acum.

— Hades nu vrea să se întoarcă la Vikings, Brad. Conformez-te!

— Tu doar transmițe-i mesajul; părerea ta e mai puțin importantă pentru mine. Îl știu pe Hades încă de cînd rata sacul cu pumnul, și știu că luptele sunt viața lui.

M-a privit atent în ochi, iar eu i-am susținut privirea, neîntimidată. Vîzînd că nu am de gînd să completez cu ceva, s-a întors și a plecat.

S-o creadă el c-am să îi spun lui Hades despre asta, mi-am zis în gînd.

Hades se angajase la firma lui Sam, unde și Seph lucra încă din primăvară. Eram atât de fericită pentru Hades, pentru că reușise în sfîrșit să facă ceea ce îi plăcea. Brad nu avea dreptate; nu l-am constrîns pe Hades în privința a nimic, ci el a ales să renunțe la Vikings. Mi-a mărturisit că nu mai simțea atât de des nevoia de a se lupta, iar atunci cînd o făcea, mergeam împreună la antrenament, unde stătea ore întregi.

În acea seară, Hades a venit cu Dakota la apartament. Sora lui Hades mi-a sărit în brațe și mi-a sărutat obrazul. Figaro mă trăgea de șosete, gudurându-se pe lângă gleznele mele. După ce am lăsat-o pe Dakota să meargă la baie, Hades mi-a șoptit că mâine era ziua ei, parcă stânenit puțin de situație. Nedumerită, mi-am ținut buzele la el și l-am ridicat pe Figaro în canapea.

— Trebuie să îi luăm cadou! De ce îmi spui abia acum, Hades?!

El și-a scărpinat ceafa.

— Pentru că am uitat să te anunț. Nu sunt obișnuit cu chestiile astea, Lita.

Am oftat, și mi-am mușcat gânditoare buza.

— Ce-ar fi să îi facem o surpriză? am zâmbit, entuziasmată. Hades și-a arcuit o sprânceană.

— Nu avem timp pentru asta și, în plus, probabil Victoria i-a pregătit deja ceva.

Mi-am împins buza de jos în față, demoralizată.

— Mi-ar fi plăcut să îi organizez eu una, m-am confesat.

— Mai ai încă vreo șapte ani la dispoziție pentru a face asta, pentru că sigur n-o să îi mai placă surprizele după optsprezece ani.

Emoționată, am zâmbit la adevăratul sens al cuvintelor lui. Aveam să fim împreună în următorii ani...

Dakota a ieșit de la baie, și m-am apucat să pregătesc ceva de mâncare, cu ea. Hades a făcut duș și ni s-a alăturat, gătind cu noi. Gătind e puțin exagerat spus, pentru că el doar ne dădea intenționat alimente greșite, și ne făcea poze spontane.

— Ai spus că tu vei fi cel care va găti, i-am amintit.

— N-am loc de voi două, nu observi?

M-am uitat la Dakota, iar ea s-a încruntat la Hades, cu buzele ținute. El își butona indiferent telefonul și râdea de pozele pe care ni le făcuse. Țineam în mâini o pungă de făină, iar Dakota mi-a zâmbit complice. Am tras o cană de pe blatul bucătăriei și am umplut-o cu făină. Subtil, i-am împins-o Dakotei.

— Hades, mai știi în ce îmi plăcea mie să mă costumez de Halloween, când eram mai mică? l-am întrebat Dakota, iar el a încuviințat absent din cap.

— Spune, a insistat ea, rostogolindu-și ochii. Eu am zâmbit spășită.

— În fantomă, a răspuns Hades, fără să își ridice ochii din telefon.

— Și mai știi ce îmi spuneai?

— Că semeni cu un elf acoperit de făină...?

În clipa în care Dakota s-a uitat la mine, m-am ridicat pe vârfuri și am întors punga de făină deasupra capului lui Hades. Tot praful de un alb imaculat a căzut din pungă, provocând peste Hades un nor mare și dens de făină. Când Hades a înjurat și a făcut un pas în lateral, Dakota i-a aruncat restul de făină în față, iar Hades și-a lăsat telefonul pe bar și dintr-o mișcare a ridicat-o pe Dakota în brațe. Râsul lor a umplut apartamentul, și inima mea. A fost rândul meu să fac poze haioase.

Să strângem mizeria făcută însă, a fost cea mai interesantă parte. Hades ne-a spus că o să ne luăm pedeapsa curând, apoi a intrat în baie să facă alt duș, și ne-a lăsat să curățăm singure făina din bucătărie. Eu și Dakota mai mult am întins făina, jucându-ne cu ea.

— Sunteți incredibile, a bufat Hades, când a ieșit din baie.

Aproape uitasem de obsesia lui în privința curățeniei. Punându-și un prosop în jurul gâtului, s-a uitat dezamăgit la cât de albă devenise bucătăria lui neagră.

Mi-am trecut o mână peste față și i-am zâmbit incurajatoare Dakotei.

— Mergi și spală-te, i-a spus Hades. Curățăm noi aici.

Dakota a fugit în baie, iar eu m-am uitat cu coada ochiului la Hades.

— Sunteți culmea, a bombănit, scoțând aspiratorul din debara de pe hol.

Nu mă puteam mișca, pentru că dacă aș fi făcut-o, lăsam dă de făină în urma mea.

— Noi? Noi, doar ne-am jucat.

S-a oprit în fața mea, cu aspiratorul în mâini.

— Sunteți la fel de imature, mi-a zâmbit dulce.

Am chicotit.

— Obișnuiește-te!

Am luat aspiratorul, iar el l-a băgat în priză. Mi-a aspirat tricoul și pantalonii scurți de fâș pe care îi purtam, apoi am aspirat cu bucătăria.

O oră mai târziu, Victoria a venit după Dakota. Deși fetița a insistat să rămână la noi, Victoria a refuzat categoric. Hades și-a rostogolit ochii auzind-o, dar nu a insistat, pentru că știa că a următoarea zi era ziua de naștere a Dakotei și că nu îi puteam cumpăra un cadou dacă ea era cu noi pretutindeni.

Victoria nu se avânta în vreun dialog cu mine, iar eu nici atât. Acum, că știam povestea ei cu Darwin, impresia mea față de ea se schimbaseră radical. Era o femeie elegantă și cochetă, care spera cu tot sufletul ca hainele și machiajul să îi ascundă suferința. Cumva, îmi amintea de mama, dar ignoram gândul acesta.

Când am văzut-o pe Dakota radiind de bucurie văzând-o pe Victoria, mi-am amintit inevitabil de părinții mei... Ei erau prezențe îndepărtate atât în spațiu, cât și în timp. Cândva, aveam să vorbesc cu ei. Când anume, nu reușeam să îmi imaginez.

Deși pe Victoria o vedeam des datorită Dakotei, pe Darwin nu l-am mai văzut de când l-a invitat pe Hades la dîneu. Continua să îi trimită regulat bani în cont lui Hades în fiecare lună. Am aflat asta atunci când Hades a închis contul și s-a angajat. Eram surprinsă cât de bine îi plătea Sam pe el și pe Seph. Hades avea să continue în domeniul afacerilor. Îl ascultam uneori, ore întregi, noaptea târziu, povestindu-mi despre planurile pe care le avea după terminarea facultății. Nu bănuisem că se gândise la atât de multe lucruri concrete, legate de viitorul lui. Sam a fost atât de binevoitor. Eram fericită că el și Seph aveau să muncească în același loc.

După ziua Dakotei, m-am concentrat pe sesiunea de sfârșit de an, stând ore întregi în apartament și învățând pentru examenele finale, pe care le-am trecut cu brio. M-am bucurat nespun pentru faptul că luasem inteligenta decizie de a face proiectele

pe parcursul semestrului, altminteri nu aș fi avut suficient timp pentru învățat la sfârșitul anului.

Eram deja la începutul lunii iunie și nu îmi dădeam seama când a trecut timpul. Am reușit să obțin rezultate remarcabile în acel an, iar decanul nu a ezitat să-mi propună să rămân acolo pentru ceilalți patru ani de facultate. Un dezavantaj, dacă i-aș putea spune așa, era faptul că trebuia să plătesc restul anilor. Mi se părea corect, în cele din urmă. Era un sacrificiu insignifiant.

Am acceptat, cu zâmbetul alungit de la o ureche la cealaltă; Hailey și Seph nu au ezitat să mă felicite cu o noapte la Karaoke; Hades nu a ezitat să mă răpească de la Karaoke și să mergem pe G.W. Bridge, pe motiv că vrea să îmi petrec seara doar cu el...

Mergeam prin oraș, cu geamurile mașinii coborâte, în timp ce Hades mă ținea de mână, deși conducea.

— Pot conduce până acolo ținându-te de mână, mi-a spus el.

— Da, am răs, pentru că mașina e automată.

Mi-am lăsat capul pe tetieră și am rânjit la el. Aveam părul împletit neglijent într-o coadă, și unele șuvițe îmi intrau în gură din cauza curentului care se producea în mașină. Aveam gloss pe buze și șuvițele mi se lipeau, efectiv, de buze.

— Știi că aș fi făcut-o și dacă nu era, mi-a spus Hades, făcând slalom printre mașini.

Strângându-l de mână, am privit copleșită, ca de fiecare dată, marea de lumini care s-a înfățișat în stânga noastră. Apa de sub pod strălucea, reflectând nocturnele orașului și ale mașinilor. Mi-am scos brațul liber pe geam și l-am sprijinit pe muchia portierei, închizând ochii. Iubeam nopțile de vară, cu aerul lor răcoritor și cu brize marine. Am iubit acele nopți de vară, pentru că le-am petrecut cu Hades.

Nu puteam opri cu mașina pe pod, pentru că ea nu era motor, și am fi primit o amendă nepoftită dacă am fi încurcat traficul. Așa că de când cumpărase Hades mașina, mergeam pe faleză, undeva la intarea pe pod. Spațiul era îngărdit de bare de metal, scunde, pe care Hades mă urca tot timpul cu fundul și mă ținea în brațe. În spatele meu, podul înalt se întindea până pe partea cealaltă a râului.

— Ce facem vara asta? l-am întrebat pe Hades, cu obrazul așezat pe umărul lui.

— Nu știi, a murmurat.

Mi-am ridicat capul și l-am privit atentă.

— Ești bine?

Am putut observa cum îmi evita privirea, deși eram înconjurată de un întuneric obscur.

— Hades...

— Aimée, trebuie să îți mărturisesc ceva, deși risc să te pierd pentru totdeauna. Eu...

L-am împins cu palmele în piept, îndepărtându-l.

— Nu! Nu îndrăzni să strici totul, Hades. Te rog!

— Lita...

— Nu, la naiba! am strigat, coborând de pe balustradă.

M-a prins de încheietură și m-a tras înapoi spre el.

— Aimée, ascultă-mă.

M-am uitat în sus la el, pe sub sprâncene. De ce nu intuitsem din timp că avea să îmi spună ceva? S-a comportat normal întreaga zi și nu s-a trădat prin cuvinte sau atitudine. Ideea că Hades ar fi putut pune oricând sfârșit relației noastre mă nenorocea. Refuzam să cred că ar face asta vreodată, dar nu puteam să rămân calmă ori de câte ori el se comporta nefiresc. Orice relație are propriile insecurități, și acele nenorocite de neclarități mă înnebuneau. Îl cunoșteam pe Hades și îl iubeam nespuse, dar lipsa de încredere în cei din jur mă împiedica, uneori, să am încredere și în el.

— Dacă îți e teamă că mă poți pierde, înseamnă că ceea ce urmează să îmi spui are șanse să facă asta, nu? Nu vreau să te ascult. Nu vreau să te aud. Vreau doar să simt momentul ăsta, Hades. Atât.

— Rahat, Lita. Nu trebuie să plângi.

Mi-am trecut un braț peste ochi, întinzându-mi rimelul și machiajul. Nu-mi aminteam când fusese ultima dată în care plânsesem.

— Tu mă faci să plâng.

— Lita, ești paranoică, a râs el ușor. De ce plângi?

Aspră, m-am tras din brațele lui și mi-am încrucișat brațele la piept.

— De ce plângi? m-a întrebat din nou, apăsând fiecare cuvânt.

Am tras aer în piept.

— Plâng pentru că... Pentru că așa simt.

Expresia lui s-a imblânzit și, lent, s-a apropiat de mine. Întregul corp îmi tremura, dar când Hades m-a prins de mână, m-am liniștit. Mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului său, ridicându-mă pe vârfuri, iar el mi-a cuprins talia, îngropându-și fața în zona dintre umărul și gâtul meu. Lacrimile încă mi se rostogoleau pe obraji, dar plângeam silențios.

— De când zac lacrimile astea în tine, Lita?

Mi-am umezit buzele.

— De la ziua Dakotei. Îmi este foarte dor de Dylan.

Mi-am tras nasul, iar Hades mi-a sărutat gâtul.

— Faptul că îmi ascunzi lucruri mă înnebunește, Hades.

— Lita, nu îți spun unele lucruri, pentru că ele nu merită atenția și timpul tău. Acum, lasă-mă te rog să termin ce am început acum zece minute.

Respirația lui fierbinte îmi străbătea pielea gâtului. L-am strâns mai tare în brațe, deși el a intenționat să se desprindă de mine.

— Lita..., a insistat, iar eu i-am dat în cele din urmă drumul.

Am devenit rapid mai mică decât el cu vreo douăzeci de centimetri. S-a uitat atent la mine, mi-a dat bretonul peste cap, mi-a cuprins fața în căușul palmelor și m-a sărutat lung și cast pe frunte. Cu greu... Cu greu m-am abținut din a izbucni din nou în plâns. Nu știu dacă durerea interioară era provocată de mine însămi sau dacă totul provenea din exterior, dar întreaga mea ființă era parcă amenințată din toate părțile de pereți gigantici, din beton. Nu știu ce mi se întâmpla, dar nu puteam controla nimic; nici gânduri, nici sentimente, nici acțiuni. Dacă nu știam cauza, atunci antidotul rămânea un mister. Poate doar lacrimile simbolizau un oarecare efect, și îmi demonstrau că ceea ce trăiam era intens. Iubirea pe care i-o purtam lui Hades era intensă. Atât de intensă, încât mă durea.

Îmi părea că sufletele noastre erau atât de strâns legate, încât atunci când unul dintre noi voia să plece, smulgea esențialul din celălalt.

Hades și-a sprijinit fruntea de a mea.

— Voiam să îți spun că mă faci fericit, că te iubesc, și că tot ce-mi doresc este să rămâi a mea pentru totdeauna.

Capitolul 21

Hades

Absența părinților o afecta pe Aimée, deși ea nega lucrul ăsta. Știam că s-au acumulat multe în sufletul ei și că a plâns în acea seară pentru că nu își mai putea abține lacrimile. Teama ei de a nu mă pierde, mă copleșea.

I-am sărutat fruntea, iar ea a inspirat adânc pe nas, și a expirat ușor pe gură.

— Și eu te iubesc, a șoptit, coborându-și privirea. Scuze pentru adineauri. Am crezut că...

— Știu ce ai crezut, am întrerupt-o, nevrând să o aud pronunțând alte idei nefondate.

Am fost întrerupți de telefonul meu. Știam că Seph mă apela, pentru că probabil ei plecaseră de la Karaoke și voiau să mergem undeva în oraș.

— Răspunde, m-a îndemnat Lita, observând că nu intenționeam să fac asta.

Mi-am scos telefonul și i-am răspuns lui Seph.

— Venim, am rostit, nelăsându-l să vorbească.

— La mine, m-a informat scurt, apoi a închis apelul.

I-am zămbit Litei și am luat-o de mână în drumul spre mașină. În drumul spre apartamentul lui Seph deja își revenise și, veselă, schimba melodiile din mașină, cântând doar câte o strofă din fiecare. Își lăsa capul pe spate și, făcând tot felul de grimase comice, interpreta fiecare vers. A scos un braț pe geamul portierei și pe celălalt l-a întins spre mine, fredonând

refrenul din *Wild Ones* de la Flo Rida. I-am luat mâna într-o mea și i-am sărutat-o.

— Oprește! a strigat Lita deodată, iar eu m-am încruntat.

— De ce?

— Oprește, te rog!

Conformându-mă, am trecut în diagonală peste celelalte trei benzi și am staționat lângă trotuar, între alte două mașini. Lita s-a uitat în spate, scoțând capul pe fereastră. Fundul ei era acum la nivelul ochilor mei, așa că am apucat-o de gaica pantalonilor scurți pe care îi purta și am tras-o înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

M-am uitat în oglinda retrovizoare exact când portiera din spate s-a deschis și Caroline cu Colin au urcat în mașină. M-am uitat surprins peste umăr, la ei. Nu interacționasem cu Caroline de săptămâni întregi și știam că nici Lita n-o făcuse. În orice caz, ea nu părea deranjată de prezența ei, așa că m-am străduit să nu fiu nici eu.

— Salut, a cântat Colin, scuturându-și bretonul. Am crezut ca nu m-ai văzut, Aimée.

— Hei, ne-a salutat și Caroline. Ce faceți?

Lita stătea întoarsă spre ei, în scaunul din față.

— Te-am văzut, Colin. E greu să nu observi un tip care flutură din mâini spre tine, știi?

Au râs toți trei, în timp ce eu am încetinit la semafor.

— Unde îți e mașina, frate? I-am întrebat eu, aruncând o privire în oglinda retrovizoare.

Colin a oftat.

— Mi-au suspendat carnetul.

Colin era incredibil. Era a doua oară, în șase luni, când i se întâmpla asta.

— Ești super! am exclamat eu, sarcastic.

— Nu cred că te-am depășit, oricum, a râs el.

Lita a strâmbat din nas, sucindu-se în scaun, cu fața la trafic. Mi-am poziționat palma pe genunchiul ei gol.

— Păi, ai depășit suficient limita de viteză admisă, l-am tachinat eu pe Colin, iar el doar a râs mai tare.

Cred că am auzit-o și pe Caroline chicotind. Lita a dat muzica mai tare, dându-ne de înțeles că trebuie să încheiem orice discuție. Știind că era afectată de prezența lui Caroline, mi-am propus să o fac să uite de ea, și mi-am urcat palma pe coapsa ei. Fiecare fibră din corpul ei urla să îmi îndepărteze mâna, dar totuși n-a făcut-o. I-am strând coapsa și ea și-a întors capul spre fereastră, aparent indiferentă.

— Nu vi se pare că s-a făcut foarte cald aici? a întrebat, fără să își întoarcă capul.

Mi-ar fi fost imposibil să îmi abțin zâmbetul.

— Nopti fierbinți de vară, a concluzionat Colin.

Nici n-avea el idee...

Apartamentul lui Seph și al lui Hailey era invadat de câteva persoane necunoscute, muzica răsună și totul creă o gălăgie infernală. Lisa, Paul și Helen se aflau printre ei. M-am uitat cu coada ochiului la Lita, curios în privința reacției pe care o va avea zăbind-o pe Helen, dar ea se uita în podea, prea timidă ca să privească la persoanele din jur. Ne-am descălțat și am mers în sufragerie, unde Seph și Logan se jucau pe consolă. Logan ne era coleg la câteva cursuri și era un individ liniștit, pasionat de IT. Nu știu de ce naiba îl chemase Seph la el – nici pe Logan, nici pe restul studenților. Am aruncat o privire spre receiver când m-am lăsat pe canapea, lângă Seph. Era deja ora zece.

— Salut!

— Salut, i-am răspuns eu, deși el era complet absorbit de jocul de pe Xbox.

— Nu vrei ceva de băut? m-a întrebat.

Privirea mea umbla în căutarea Litei.

— De ce mama naibii ai chemat atâta lume?

— Sunt cel mult cînșpe persoane. Ne-am întâlnit la Karaoke și am venit aici.

— Aha, am mormăit, observând-o pe Lita vorbind cu Hailey și Caroline. Ce faci, Logan? am spus, întinzându-mă după o cutie de Dr. Pepper.

— Aimée o să te omoare dacă vede că bei Dr. Pepper, m-a avertizat Seph.

— Ce naiba aveți cu toții? m-am încruntat, exasperat. Lita nu mă condiționează în niciun fel.

Logan a chicotit, trăgându-și coatele înainte și înapoi în timp ce manevra consola cu degetele mari.

— Nici măcar Logan nu te crede și el nu te cunoaște așa cum o fac eu. Seph s-a lăsat în spate pe canapea, oftând.

Ecranul LSD-ului s-a schimbat și mi-am dat seama că jocul lor luase sfârșit. Seph s-a uitat pentru prima dată la mine de când sosisem. Am gălăit din cutia de suc, sub privirea lui cercetătoare. De când Lita era iubita mea, Seph devenise tot mai iritat de micile schimbări care mi se produceau. Cred că era nervos pentru faptul că nu mai petreceam atât de mult timp cu el, dar mă înțelegea, fiindcă o avea pe Hailey care îmi dădea dreptate. În plus, nu îmi putea reproșa nimic, pentru că el practic avea să se însoare peste câteva luni și încălca pactul pe care îl aveam de când împlinisem șaispe ani.

— Aimée te ține sub papuc, Maxwood, a rânit el la mine. Aș fi vrut să spun că da, dar aș fi mințit.

— Seph, vorbești despre Aimée, a intervenit Logan. Ea nu se impune niciodată.

Mi-am întins brațul pe spătarul canapelei și m-am uitat cu interes la Logan. De unde naiba știa el ce făcea sau ce nu făcea Lita? El mi-a sesizat mina încordată, așa că a adăugat:

— Și n-ar putea să te condiționeze în vreun fel, oricum.

Seph și-a întors capul spre el, cu un aer muștrător.

— Cred că mă duc să iau ceva de băut, a spus, zâmbind strâmb.

Seph și-a întors atenția asupra mea și m-a bătut pe umăr.

— Ești bine?

— De ce n-aș fi?

El a ridicat din umeri.

— Mă deranjează prezența majorității persoanelor de aici, atâta tot, m-am justificat, ridicându-mă din canapea.

Am băut sucul rămas din cutie și m-am îndreptat spre Lita. Hailey tocmai pleca de lângă ea, lăsând-o singură în holul apartamentului. I-am cuprins talia, de la spate, și am sărutat-o pe păr. Ea s-a întors pe călcăie și mi-a zâmbit afectuoasă.

— Ce l-a apucat pe Seph? m-a întrebat, încruntată. Știam că făcea referire la studenții din apartament.

— S-a emancipat, i-am răspuns.

Lita s-a ridicat ușor pe vârfuri, vrând să mă sărute, însă am fost întrerupți de ușa băii, care s-a deschis. Deloc surprinzător, Helen a ieșit, și ne-a privit cu ochii mișiți. Nu era prima dată când ne întâlneam, de când eu și Lita eram împreună, dar era prima dată când aveam și ocazia de a vorbi.

Lita s-a dat un pas în spate, dar eu am tras-o înapoi. Mă enervau la culme momentele în care făcea asta.

— Bună, Hades, mi-a zâmbit Helen.

Cumva... *Ea tocmai a ignorat-o pe Lita?* mi-am spus. Alegând să o tratez cu aceeași indiferență cu care a tratat-o și ea pe iubita mea, m-am întors indiferent spre Lita și i-am zâmbit seducător.

— Cred că putem face sex în dormitorul ăsta, iubito, am spus, și am tras-o pe Lita după mine, în dormitor.

Ea m-a înjurat printre dinți, derutată și confuză, dar nu s-a opus când am închis ușa și am lipit-o cu spatele de ea. M-am sprijinit în braț, poziționându-mi palma pe perete, și m-am aplecat spre ea. M-a ațintit de îndată cu ochii ei mari, albaștri, care-mi deveniseră slăbiciune. I-am prins maxilarul în palmă și m-am apropiat mai mult de fața ei. În dormitor era întuneric și lumina nocturnelor de afară răzbătea în jocuri slabe de lumini, pe podea și peste salteaua patului. Observasem asta în unele din multele seri pe care le petrecusem la Seph. Mă bucuram că era liniște, și că acum o aveam pe Lita doar pentru mine. Așteptasem asta toată seara.

Vârful nasului meu a atins nasul ei atunci când m-am aplecat încă puțin, întâlnindu-i respirația caldă. Dându-și seama că aveam de gând să o tachinez cu buzele, s-a întins pe neașteptate și m-a sărutat. Avea buzele moi, în care am simțit un gust dulce, de suc, impregnat. I-am prins buza inferioară între dinți, nemai-putând să mă opun dorinței de a mușca puțin din ea — din Lita.

Și-a dus brațele pe umerii mei, strecurându-și degetele în părul meu. I-am ridicat coapsele în jurul taliei mele, și am ținut-o pironită de perete, doar ca să fiu sigur că era silită să nu mă domine în sărut. Și n-a făcut-o. M-a lăsat să o sărut, iar eu n-am

ezitat înainte să îmi vâr limba în gura ei. În ciuda faptului că încerca să îmi țină unisonul, nu se străduia suficient încât să reușească. Îi plăcea ca eu să dețin controlul, pentru că ea nu știa oricum ce ar fi trebuit să facă. De fiecare dată când o sărutam, mă simțeam ca și când o faceam mereu pentru prima dată. Iar Lita... Lita reacționa întotdeauna ca și când era prima oară. Săruturile noastre nu era întotdeauna la fel, și cred că doar asta făcea diferența dintre început și prezent. Emoțiile erau distincte; erau noi.

Bazinul Litei s-a lipit de al meu când ea și-a lăsat capul pe spate și și-a arcuit spatele. Nu mă așteptam la asta, dar ea deja intrase în starea aceea care-mi permitea să o întorc pe ce parte voiam. Mi-am strecurat mâna prin spatele fundului ei și am rotit cheia în broasca ușii.

Lita mi-a tras capul spre gâtul ei, iar eu m-am conformat, fericit. Pielea gâtului îi era mereu al naibii de catifelată și întotdeauna avea un miros dulce, care mă făcea să îmi doresc să-i simt gustul. În sinea mea, mă amuzam, pentru că eu nu vorbisem serios când i-am spus de față cu Helen că facem sex în dormitorul ăla. Și știu că și ea știa că nu fusese un *apropo*, dar cuvintele au fost spuse, propunerea a fost făcută, și deja ne aflam în punctul în care să ne oprim reprezenta o tortură.

I-am tras bluza de pe un umăr, și i-am străbătut gâtul cu buzele, în jos, până pe umăr și înapoi. Doar cu câteva sărutări, am făcut-o pe Lita să suspine. Când mi-am poziționat palma în zona ei lombară, a înțeles ce aveau de gând și s-a tras în față, desprinzându-se de ușă. Și-a atins ușor buzele de ale mele, în timp ce eu mă îndreptam spre pat și mă rugam să nu mă impiedic, totuși, de ceva. Nu știu ce melodie pornise în apartament, și cine o alesese, dar în combinație cu buzele Litei, îmi provoca reacții greu de stăpânit.

Abia când am întins-o pe salteaua moale a patului, între perne, Lita mi-a dat drumul la păr. Măinile ei mici mi-au străbătut agitate pieptul și abdomenul, până au ajuns la marginea de jos a maioului. Mi-am ridicat brațele deasupra capului și mi-am tras singur maioul, dintr-o mișcare, pentru că știam că Lita nu ar fi reușit să își ducă la bun sfârșit gestul. Imediat după, m-am

sprijinit cu brațele de-o parte și de alta a umerilor ei, iar ea mi-a înconjurat talia cu picioarele. După ce i-am sărutat din nou gâtul și buzele, i-am desfăcut pe rând nasturii cămășii subțiri pe care o purta.

— Hades, a rostit, sacadat.

M-am oprit din a-i deschide cămașa, și mi-am ridicat privirea spre ea, fără să îmi mișc capul. Trăsăturile îi erau conturate de lumina slabă provenită de afară, ceea ce o făcea mai superbă ca niciodată.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

Ea respira rapid, și s-a ridicat într-un cot. Mi-a cuprins ceafa cu o palmă și, înainte să mă tragă spre ea, a spus:

— Te iubesc.

Am rânjit peste buzele ei.

— Nu mă ajuți, Lita...

I-am înlăturat cămașa și am verificat cu degetele bucata de material dintre cupele sutienuului ei.

— E cel cu prinzătoarea în față, am remarcat, surprins.

Îmi plăcea sutienuul cu încheietoare în față, pentru că îmi era mai ușor să îl deschid.

— Da, a spus ea, sărutându-mă din nou.

— Știi c-o să facem...

— Speram, m-a întrerupt, desfăcându-și nasturele din față al pantalonilor scurți.

I-am urmat exemplul și apoi i-am desfăcut sutienuul. Primul instinct pe care Lita l-a simțit a fost să se acopere, dar i-am prins încheieturile în palme și m-am asigurat că n-o va face. O simțeam bucurându-se de obscuritatea încăperii. Eu, în schimb, nu eram prea încântat de ea.

— La naiba...

I-am sărutat abdomenul, trăgându-i pantalonii în jos pe picioare. Când m-am ridicat să îmi dau și eu pantalonii jos, m-am apropiat de Lita sărutându-i cast piciorul, de la gambă până înainte de bazin, unde încet, mi-am presat buzele de interiorul coapsei. Mi-am urcat palmele pe lateralul picioarelor ei, în sus, pe coaste, și m-am oprit pe sâni. Ea și-a arcuit din nou spatele, vrând parcă să îmi umple palmele mai mult. Am rânjit pe pielea

burții ei și mi-am strecurat palma în zona ei lombară, apropiindu-i corpul mai mult de al meu.

— Hades..., m-a rugat, ducându-și din nou o palmă în părul meu.

— Iubito...

— Te rog, a adăugat.

Nu am putut, și nici n-am vrut s-o refuz.

M-am trezit când Lita s-a cocoloșit în brațele mele, iritată de razele soarelui, care reușiseră să se strecoare printre draperiile grele de la geamul balconului. Cearceaful alb i se înfășurase ca un cocon în jurul corpului. Părul îi era răsfirat pe pernă și crea un contrast impecabil cu albul imaculat al așternuturilor. Eu însă eram gol pușcă și am fost nevoit să-mi trag rapid pantalonii pe mine, pentru că cearceaful era rotit în jurul Litei, iar de pe hol se auzeau voci. M-am uitat la ceasul care indica ora două după amiaza.

— Rahat, am înjurat printre dinți și m-am grăbit să îmi închei pantalonii.

După ce mi-am verificat în fugă telefonul, mi-am spus că nu trebuie să ratez momentul ăsta, și i-am făcut o poză Litei. M-am lăsat pe un genunchi în pat, deasupra ei, și i-am dat într-o parte bretonul, ca să admir în tăcere alungirea genelor ei negre pe obraji aproape roz din cauza căldurii.

Încet, mi-am apăsât buzele pe umărul ei, și i-am șoptit:

— Prințeso, trezirea...

S-a foit, mormăind:

— Nu îmi mai spune așa.

Am zâmbit.

— Ești identică Dakota. E târziu și eu trebuie să mă car acasă, să mă schimb.

Și-a întins un braț, după gâtul meu, și m-a tras spre ea, fără să-și deschidă ochii.

— Nu! s-a milogit. Nu te du azi, te rog.

Asta spunea în fiecare zi.

— Mă așteaptă Seph. Am pupat-o apăsând pe buze. Te iubesc!

Ea a deschis ochii, somnoroasă, și în lumina soarelui, albastrul lor închis se transformase într-un albastru aproape transparent.

— Și eu te iubesc.

Și-a atins vârful nasului de al meu și a închis din nou ochii. Cu greu m-am desprins de ea.

Mi-am pus un tricou de la Seph pe mine și am ieșit din dormitor. Aveam nevoie urgentă la baie, dar știam că nu era timp pentru asta. Seph era în bucătărie, cu Hailey și cu Colin. M-am încruntat când i-am văzut în formația aia, dar am mascat asta cu un aer nonșalant.

Seph era îmbrăcat într-un șort și nimic mai mult.

— Ce naiba faci? l-am chestionat, iar Hailey mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Bună dimineața și ție, Maxwood.

Seph și-a vârât o felie cu unt de arahide în gură, după ce a spus:

— Sam ne-a spus să nu mergem la firmă azi. Nu-i nimic de făcut pentru noi.

Am strâns din ochi și am tras aer în piept. Pleoapele îmi erau grele.

— M-am trezit degeaba, am concluzionat, deschizând frigiderul.

— Ea ce face? m-a întrebat Hailey.

— Doarme, i-am răspuns. E și Caroline cumva, pe aici?

— Doarme și ea, mi-a răspuns Colin.

Ciudat. A fost prima dată când Caroline și Colin au rămas la Seph și Hailey.

— V-am auzit aseară, a chicotit Hailey, uitându-se complice la mine.

— Poate o să vă aud și pe voi așa cândva, dar sunt slabe șansele.

Remarca a făcut-o să arunce după mine cu coaja portocalei pe care o curăța.

M-am grăbit în dormitorul în care o lăsasem pe Lita și am năvălit înăuntru. A gemut exasperată când m-am năpustit asupra ei, prinzând-o de gleznă și trăgând-o spre marginea patului. Așternuturile deja șifonate s-au strâns sub corpul ei.

I-am sărutat părul și i-am inalat cu nesaț parfumul. Mirosea proaspăt. Mirosea a vară, a apă de mare și a soare. Mirosea a tinerețe și a iubire. Pentru că ea asta era.

- Ce faci? i-am șoptit.
- Dorm, a răsuflet, cu ochii închiși.
- Ai visat?
- Da. Pe tine.
- Și nu vrei să te trezești?
- Ba da. Îmi place mai mult realitatea.
- I-am zâmbit, și ea mi-a reflectat gestul.
- Nu merg la firmă azi.
- De ce nu?
- Vreau să-mi petrec ziua cu iubita mea.

- Nu are Sam treabă cu voi, nu?
- Mi-am rostogolit ochii. Lita era prea perspicace.
- Nu..., i-am răspuns.
- Vreau la plajă.
- Nici nu te-ai trezit, Lita.
- Trezește-mă tu...

I-am conturat cu sărutări umerii, gâtul, obraji și buzele. Ea și-a strecurat degetele în părul meu și m-a tras mai aproape, în pat. Și-am dormit împreună încă o oră.

Seph și Hailey ne-au trezit într-un mod în care doar ei doi o puteau face. Încă îmi amintesc perfect cât de fericită a fost Lita când am decis să mergem pe plaja din sudul Brooklyn-ului.

De sub rochia albă de plajă i se zăreau bretelele de un roșu aprins, ale costumului, în timp ce cobora pe scara blocului. Sunetul papucilor noștri crea un ecou fără noimă, iar râsul și glumele seci ale lui Colin contribuiau la gălăgie. Lita mi-a prins mâna într-a ei și mi-a sărutat apăsător umărul. Mi-am pus pe nas ochelarii de soare imediat ce am ieșit din clădire.

— Conduc eu! a sărit ea, împiedicându-mă din a mă urca la volan.

— De data asta, nu.

— Ești atât de nedrept azi!

Mi-am ridicat ochelarii pe cap.

— Lita, te iubesc, dar știi bine că n-aș putea să te las să conduci până în Brooklyn.

Buzele i s-au alungit într-un zâmbet copilăresc, rotunjindu-i obraji.

— Ai strecurat intenționat acel *Te iubesc* acolo, a bombănit și într-un final a dat ocol mașinii și s-a urcat în față.

Mi-am coborât ochelarii pe nas și un colț al gurii mi s-a ridicat când am urcat la volan.

Aerul cald și revigorant a umplut mașina de îndată ce am accelerat pe bulevard. Seph și Colin erau în fața noastră cu mașinile, dar nu m-am străduit să le țin urma. Lita și-a scos picioarele pe geam când am intrat pe autostradă, așezându-și capul în poala mea. Dacă s-ar fi lăsat-o pe ea să conducă, cum ar mai fi putut face asta? Își fâșiaia picioarele pe ritmul unui remix făcut melodiei *Skinny love*.

— Abia aștept să intru în mare, mi-a mărturisit, entuziasmată.

— Abia aștept și eu, am zâmbit, încetinind la intrarea în Brooklyn.

Știu că Lita și-a mijit ochii și că m-a privit bănuitoare, dar totuși nu mi-a reproșat nimic. Arăta bestial în costum de plajă.

Ne-am aruncat lucrurile pe nisipul fin al plajii, lăsându-le în grija lui Hailey, și ne-am scos în grabă hainele de pe noi. În pofida împotrivirilor agresive ale Litei, și a prezenței oamenilor din jurul nostru, am aruncat-o pe umăr și am alergat în valuri cu ea, unde am abandonat orice temere și-am lăsat grijile să se piardă-n larg.

Capitolul 22

Aimée

Absolvirea a trecut rapid, odată cu venirea verii.

Nici nu am îndrăznit să îmi aștept părinții. De vreme ce îl aveam pe Hades acolo, zâmbindu-mi și făcând poze, nu mai aveam nevoie de nimic altceva. M-a luat cu el la petrecerea de după seara festivă, la un local deloc sofisticat. Nu bănuisem că îi va face plăcere să meargă într-un loc ca acela, dar m-a surprins cu atitudinea dezinvoltă și distrată pe care a avut-o. Probabil se bucura că a terminat facultatea. Seph și Hailey au fost și ei acolo. Seph terminase anii de studiu și avea de gând să sărbătorească.

A fost prima și ultima dată când l-am văzut pe Hades beat. Și nu ne-am certat; nici măcar nu ne-am contrazis. Putea fi chiar adorabil când era beat. Îmi amintesc perfect cum l-am cărat, practic, râzând în apartament, ca mai apoi el să se prăbușească în pat peste mine și să adoarmă într-un interval de zece secunde. Mi-a murmurat numele de cel puțin cinci ori în acea seară și tot de atâtea ori m-a sărutat pe nimerite, pronunțând câte un *Te iubesc* articulat extrem de prost.

Îmi plăcea efectul pe care îl aveam asupra lui. Știu că cineva avea atât de multă nevoie de mine, îmi oferea multă încredere și siguranță. Cu atât mai mult când acea persoană era Hades.

În dimineața de după petrecere, eram oficial în vacanță. Ne-am trezit târziu, după ora prânzului. Figaro era la noi și a început să ne lingă pe fețe, silindu-ne să renunțăm la îmbrățișarea în care eram adormiți. După câteva înjurături de-ale lui Hades,

Figaro s-a retras, acompaniat de zăgănitul zgardei pe care o purta.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am dat bretonul pe spate. Am ridicat brațele deasupra capului și m-am întins, gemând de plăcere atunci când mușchii mi s-au încordat și relaxat. Razele solare îmi încălzeau corpul, străbătând cu subtilitate materialul subțire al draperiilor care suflau alene în bătaia adierii de vară, la balcon.

Hades m-a tras rapid înapoi pe spate, cu un braț, încolăcindu-l în jurul taliei mele.

Am icnit când m-am trezit lipită de saltea, cu capul său ascuns în spațiul dintre umărul și gâtul meu. A inspirat adânc, apoi respirația lui caldă mi-a străbătut pielea umărului, înainte să adoarmă din nou. Mi-am reluat poziția, relaxându-mă, înainte să adorm și eu.

Scenele de acest gen se întâmplau în aproape fiecare dimineață. Eram nevoită să dorm o oră sau două în plus, fiindcă el nu îmi lăsa loc pentru altă opțiune. Nu mi-am închipuit asta atunci când el și Seph au năvălit în camera mea și a lui Caroline, în căminul de la Columbia. Dimpotrivă, corpul meu emana repulsie față de el prin toți porii.

Caroline avea să rămână, de asemenea, în New York. Nu ar fi renunțat la relația cu Colin pentru nimic. Seph mi-a spus asta, iar el aflase de la Sam. Mă bucuram că ea găsise pe cineva care să o merite. Nu ar fi avut, oricum, de ce să se întoarcă în Norwich. Părea în regulă cu relația de la distanță pe care o avea cu Henry, iar Sam și Seph erau acolo, în Manhattan. Și acum era și Colin. Acum... Totul era diferit. Caroline era diferită.

Eu eram diferită.

Să fiu cu Hades mă făcea să mă simt diferită. Mă făcea să uit de tot. Era ca și când prezența sa mă îmbăta în totalitate și elimina orice preocupare, lăsând-o să zacă undeva într-un colț îndepărtat și ascuns al minții mele...

Lunile Iunie și Iulie au fost de vis. Aveam timp suficient să ne bucurăm de vară și, în principiu, să ne bucurăm unul de altul. Hades era la Sam la firmă de la ora opt până la prânz, exact când eu abia mă trezeam. Și asta doar câteva zile pe săptămână.

A fost cea mai leneșă perioadă pe care am petrecut-o în acel oraș și totuși nu mă compătimeam pentru asta. Am profitat din plin de inotul la piscină și de bronzat; de plimbările de la miezul nopții pe bulevarde, de parcurile de distracții, de declarațiile nocturne în stare de somnolență ale lui Hades, de săruturile de pe G.W. Bridge, de filmele la care eu am plâns și Hades a râs de mine, de diminețile alături de Hades, de nopțile alături de Hades, de momentele intime avute cu Hades, de fiecare ceartă provocată de Hades, de... absolut... fiecare... clipă... petrecută... alături de Hades.

Într-o zi de miercuri, am mers să mâncăm în oraș cu Seph, Hailey, Paul și iubita lui, Daisy.

Hades și-a retras brațul de după umerii mei și m-a sărutat scurt pe obraz înainte să plece cu Seph și Paul să comande, cât eu, Hailey și Daisy ne-am așezat la o masă oarecare. Daisy era drăguță și am îndrăgit-o din prima clipă. Am auzit-o plângându-se că ar fi vrut altceva de mâncare față de ceea ce îi spusese lui Paul, așa că m-am ridicat de la masă și i-am spus că merg să îl anunț. Mi-am strecurat brațele în jurul taliei lui Hades, de la spate, iar el și-a întors pe jumătate capul spre mine, zâmbind.

— Iubitei tale i-ar plăcea un hamburger, fără ceapă și cașcaval, în locul porțici de crochete de pui.

Paul a încuviințat spre mine, butonându-și telefonul. Seph își lua comanda și Hades era ocupat să îmi deguste buzele. Paul a luat inițiativa, iar eu l-am împins ușor pe Hades, atenționându-l din priviri. El doar mi-a zâmbit obraznic, arcuindu-și o sprâncenă la mine. Ne-am luat porțiile și am mers către masă, în timp ce Seph făcea haz de gafele pe care le făcea Hades în firma lui Sam.

Când ne-am așezat la masă, Hailey a gemut de plăcere simțind mirosul mâncării. Hades s-a strecurat lângă mine, trecând un cartof prăjit prin sos și vârându-l apoi în gură. Chicotind, mi-am întors o fracțiune de secundă privirea, ca să întâlnesc la nici zece pași distanță ochii albaștri și calzi ai lui David.

M-am crispat, iar Hades mi-a sărutat obrazul, neobservându-l pe David privind-ne. Totuși mi-a urmărit privirea și maxilarul i s-a înclăștat când l-a zărit pe David. Era îmbrăcat

într-un tricou perfect apretat, de un alb imaculat, cu o vestă de un albastru închis, peste. Părul său blond era dat pe partea dreaptă și îi puteam vedea gelul din el chiar și de la distanța aparent tolerantă dintre noi. Aspectul lui era ca întotdeauna, dar aerul ce îl înconjura nu. Îi puteam simți nemulțumirea provocată de imaginea pe care o avea acum în față, însă chiar și așa nu am încercat să îl contrazic din priviri.

Mi-a zâmbit cu jumătate de gură, făcând doi pași cu spatele, iar eu i-am întors zâmbetul, presărat cu aceeași gravitate, înaintea ca el să se întoarcă spre ieșire.

Oare a plecat pentru că eram noi acolo?

— Nemernic..., a înjurat Hades în barbă, iar Seph a pufnit, răsucind o șuvită de-a lui Hailey pe degete.

— Hades..., l-am dojenit eu, înfrântă.

El doar mi-a zâmbit arogant și m-a sărutat din nou.

David mă ancora în trecut, iar eu nu mai făceam parte din acea perioadă. Absența lui îmi crea impresia libertății depline.

Și exact din acest motiv, câteva zile mai târziu, eu și Hades ne-am certat atât de tare, încât am sfârșit stând singură în apartament, în jurul orei patru dimineața. Uneori Hades își ieșea din fire mai mult decât putea iubirea mea față de el să înfrunte.

Am țipat în urma lui, înjurându-l cu o ardoare de care nu mă credeam în stare. Cearta pornise de la o discuție banală legată de fosta mea relație cu David. Nu înțelegeam de ce insistă pe acel subiect mai mult decât era nevoie. David făcea parte din trecut. Eu nu mai trăiam de prea multă vreme acolo ca Hades să își facă griji în privința asta.

S-a întors în apartament abia dimineață, duhnind a fum de țigară. Mi-am dat rapid seama că fusese din nou la Vikings! Asta după aproape două luni de când renunțase la acea frăție. Nu l-am presat. L-am lăsat să mă strângă din nou în brațe, în pat, cerându-și iertare în șoaptă, exact cum o făcea mereu când știa că a greșit.

Îl iubeam suficient de mult cât să îl înțeleg și să îi accept defectele. Era gelos. Era impulsiv. Era, uncori, brutal prin ceea ce spunea. Era încă distant, dar cumva mai aproape ca niciodată de mine. Nu era perfect, dar nu l-aș fi schimbat nici în ruptul

Exista un echilibru între noi doi pe care nu riscam să îl afectez. Și nici nu îmi doream.

Exista un echilibru între noi doi pe care nu riscam să îl afectez. Și nici nu îmi doream.

• • •

Am rămas uimită când am observat că numărul invitațiilor depășea cu lejeritate trei sute, dar nu m-am mirat atunci când am aflat că Sam a invitat jumătate din familiile ce aparțineau largei sale suite. Pe lângă prezența lor, acolo aveau să fie colegi de facultate, prieteni de familie, rude și amici de-ai lui Seph și Hailey. Din cauza numărului emfatic am renunțat la a analiza lista, știind că probabil nu aveam să cunosc nici un sfert din ei.

Pe de altă parte, eram emoționată pentru Hailey. Știam cât de emoționată era ea și puteam simți asta de la mile depărta-re. Legătura strânsă dintre noi două îmi permitea să simt asta. Hades îmi spusese că Seph era complet dat peste cap. Cred că el a fost mult mai emoționat ca Hailey și asta mă făcea să zâmbesc, copleșită.

Pantaloni la dungă.
Hades în pantaloni la dungă.
Mă bucur în pantaloni la dungă.

M-a bufnit râsul involuntar, dar m-am limitat rapid la un zâmbet tâmp, văzându-mi în continuare de treabă.

Am auzit vocea lui Hades, când a intrat în dormitor, ștergându-și cu un prosop părul proaspăt spălat.

— Nimic, am chicotit, ridicând pantalonii de pe masa de
câlcăt și așezându-i apoi pe salteaua patului. Mi te imaginam
îmbrăcat la costum.

— Asta o să fie extrem de amuzant, a mormăit el. Dar de vreme ce e pentru Seph, mă sacrific.

— Încetează să fii infantil, Hades.

M-a sărutat scurt pe buze și s-a îndreptat spre oglindă, privind-mă provocator în reflexia ei. Faptul că era la bustul gol nu îl ajuta atât de mult pe cât probabil avea el impresia.

— Infantul, spui? și-a arcuit o sprânceană, încordându-și umerii și brațele.

— Voiam să spun *narcisist*.

Sprâncenele i s-au apropiat una de cealaltă, iar colțurile gurii i s-au ridicat.

În douăzeci de minute mi-am terminat părul de ondulat și am mers în baie, unde aveam să mă machiez.

În timp ce îmi aplicam rimelul, mă gândeam la ceea ce aveam să se întâmple. Saptămâna următoare aveam stabilit un interviu pentru o galerie din Manhattan, unde urma să îmi desfășor minunata stagiatură la care speram de ceva vreme. În fapt, mă incita mult gândul că aveam să mă integrez curând în lumea artei. Deși nu era foarte apropiată de meseria pe care mi-o doream pentru viitor, era un început promițător. Nu negam faptul că eram mai atrasă de arta secolelor șaptesprezece - nouăsprezece, de Francisco de Goya și de Eugène Delacroix, și nu de tablourile abstracte și cele contemporane. Însă arhitectura mă reprezenta cu adevărat. Plus de asta, îmi plăcea să explorez domeniul atât de mult cât îmi permiteam. Aveam timp suficient în ceilalți patru ani de facultate să găsesc o stagiatură axată strict pe arhitectură.

Nu voiam să am tenul sau pleoapele prea încărcate, fiindcă nu era genul meu, așa că am sfârșit cu un machiaj natural și simplu. Mi-am așezat trusa cu machiaje la loc pe raftul comodei și am ieșit din baie, trecându-mi încă o dată mâna prin părul ondulat.

Când am intrat grăbită în dormitor, pentru a-mi pune rochia pe mine, Hades își încheia butonii cămășii. Era cu spatele la mine și acest lucru m-a ținut în pragul ușii, silindu-mă să îl admir câteva momente, în tăcere. Am clipit des, potrivindu-mă cu bătăile inimii. Hades la costum era un Hades nou și extrem de arătos...

Aimée Moore a crescut în acele luni mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată. Nu doar că învățasem ce înseamnă să iubești cu adevărat, dar trăind alături de Hades reușisem să mă redescopăr și să află cine sunt cu adevărat. Am fost rătăcită și confuză. Am fost emotivă, timidă și extrem de timorată, până să îl cunosc pe Hades. Felul lui de a fi mi-a influențat mult perspectiva.

Mă uitam la el și îmi puteam vedea sufletul, pentru că el îl deținea. Îl priveam și puteam vedea în el viitorul. Hades știa acest lucru.

Felul intens în care s-a uita la mine, peste umăr, și felul atotștiutor în care mi-a zâmbit, mi-au demonstrat asta.

— Nu am absolut nimic de reproșat, i-am zâmbit eu, admirându-l, rușinată.

Mi-a zâmbit cu jumătate de gură, potrivindu-și cravata.

— Nu te obișnuie, pentru că o să le dau jos mai repede decât le-am pus.

— Hmm... Sună bine.

M-am schimbat rapid în rochia mea de un roz pal, mulată și lungă până sub genunchi, apoi l-am rugat pe Hades să o încheie la spate. Când m-am întors cu fața spre el, intenționând să îmi iau poșeta de pe comodă, el și-a trecut limba peste buze, analizându-mă din cap până în picioare. I-am ignorat gestul din simplul fapt că intuieam ce îi trecea prin cap.

Nu m-a complimentat, nu mi-a spus că arăt divin în rochie, deși era prima dată când mă vedea atât de elegantă. Hades nu făcea niciodată asta. El mă complimenta din priviri, mă iubea

din priviri și din gesturi, ceea ce compensa chiar și cel mai lung monolog pe care l-ar fi rostit pentru mine.

Mi-am pus tocurele și m-am legănat ușor când m-am ridicat de pe pat. Hades se dădea cu parfum și a zâmbit amuzat, văzându-mă în reflexia oglinzii. M-am încrunțat la el, ridicându-mi semeață bărbia și pășind cu grație prin dormitor, până lângă el. Mi-am luat parfumul, cu un aer arțagos, și m-am dat rapid, în timp ce el își scutura părul. Evident, nu avea de gând să îl dichisească sau ceva. Nu că ar fi avut nevoie. Arăta perfect și cu părul răvășit.

Ne-am privit amândoi în oglindă, susținându-ne cu inversunare privirea. Uneori, atitudinea unuia față de celălaltă era alterată de felul în care ne manifestam subitele trăiri. De pildă, acum, când ne jucam de-a orgolioșii. El arăta sexy, eu arătam sexy, dar nici unul nu voiam să recunoaștem.

— Îmi vine să te arunc în pat și să rămânem aici toată noaptea, a mărturisit el, privind-se în oglindă.

Mi-a luat două secunde să îmi dau seama că vorbea cu mine. Cât de degajat putea spune asta! Cumva, și eu voiam același lucru. Eram copleșită de cuvintele lui, deși nu erau nici pe departe complimentul mios la care mă așteptam. Acesta era Hades, în definitiv. Tot ce era dulce la el era gustul gurii sale.

— Abține-te, i-am replicat scurt, potrivindu-mi cerceii, ca mai apoi să îmi întorc capul spre el și să-i zâmbesc. Măcar până ajungem acolo.

A zâmbit intuitiv.

— Și după? Și-a arcuit o sprânceană. După ce fac?

— O să continui să te abții, doar că o vei face treptat. Profită de timp, ca să mă săruți, acum cât nu m-am dat încă cu ruj.

— Nu mă provoca, Lita.

Am ridicat din umeri, degajată.

— Doar încerc să te ajut. Pari chinuit. Cumva te strâng pantalonii?

A izbucnit într-un râs zgomotos, care răzbătea plăcut în stomacul meu, răscolindu-l.

M-a prins de încheietura mâinii și m-a tras la pieptul lui, ca mai apoi să mă sărute apăsător. I-am răspuns de îndată la sărut, iar el a gemut mulțumit și satisfăcut.

Am plecat din apartament în scurt timp și am coborât cu liftul până în demisol, unde era parcată mașina. Mă obișnuisem cu ea. Ba chiar am condus des Audi-ul, atunci când Hades dormea și aveam treabă în oraș. Preferam să fac cumpărăturile de una singură pentru că el obișnuia să mă încurce mai mult. Tocmai de aceea făceam cu rândul cumpărăturile. Îmi plăcea că era organizat. Și, de asemenea, eram norocoasă că Hades avea o obsesie pentru curățenie. Îmi plăcea și că era ordonat.

Drumul l-am petrecut vorbind despre invitați și despre felul în care au fost repartizate mesele. Nu știam cu cine eram așezați la masă, fiindcă eu nu mă implicasem deloc în lista invitaților și nici atât în felul în care au fost grupați. După cunoștințe, speram și bănuiam.

Hades l-a sunat pe Seph când am ajuns. Localul era unul pretențios, cât să găzduiască pentru câteva ore numărul mare de invitați. Erau mult mai mulți decât la ceremonia ce avusese loc pe timpul zilei, lucru ce nu mă mira. Majoritatea preferă petrecerea nebună care are loc seara, nu cea monotonă, religioasă, de pe timpul zilei.

Interiorul restaurantului era puternic luminat, decorat în nuanțe de alb și albastru, care au redat o atmosferă deschisă și destinsă. Răcorea totul, în posesia căldurii copleșitoare de afară.

Hades mă ținea strâns de mână în timp ce parcurgeam holul lat de la intrare, ticsit în întregime în marmură. Mergeam cu un pas în urma sa, fiindcă îmi era imposibil să îi țin unisonul având în vedere că purtam tocuri. Nu mai menționez faptul că nici cu tocuri nu eram prea înaltă pe lângă el.

Ne-am oprit la garderoba de la intrare și Hades și-a lăsat sacoul, ca mai apoi să își împleticească degetele cu ale mele și să ne îndreptăm spre hol.

Rumoarea din salonul principal răzbătea pe hol și stomacul mi s-a făcut ghem. Aveam emoții. Eram tensionată. Locurile aglomerate nu erau preferatele mele și Hades știa asta. M-a sărutat scurt pe păr, înainte să trecem de ușile mari, glisante, ce

dădeau în salonul spațios și atent decorat. Mi-am plimbat rapid privirea asupra mulțimii de invitați, dar nu am zăbovit, din teama de a nu face cale întoarsă spre casă. Am zărit-o rapid pe Hailey lângă bufetul încărcat cu bunătăți. Discuția ei cu naș părea tentantă și cel mai bun motiv pentru a mă strecura neobservată prin mulțime. Hades avea alte gânduri în schimb, fiindcă m-a tras după el, undeva în partea dreaptă.

Capitolul 21

Hades

Seph mi-a făcut semn și am tras-o pe Lita după mine. Să defilez în costum, într-o sală plină cu profesori, colegi de facultate și adulți necunoscuți, mi se părea ceva mai mult ca ridicol. Însă m-am conformat de dragul lui Seph și al lui Hailey. Și având-o pe Aimée la braț mă făcea automat să arăt mai bine.

Seph ne-a întâmpinat cu un zâmbet kilometric. Mă bucuram mult pentru el. L-am îmbrățișat, iar Lita l-a sărutat scurt pe obraji. Imediat a apărut și Hailey lângă noi, alături de nașii lor, niște prieteni buni de familie, ale căror vârste oscilau între treizeci și treizeci și cinci de ani.

Seph ne-a indicat masa la care eu și Lita ne-am așezat câteva minute mai târziu. Maxilarul mi s-a încordat când am constatat că și Colin cu Caroline stăteau la aceeași masă. Aimée m-a strâns ușor de mână, înainte să mă așez pe scaun, și m-a rugat să aduc ceva de băut. M-am îndreptat spre bufet de unde am luat două pahare cu vin alb și m-am întors la masă.

Aimée nu își ridica privirea din telefon, iar eu mi-am așezat brațul în spatele ei, pe spătarul scaunului, sperând că îi atrag atenția. Nefiind băgat în seamă, mi-am trecut mâna prin păr și mi-am rotit privirea în jur, salutând în treacăt câțiva colegi și alți cunoscuți. Jim m-a salutat de la una dintre mesele poziționate lângă intrarea în salon.

Seph și Hailey furnicau în jur, lăsându-se felicitați și îmbrățișați de invitați. Radiau. Deși căsătoriile mi se păreau,

intr-o oarecare măsură, o prostie, pentru ei doi nu puteam să nu mă bucur sau să mă abțin din a face o excepție.

Soții Towerd, mi-am zis în gând și am zâmbit cu jumătate de gură.

Seph mi-a prins privirea și a ridicat paharul spre mine, iar eu l-am ridicat de îndată pe al meu, încuviințând. A întrerupt contactul vizual atunci când Sami s-a adresat.

În scurt timp cu toții s-au așezat la mese și a sosit mâncarea. Eram lihnit și știam că și Lita era. Judecând după gusturile lui Hailey în materie de mâncare, chiar dacă nu aveai poftă de haleală, văzând preparatele alese de ea, căpătai.

Am mâncat repede și apoi i-am cuprins mâna Litei pe sub masă. Mi-a zâmbit, sesizând dorința mea de atenție, apoi s-a reintors la discuția pe care o avea cu tipa care stătea lângă ea. Mi-am concentrat atenția în telefon până a fost strâns felul întâi. *Heaven* de la *Bryan Adams* răsuna în surdina, iar invitații ori purtau discuții neîntrerupte, legate de nunta în sine sau despre porumbei, ori se avântau pe ringul de dans.

Lita mi-a oferit o privire codașă, iar aerul ei euforic m-a pus pe gânduri, înainte să mă sărute scurt pe obraz și să mă tragă pe ringul de dans.

— Știi că nu am habar să dansez, Lita, am mârâit la urechea ei.

— Știi că te iubesc, mi-a replicat, în timp ce mi-a poziționat o mână pe talia ei și pe cealaltă mi-a cuprins-o într-a sa.

Nu mă puteam opune nici dacă voiam. Lita era superbă și faptul că era a mea îmi conferea o încredere de care, la vremea aia, nu eram atât de conștient pe cât ar fi trebuit. Chipul îi strălucea și ochii mari, albaștri și atât de plini de viață mă copleșeau. Întreaga ei ființă mă copleșea. Prezența ei acolo transforma acel dans banal, în care mai mult ne legănam pe loc, într-un moment cu adevărat magic.

I-am dat o șuviță după ureche și i-am cuprins obrazul în palmă. Ea a închis ochii, lăsându-și capul mai mult în palma mea, și-apoi l-a așezat pe pieptul meu. M-am concentrat pe versurile melodiei, altminteri nu m-aș fi putut abține din a o

sătura lacom chiar acolo, pe ringul de dans, sub privirile a sute de oameni.

*Oh — once in your life you find someone
Who will turn your world around
Bring you up when you're feelin' down
Yeah — nothin' could change what you mean to me
Oh there's lots that I could say
But just hold me now
Cause our love will light the way
And baby, you're all that I want
When you're lyin' here in my arms
I'm findin' it hard to believe
We're in heaven...*

Melodia s-a schimbat mai repede decât ar fi trebuit, iar eu am îndemnat-o pe Lita să ne întoarcem la masă.

— Arătați bestial împreună, am auzit-o pe prietena Litei șoptindu-i, în timp ce mâncare ne era servită. Vă potriviți perfect. Sincer! Cred că toată masa s-a holbat la voi cât timp ați dansat.

Inițial am zâmbit flatat, cu jumătate de gură, dar apoi mi-am dat seama că totul i se datora doar Litei, așa că zâmbetul meu s-a transformat într-unul mândru și recunoscător.

Hailey și Seph au dat buzna la masa noastră imediat după ce am terminat de mâncat, și ne-au tras pe ringul de dans. Nu știu a cui a fost ideea cu fotografii, dar indivizii ăia au abuzat de blițuri până la refuz, iar în privința playlist-ului, nu aveam nimic de reproșat. Nu mi-a venit să cred că au ales până și *Push The Button*, de la Sugababe. Seph s-a strâmbat la mine, scuturându-și umerii când a început melodia. Ultima oară când am ascultat melodia ăia a fost la ziua lui de naștere. Mă bucuram să îl văd acum alături de Hailey, distrându-se pe ringul de dans, în mijlocul mulțimii de invitați. Eu eram fericit pentru faptul că o aveam pe Lita lângă mine și nu mai aveam nevoie de nimic altceva.

Ne-am reîntors la masă cât să ne tragem suflul. După câteva zeci de minute în care am scrutat împrejurimile suferind

de atenție, Lita și-a poziționat palma pe coapsa mea. M-am uitat curios la ea, dar privirea îi era fixată în față. Ochii îi erau sticloși și m-am încruntat derutat observându-i expresia încordată. Ce era cu ea?

S-a întins aproape imperceptibil spre mine, iar eu am ascultat-o cu băgare de seamă atunci când mi-a șoptit:

— Merg până la baie.

Am consimțit absent, bănuind că era obosită și că avea nevoie de o gură de aer. Am lăsat-o să plece, ca mai apoi Colin să se întindă spre mine și să deschidă o discuție legată de local și de vinuri.

Minutele treceau și Lita nu apărea, iar eu nu mă puteam concentra deloc la ceea ce Colin îmi spunea. Caroline vorbea cu celelalte fete de la masă, iar vocea ei însoțită de un entuziasm forțat mă irita mai tare. Muzica devenise insuportabilă, deși era doar de ambient. Aveam o stare inexplicabilă de disconfort. Pieptul mi se îngreuna și simțeam că mă sufoc. Am dat paharul de vin pe gât, nepăsându-mi că eram cu mașina. Voiam să mă hidratez cumva. Oricum Aimée avea să conducă în drumul spre casă, ca după fiecare petrecere.

— Unde e baia aici? l-am întrerupt pe Colin din vorbit și m-am ridicat neanunțat de pe scaun.

— De la ușa principală faci stânga și o să vezi culoarul spre baie.

Pașii îmi erau mari și grăbiți. Nu îmi amintesc dacă am intrat în calea cuiva sau dacă am îmbrâncit pe cineva, dar nu îmi păsa. Simțeam că ceva nu era în regulă.

Am inghițit în sec și mi-am trecut limba peste buze când am intrat pe culoarul pentru băi. Mi-am împins cu putere palma în ușa de la baia fetelor și am intrat imediat, căutând-o pe Lita din priviri. Era aplecată deasupra chiuvetei și își presa ușor palmele ude de față. S-a îndreptat de spate cu ochii închiși, sprijinindu-se într-o palmă de masă din granit care fixa chiuvetele, iar mâna liberă și-a dus-o la frunte. A răsuflat îndelung, iar eu am privit-o înmărmurit. Arăta... slăbită. Era palidă, transpirată și aveam impresia că o să pice pe jos în orice clipă.

O individă a trecut pe lângă mine, aruncându-mi o privire muștrătoare.

— Aici este baia femeilor, domnule!

Am ignorat-o și dintr-un singur pas am ajuns în spatele Litei, exact când ea a deschis ochii, mărimdu-i apoi șocată văzându-mă.

— Ce ai? am tunat, prinzând-o de braț.

A clipit mărunț, ferindu-și privirea de a mea.

— Nimic! Nu mă simt prea bine, atâta tot.

Inima mea deja aluneca lent spre stomac. Știam că ceva era în neregulă.

Am prins-o de braț, asigurându-mă că era atentă la ce îi spuneam. Dintr-un oarecare motiv, eram mai îngrijorat decât mi-aș fi propus.

— Nu ți-a plăcut mâncarea?

— Ba da! Însă nu cred că mi-a picat bine. Am mâncat prea mult.

M-am încruntat.

— Ai vărsat, Lita?

A clipit mărunț, ferindu-și privirea de a mea.

Știam că intuiția nu mă înșela.

— Nu de curând, a băguit ea. Ultima dată mi s-a întâmplat după petrecerea de absolvire. Credeam că e din cauza pastilei, dar stomacul a continuat să mă doară și am tot timpul stări de amețală și greață. Hades, eu...

Răsuflând pe nări, i-am ridicat privirea spre mine, prinzându-i bărbia între degete. Nu eram capabil să spun ceva, darămite să fac. Refuzam să îmi imaginez că Aimée ar putea păți ceva. Nu eram ferm convins de asta, dar orice ar fi fost, nu era deloc în regulă. Simțeam.

Am luat-o de mână și am tras-o afară din baie.

— Ce faci, Hades?

— Mergem la spital.

— Ce? Nu! Și-a tras mâna, oprindu-se în mijlocul holului principal. Nu mergem nicăieri! Sunt bine. Acum sunt bine. I-am susținut privirea, simțind cum înnebuneam, treptat. Gândul că ar putea păți ceva mi se repeta obsesiv în cap. Ochii

ei nu mai erau atât de strălucitori și plini de viață ca atunci când am dansat, iar obrazii îmbujorați îi erau acum lipsiți de culoare. Pieptul i se ridica frenetic atunci când respira, iar umerii goi îi erau încordați, trădând efortul fizic pe care-l exercitau mușchii săi asupra corpului, în dorința de a-l ține pe picioare.

Prin minte îmi treceau toate momentele din iarnă, în care Aimée avea stări de amețală: momentul în care am dus-o cu cărușul prin supermarket, momentul în care am găsit-o vărsând în prima noapte la Vikings, momentele în care spunea că o doare stomacul, că are nevoie de apă, că îi e greață.

Ceva se întâmpla de multă vreme, chiar sub ochii noștri.

Lita a conștientizat abia atunci. Se uita în gol, lăsând ca gândurile să o mistuie. Nici măcar nu încerca să se opună lor. Și-a mijit ochii, încruntându-se, iar eu i-am imitat gestul, nedumerit. Hotărât să o iau pe sus și să o duc la mașină, cuvintele ei m-au oprit brutal:

— Mamă? a murmurat, cu vocea spartă. Tată?

Înghițind în sec, mi-am întors capul și am privit în spate. Nu eram sigur dacă aceia erau părinții Litei, dar modul în care bărbatul pășea apăsător spre noi pe pardoseala lucioasă a holului, și felul în care femeia și-a fixat privirea, șocată, spre Aimée, mi-au confirmat bănuielele.

M-am blocat pe moment, pentru că nu am bănuিত vreodată că puteam întâlni părinții lui Aimée acolo, în acea seară, și în niciun caz atunci când relația dintre mine și Lita mergea mai bine ca niciodată. Cumva, uitasem amândoi de existența părinților. De fapt, nu, nu uitasem, ci ne obișnuisem să îi ignorăm.

Când mi-am întors privirea spre Aimée, expresia îi era stupefiată și nu părea că are de gând să facă prea curând vreă mișcare. Am prins-o de mână și am rămas nemișcat, dar ea și-a tras brusc mâna dintr-a mea.

M-am încruntat, privind-o cum a făcut un pas în față, poziționându-se în fața mea.

— Aimée? a icnit femeia, oprindu-se la câțiva pași distanță.

— Aimée! Ce face fetița tatii? a surâs bărbatul, întinzând brațele către Aimée. Mi s-a părut mie că tu ești!

Ce naiba...?!

Accentul lor britanic era izbitor de asemănător cu al lui Aimée.

— Ce faceți aici? a reușit ea, cumva, să articuleze.

Am înghițit în sec, rămas neclintit în spatele ei. Eram uimit de atitudinea tatălui ei, care ori ignora faptul că nu și-a văzut sau contactat fiica mai bine de jumătate de an, ori chiar nu își dăduse seama de asta. Femeia m-a privit fugitiv, dar am ignorat-o, concentrându-mi atenția pe felul în care Lita a făcut câțiva pași în față și l-a îmbrățișat pe tatăl ei.

Nu îmi venea să cred că asta tocmai se întâmpla. Ce era în capul ei? Instinctele îmi ordonau să o trag de acolo, fiindcă părinții ei nu meritau nici măcar să o vadă după tot ceea ce ea a îndurat, însă am reprimat asta. Aimée știa ce face.

— Te-am putea întreba același lucru, a chicotit tatăl ei.

— Ce cauți aici, Aimée? a întrebat-o femeia. Și ce e cu tine în halul ăsta?

Mama Litei mi-a provocat din prima clipă un sentiment puternic de repulsie.

Lita nu s-a desprins din îmbrățișarea tatălui ei și a ignorat-o pe mama ei, cu o mică tentă de impertinență.

— Nu pot să cred că sunteți aici...

Aimée era mult mai uluită decât lăsa să se vadă. Eu, de asemenea.

— Ei bine, nici noi! s-a încruntat femeia.

Tatăl lui Aimée a chicotit, aruncând o privire în jur.

— Fiul unuia dintre asociații mei s-a însurat azi și cum eu și Sam, asociatul meu, încheiem în curând o colaborare, am fost nevoit să vin pentru câteva zile în America. M-a invitat la nuntă și nu am putut refuza. Nu ne așteptam să te găsim aici. S-a sucit spre soția lui, arcuindu-și sprâncenele. Tu știi?

Ochii albaștrii și ageri ai femeii s-au îndreptat spre mine, apoi spre soțul ei.

— Nu știam nimic despre asta.

Nu e ca și când te-ar fi interesat oricum, mi-am spus în gând.

Aimée s-a dat un pas în spate și s-a șters sub ochi, dar tatăl ei și-a menținut palmele pe umerii ei.

— Tu ce faci aici? Ești diferită, a remarcat bărbatul. Ți-a crescut părul? Și ești bronzată.

— Păi, a răs Lita, deși pe-o parte tonul îi plânga, nu ne-am văzut de jumătate de an, îți amintești?

Tatăl ei și-a coborât privirea și pentru o secundă l-am compătimit. Aimée și-a mutat ochii spre mama ei care îi susținea privirea cu înverșunare.

Lita era puternică. Mai puternică decât o crezusem eu vreodată. Atunci nu mă puteam concentra la asta, pentru că nu-mi puteam alunga din minte gândul că se întâmpla ceva cu Aimée. Trebuia să meargă rapid la un control. Acum însă, prezența părinților ei era o barieră.

De ce au apărut tocmai atunci? De ce au avut ei dreptul de a schimba totul în cel mai inconștient și nevinovat mod?

Aimée a tras aer în piept și un zâmbet sfios i-a jucat în colțul buzelor.

— Ce faci, mamă?

Femeia a zăbovit un moment, înainte ca ochii să i se umezească și cu buzele rujate să rostească:

— Mă uimesc, văzându-te în felul ăsta.

Tonul ei ferm îmi făcea timpanele să bubuie și creierul să vibreze. Numai Victoria folosea acel ton distant.

— În ce fel? s-a încruntat ușor Aimée.

— Nu ne faci cunoștință cu prietenul tău? a intervenit tatăl ei.

Lita s-a uitat scurt la mine, apoi a făcut un pas în spate.

— Ba da, a răsuflet, buimacă. El e Hades. Ei sunt părinții mei. Edgar – tatăl meu, și Freya – mama.

Edgar și Freya Moore, mi-am repetat în gând.

— Mă bucur să te întâlnesc, tinere! Edgar mi-a întins mâna, zâmbitor.

M-am uitat sceptic la palma lui, apoi la el, și mi-am vârât mâinile în buzunarele pantalonilor, ignorându-i gestul. El, s-a mășinat, resemnându-se, și și-a retras mâna, oferindu-i Litei o privire dezaprobatoare. Privirea Freyiei îmi sfredelca jugulara, o privire dezaprobatoare. Părinții Litei mi-au prodar mi-am menținut atitudinea fermă. Părinții Litei mi-au produs o stare de neliniște. Cumva, sufletul meu vocat încă de atunci

intuia că acei oameni erau o amenințare pentru ceea ce înseamna relația dintre mine și Aimée. Dar, într-o oarecare măsură, mă alinam știind că iubirea necondiționată a lui Aimée nu va putea fi afectată de nimeni. Voiam să o știu bine, dar lângă părinții ei, simțeam că nu este în regulă.

— Ei bine, a zămbit Edgar, stânjenit. Cred că ar fi cazul să ne dezvălui motivul pentru care te afli aici, nu crezi? i s-a adresat Litei. Și unde e David?

— Sunt de aceeași părere, a adăugat Freya.

Mi-am strâns palmele în pumni. Ochii lui Aimée i-au întâlnit pe ai mei, apoi a tras din nou aer în piept, înainte să explice:

— Băiatul lui Sam, mirele, este prietenul nostru cel mai bun. La fel și soția lui. Iar David... Știți, eu și David nu am păstrat legătura.

Soții Moore arătau surprinși, dar deloc afectați. După o scurtă tăcere, Edgar și-a dres glasul și a strâns-o din nou pe Lita în brațe.

Eram blocat în fața atitudinii distantă pe care o abordase Freya. Cum era posibil să fiu nervos pe indiferența Freyiei și totodată iritat de afecțiunea lui Edgar?

— Cred că ar trebui să discutăm, Aimée.

Am pufnit, ironic. Privirile celor trei s-au îndreptat spre mine. I-am cuprins palma Litei într-a mea și am strâns-o cu putere.

— V-ați pierdut dreptul ăsta, credeți-mă, am spus, ușor frustrat.

— Cine ești tu să decizi asta? a râs Freya, neobosindu-se să își ascundă uluirea. Sau neputând să o facă.

— Nu eu decid asta, am replicat rapid, făcând un pas spre ea. Voi ați decis. Timpul a decis. Sunteți orbi sau ce e în neregulă cu voi? A trecut mai bine de jumătate de an în care nu v-ați interesat de soarta lui Aimée și acum că ați apărut aici din cauza unor conjuncturi stupide, aveți impresia că Aimée o să vă asculte? Cum puteți, ca părinți, să vă ignorați propriul copil? Sunteți prea preocupați de propriile interese și principii; sunteți prea interesați de voi, de ceea ce aveți sau ce nu aveți, ca să aveți timp să fiți și părinți.

Freya mi-a susținut privirea, în timp ce vocea mea răzbătea în pereții masivi ai holului, creând un ecou menit să-mi întărească considerabil cuvintele. Nu aș fi putut sta acolo, impasibil, privind cum oamenii care se presupunea că sunt părinții Litei, o tratau de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Numai eu înțelegeam cum era să fii ignorat, să fii tratat cu indiferență și uitare de proprii părinți. Nu puteam permite ca Aimée să treacă cu vederea atitudinea lor jalnică. Știu că ea asta ar fi făcut dacă nu eram eu acolo.

Și mai știu și că undeva, adânc în subconștientul meu, mă simțeam amenințat. Ei mi-o puteau lua pe Aimée. Cumva puteau, și știam că nu s-ar fi abținut să o facă.

Am tras-o hotărât pe Aimée de acolo, ținând-o cu putere de mână în timp ce mă îndreptam spre salon. L-am căutat pe Seph din priviri și abia atunci am realizat că avea loc dansul mirilor. El și Hailey parcă pluteau pe ringul de dans. Ne-am oprit lângă ușile de la intrare, unde spațiul era luminat vag.

Am răsuflat zgomotos și Aimée și-a tras mâna dintr-a mea.

— Ce e în neregulă cu tine?! mi-a reproșat, pe un ton scăzut, dar apăsător. Nu poți să mă iei așa de lângă ai mei. Nu i-am văzut de mult timp, Hades. Sunt sigură că au o explicație pe care am de gând să o ascult. Doar... te rog, nu înrăutăți lucrurile.

I-am cuprins fața în palme.

— Aimée, vreau doar să le ofer ceea ce merită, atâta tot. Părinții tăi nu te merită. Nu merită să te vadă, să îți vorbească; nu merită compania ta. Nu merită să fie părinții tăi, înțelegi?

Ea mi-a îndepărtat palmele de pe obraji, dar le-a menținut strânse într-ale sale.

— Ai uitat ce mi-ai spus? m-a întrebat. „Tot părinții tăi rămân. Nu poți schimba asta.“ Mi-ai promis că dacă eu ofer părinților mei o șansă, le oferi și tu alor tăi. Am dreptate?

Mi-am ferit privirea de a ei și mi-am încleștat maxilarele, nemulțumit. Uitasem de discuția aia.

Lita avea dreptate. N-o puteam obliga să se comporte de parcă părinții ei nu ar fi existat.

— În regulă, am sărutat-o scurt pe frunte, exact când Edgar și Freya au intrat în salon. Dar vreau ca mâine să mergem la un control, bine? Acum haide acasă.

Lita nu a avut timp să protesteze, pentru că părinții ei s-au oprit în dreptul nostru, iar ea le-a zâmbit sincer.

Am simțit că *absolut totul* s-a schimbat în doar câteva secunde.

— Vreau doar să vorbesc puțin cu ei, bine? mi-a șoptit ea, îndemnându-mă să o urmez spre mesele de la care invitații priveau dansul lui Seph și al lui Hailey.

Sam a apărut ca din neant lângă noi și i-a întâmpinat pe soții Moore. Au întârziat pentru că nu găseau localul. Sam a fost surprins să afle că Edgar era tatăl lui Aimée. Nici nu sesizase potrivirea numelui de familie, până atunci. La scurt timp s-au așezat la masa lor, iar Aimée a ocupat un loc lângă ei.

M-am așezat lângă Colin, la masa noastră, și am început să mă joc absent cu tacâmurile. Situația lui Aimée mă îngrijora. Atât cea de sănătate, cât și cea cu părinții. N-o puteam lua de acolo. Nu câtă vreme ea avea o șansă să îndrepte relația cu părinții ei. Nu-i puteam lua asta și nici nu voiam. O simțeam bucură, pentru faptul că i-a revăzut, deși eu fierbeam pe interior. Mi se părea atât de greșit totu'... Și atât de nedrept, în același timp.

Minutele treceau și o priveam din când în când pe Aimée. Vorbea cu Edgar și părea destul de implicată în discuție. Încuviința și se încrunta adeseori, ca mai apoi să zâmbescă scurt. Ceva nu îi convenea, dar nu făcea nimic în privința asta. Nu mai suportam. O simțeam îndepărtându-se și nu voiam ca asta să se întâmple chiar sub ochii mei.

M-am ridicat de la masă și am mers spre ea, oprindu-mă în spatele scaunului pe care stătea.

— Putem vorbi puțin?

Ea s-a uitat la Freya și Edgar, de parcă le cerea acordul. Oh, la naiba... Chiar asta făcea. Nu îmi venea să cred.

Nici nu voiam să accept ideea că o pierdeam pe Lita în detrimentul lui Aimée.

Am tras-o până pe hol și am lipit-o de perete, sărutând-o. Ea nu a reacționat, dar preferam să cred că era doar obosită.

— Hai să mergem acasă, i-am spus scurt.

I-am auzit înghițitul în sec.

— Nu pot. Nu... acum.

— Bine, am cedat. Într-un sfert de oră?

Ea și-a ferit privirea.

— Nu, Hades, a spus, înfrântă. Tocmai vorbeam cu tata despre Dylan. Eu..., a oftat. O să rămân cu ei la hotel, după petrecere. Hades, am nevoie de asta.

Am rămas înmărmurit.

— De ce anume ai nevoie?

— De vechea eu. De... mine. Lasă-mi puțin timp ca să pot rezolva lucrurile cu părinții mei, în regulă?

— Ce lucruri, Lita? Nu mai e nimic de rezolvat.

— Ba da. O să încerc, bine? Nu vreau să mă condamn toată viața pentru faptul că am avut ocazia și că nu am făcut-o. Nu îmi cere să îi alung din viața mea când știu că ei nu își doresc asta, te rog. Eu nu sunt tu. Nu pot face lucrurile în felul tău. Vreau să am conștiința curată și mintea liberă, pentru că am o viață întreagă înaintea. Nu aş suporta să mă las torturată de regrete și condamnări încă de pe acum.

— Aimée...

— Nu, m-a întrerupt ea. Dă-mi puțin timp, bine?

— Cât? Ce vei face?

Eram aproape incapabil să spun ceva, dar îmi găseam puterea în dorința disperată de a nu rămâne nelămurit. Nu când venea vorba de Aimée.

— Nu știu, a murmurat. Opt luni înseamnă mult, știi asta. S-au întâmplat multe. Aveam o viață în Anglia și o să mă străduiesc să recuperez ce mai pot din ea. Vreau să îl știu pe Dylan în regulă și vreau, în fapt, să știu toată situația mea în regulă.

M-am depărtat de ea, făcând un pas în spate, apoi mi-am trecut mâna prin păr, în timp ce pe cealaltă am băgat-o în buzunar.

Ea avea nevoie de timp.

Eu aveam nevoie de ea.

Cum puteam să rezolv asta?

— Bine, am spus. Ia-ți cât timp ai nevoie. Te aștept.

Mi-a zâmbit blând.

— Bine, a șoptit, prinzându-mă de umeri cât să-mi găscas-
că buzele cu ale ei. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, i-am spus, înainte să plece.

Capitolul 22

Aimée

În acea perioadă, părinții mei erau ultimul gând pe care îl
aveam. Îmi puteam imagina că mă vor suna în cele din urmă sau
că eu voi ceda impulsului de a-i suna, în ciuda faptului că ris-
cam să mă cert cu Hades din nou. Însă să îi întâlnesc la nunta
lui Seph și a lui Hailey a fost șocant. Felul în care s-au compor-
tat ei după atâta vreme a fost șocant. Felul în care a intervenit
Hades în discuția cu mama a fost șocant.

Nu știu însă de ce toate acestea mă surprindeau, pentru că în
definitiv luasem de multă vreme la cunoștință că destinul meu
era unul atipic. Aceea a fost una dintre serile pe care nu aș vrea
să le retrăiesc niciodată. Starea mea de sănătate nu era deloc fa-
vorabilă și cumva mă obișnuisem deja cu asta. Refuzam însă să
mă concentrez pe aspectul acesta, ceea ce a fost complet greșit.
La vremea aceea aveam preocupări care țineau strict de persoa-
na lui Hades. Uneori aveam impresia că mă neglijam din cau-
za atenției exagerate pe care i-o ofeream lui. Aveam să suport
consecințele mai târziu, și tot atunci aveam să aflu cât de oarbă
poate fi dragostea.

Pășii imi erau precari în timp ce mă deplasam spre salonul
principal. Să îl știu pe Hades în spatele meu, plecând, imi con-
ferea o senzație de singurătate care imi îngreuna pieptul. Dar
nu m-am oprit din mers. Trebuia să trec prin asta și să imi în-
frunt părinții. Hades mă învățase asta. El a scos-o la iveală pe
Aimée cea curajoasă care își poate evoca punctul de vedere și care
își poate înfrunta proprii părinți.

Gata cu fuga, mi-am spus.

Oricât de mult îmi doream să mă întorc pe călcăie și să fug în brațele lui, știam că nu îmi permiteam încă o dată să fiu lașă și să fug astfel de responsabilități. Responsabilitatea din acel moment era aceea de a-mi permite și de a-mi oferi în cele din urmă șansa de a-mi demonstra mie însămi că pot face ceea ce mi-am propus. Responsabilitatea mea eram eu, oricât de egoist ar suna asta... Hades nu avea nevoie de o frustrată. Trebuia să investesc timp în *mine*, pentru Hades.

Mi-am umezit scurt buzele cu limba și am înaintat spre masa unde părinții mei discutau cu Sam.

Hailey mi-a intrat în cale de îndată.

— Unde îți este partenerul? a găngurit ea, toată un zâmbet. Strălucea în rochia de mireasă.

Am înghițit în sec.

— Hades a... plecat.

— Ce? a icnit ea. De ce a plecat? Și te-a lăsat singură? Se întoarce, nu?

Am clipit mărunț și aproape am răsuflat ușurată când Seph a apărut din spatele lui Hailey.

— Ce-i cu fețele astea? s-a strâmbat el, înainte să o sărute scurt pe Hailey. Haideți să dansăm!

— Hades a plecat, l-a anunțat Hailey.

Seph mi-a aruncat o privire încurcată, iar sentimentul de vină îmi inunda întregul corp. Probabil le-am stricat toată distracția. Însă Hades fusese cel care îmi spusese să mergem acasă, ceea ce demonstra că voia oricum să plece.

— Am să-l sun, a îngăimat Seph, scoțându-și telefonul. Ce a pățit de a plecat?

— Părinții mei sunt aici.

Expresiile lor s-au contorsionat brusc. Am zâmbit slab, incapabilă de o altă reacție ce ar fi putut masca ceea ce simțeam cu adevărat. Am înțeles atunci că situația era mult mai complicată decât mi-o imaginasem eu. Aveam o familie. Îl aveam pe Dylan de care îmi era nespuse de dor. Aveam un trecut pe care nu îl puteam ignora sau uita. Ajunsesem cine eram datorită faptului că nu voiam să fiu cea Aimée vulnerabilă și ingenuă,

pe care speram că am lăsat-o în Anglia în urmă cu opt luni. Însă cu toate astea... încă eram Lita pe care Hades o scosese la suprafață. Și voiam... voiam atât de mult să rămân aceeași, însă...

— Aimée, mă ascultă măcar?

Am clipit mărunț către Hailey, străduindu-mă să mă concentrez pe chipul ei superb machiat.

— Scuze, mi-am dres glasul. Ce ai spus?

— Arăți de parcă te-ai rătăcit.

Oh... Nici nu îți imagina câtă dreptate avea.

— Cum adică părinții tăi sunt aici? m-a întrebat.

— Tata îl cunoaște pe Sam. Sunt parteneri de afaceri sau ceva de genul asta. Tatăl lui Seph i-a invitat la nunta voastră.

Hailey și-a dus palma la frunte, uimită. Seph doar privea tăcut.

— De asta a plecat Hades? a întrebat el.

Am încuviințat, deși nu știam dacă acela era adevăratul motiv.

— Ai vorbit cu ei? a întrebat Hailey. L-au văzut pe Hades? Au vorbit cu el? E totul în regulă?

— Evident că nu e, Hail, a dojenit-o Seph. Hades a plecat și Aimée arată de parcă tocmai l-a pierdut. La naiba! Ce o fi fost în capul tatei?

Hailey m-a privit cu părere de rău.

— Sunt părinții ei, Seph. Trebuie să vorbească cu ei, în cele din urmă.

Fără să vreau, am oftat profund.

— Nu vă faceți griji, am bâiguit, distrați-vă! Eu merg la ei. O să rămân la hotel în seara asta.

— Aici la hotel? a întrebat Hailey.

M-am încruntat.

— Hotel? am întrebat. Aici e hotel?

— Da, mi-a răspuns Seph. Pe partea cealaltă a bulevardului e intrarea principală în hotel.

Când am ajuns la masa lor, tata râdea cu Sam, iar mama mă evita în mod deliberat. Am renunțat la a-i atrage atenția. Nu o puteam constrânge să îmi vorbească și nici nu aveam de gând. Dacă mi-a cerut să rămân cu ei în acea seară, însemna că avea

de gând să discute cu mine. Nu era ca și când nu am fi avut ce să vorbim, însă era vizibil faptul că ea nu se schimbase. Rămăsese la fel de orgolioasă și lipsită de sentimente.

Tata era aidoma. Făcea totul de ochii lumii. Nu m-ar fi mirat ca atunci când ajungeam în camera de hotel, unde nu existau ochi străini, el să tipe la mine. Să mă certe pentru cât de inconștientă am fost. Să îmi spună că l-am pus într-o lumină nefavorabilă. Că l-am făcut de râs. Că plecatul meu de acasă a stârnit gura lumii și că până și angajații au început să îl privească de sus. Da. Asta ar fi făcut tata. Cumva, apreciam mai mult admonestarea lui în schimbul tăcerii cu care mă trata mama.

După aproximativ o oră, în care am conturat cu degetul arătător buza paharului de șampanie, am plecat. Hailey și Seph m-au îmbrățișat cu putere și m-am simțit îngrozitor, conștientă de faptul că le afectasem dispoziția cu starea mea demoralizată. Ai crede că având părinții aproape totul este în regulă. Pentru unii ei reprezintă fericirea. Credeam că pentru mine pictura *prezența* fericirea, până m-am îndrăgostit de Hades. Am căutat de-a lungul timpului un moment unic în care să știu că pot fi fericită pictând, fără să am muștrări de conștiință făcând asta. Cred că a fost o fericire închipuită. Mi-am dorit-o atât de mult încât i-am forțat prezența.

Pe când Hades mi-a oferit fericire fără ca măcar să îi cer. El m-a făcut fericită fără să își dea seama. Nu a intenționat sau plănuit asta. A fost pur și simplu el însuși și asta mi-a fost suficient.

— Vei dormi cu mine în cameră. Tatăl tău doarme singur, m-a anunțat mama, în timp ce urcam cu liftul la etajul unde ne erau rezervate camerele.

2313 era camera mea și a mamei. Tata a intrat la 2314, înainte ca mama să treacă cartela electronică prin fantă și să intrăm.

Mă străduiam să nu dau importanță sentimentului straniu din piept. Ultima dată când am fost cu mama în aceeași încăpere a fost în urmă cu opt luni, cu o seară înainte să plec, la cină. Cina, în familia noastră, era atât de monotună. Atât de sumbră. Atât de tăcută. Excepție făceau dățile când tata primea telefoane.

Camera de hotel era spațioasă și puternic luminată, decorată pe cât de simplu, pe atât de confortabil, în negru și alb. Probabil în alte circumstanțe, mama ar fi avut o cădere nervoasă din pricina stilului *prea* simplu, ea fiind adeptă a eclecticismului. Întotdeauna a vrut să epateze și de cele mai multe ori i-a reușit. Doar era o artistă *patologică* – asta din simplul fapt că refuza să recunoască. Nu era exclusă teoria mea legată de atelofobia de care bănuiam că suferea. Dar ea, era mama. Și era acolo, după atâta vreme.

Era ciudat să mă aflu într-o altă cameră în afara celei în care dormeam cu Hades. În fapt, ciudat era să mă aflu cu mama într-o cameră.

Am închis ușa în urma mea, iar mama și-a scos sacoul de un roșu magenta, așezându-l pe spătarul unicului scaun. Apoi s-a așezat pe pat, închizând ochii. Era deja aclimatizată New York-ului. Probabil nu era nici prima și nici ultima dată când se caza la un hotel ca acela. Îmi amintesc perfect toate călătoriile tatei, în care pleca și ea, lăsându-ne pe mine și Dylan cu bunica, mama tatei. Era insuportabil să re trăiesc din nou acele sentimente. Eram mult mai revoltată ca atunci când aveam doar șaptesprezece ani. Crescusem și realizasem adevărata gravitate a lucrurilor. Am descoperit în timp cât de neglijentă a putut fi ea ca mamă.

Și cu toate astea, era mama mea și nu aveam de gând să o trag la răspundere. Era făptura care mi-a dat viață și respectul meu pentru ea era și este impecabil, ca să îmi permită atribuirea unui asemenea drept.

Din doi pași mici și silențioși, am ajuns lângă noptiera pe care era așezat un televizor. Mi-am lăsat gentuța mică și ovală pe ea, iar breteaua din zale a zăngănit pe suprafața de lemn lucios. Mi-am prins buza de jos între dinți și am făcut un pas în spate, așezându-mă imediat după pe salteaua moale a patului, lângă mama, deși la nici un metru se afla un alt pat. Și-a scos tocurile și eu i-am urmat exemplul.

Ce n-aș fi dat ca Hades să fie acolo...

Cum puteam oare face față acelui sentiment de melancolie care-mi spulbera orice convingere că în New York era locul meu?

Înainte să putem spune ceva, două bocănituri s-au auzit în ușă. M-am uitat la mama, dar ea nu a reacționat, așa că m-am ridicat și am deschis ușa.

Tata m-a privit sceptic dincolo de ea.

— Putem vorbi?

Nu eram sigură dacă vorbea cu mine sau cu mama, dar el m-a lămurit imediat:

— Vino, mi-a spus. Las-o puțin singură pe mama ta.

— Nu, a intervenit ea. Vorbiți aici. Eu merg să îmi iau o cafea. Iau cartela la mine.

S-a ridicat de pe pat, și-a încălțat pantofii în timp ce și-a pus poșeta pe umăr, și a ieșit. Tata a închis ușa în urma mamei și eu m-am așezat pe pat, oftând, cu palmele împreunate în poală, ținând telefonul între ele. Speram ca Hades să mă sune în orice clipă și să îmi spună că mă așteaptă jos, ca să pot alerga la el.

Tata a rămas în picioare, dar eu refuzam să îl privesc. Nu pentru că îmi era mic rușine, ci pentru că nu voiam să îi dau lui ocazia să îi fie. A răsuflat prelung și s-a așezat pe fotoliul de lângă pat, poziționându-și brațele pe cotiere și gleza piciorului drept pe genunchiul celuiilalt. Întotdeauna adopta poziția asta când vorbea cu mine și de obicei era nervos când o făcea.

Ce face fetița tatii?, mi-am amintit. Reacționase așa pentru că era Hades acolo. Știam că văzându-l atât de galant și chipeș și-a format o părere preconcepută. Probabil avea impresia că Hades era vreun CEO înstărit pe care avea de gând să îl impresioneze. Asta până când a intervenit în discuția cu mama și i-a înfruntat pe ambii cu răspunsuri acide. De ce îmi făceam griji în privința asta, în definitiv? Tata nu l-ar fi tolerat niciodată pe Hades, știind din ce anturaj provenea și aflând ce fel de atitudine avea. Mama probabil deja concepea un plan pentru a afla dacă Hades era iubitul meu și pentru a mă îndepărta ulterior de el. Aceștia erau părinții mei. Îmi voiau binele, făcându-mi rău. Nu știu dacă ei erau cei care nu își îndeplineau cum trebuia ro-

lul de părinți sau dacă eu eram cea care nu își îndeplinea corect rolul de copil.

Tata a inspirat adânc.

— Aimée...

L-am privit atentă. Tonul lui nu era aspru, ci blând, lucru ce m-a făcut să mă încrunt.

S-a ridicat de pe fotoliu și mi-a întins brațele, afișând un zâmbet în parte reținut, în parte sincer.

— Haide, vino! Dă-mi o îmbrățișare adevărată, mi-a spus.

Am zâmbit automat și m-am ridicat entuziasmată de pe pat, încolăcindu-mi brațele în jurul gâtului său. L-am strâns cu putere la piept.

— Mi-a fost dor de tine, scumpo.

Am rămas așa câteva minute, înainte ca eu să mă dau în spate și să mă șterg la ochi. Când venea vorba de părinții mei, propriile trăiri erau singura mea slăbiciune. Prin urmare, lacrimile erau inerente.

— Și de ce nu ai sunat, tată? am îngăimat. De ce nu m-ai căutat? De ce nu ai încercat să mă înțelegi și să îmi respectați decizia?

Tata a oftat, privindu-mă în ochi cu părere de rău. Ne-am așezat la loc, iar el mi-a păstrat mâna într-a lui.

— La început am crezut că nu vei putea face față New York-ului. Am crezut că te vei întoarce acasă în scurt timp și că vei renunța la ambiția ta prostească. Punându-ți bani în cont, în fiecare lună, știam că ești în siguranță și că nu îți lipsește nimic. Lunile treceau și nu primeam nici un semn de la tine. M-am învinovățit enorm în acea vreme, dar mi-am dat seama că îți este bine și că nu ai nevoie de noi ca părinți. Ne-ai rănit mult cu plecarea ta, Aimée. Ne-ai demonstrat că într-adevăr nu ai nevoie de noi și asta... asta cred că este cea mai grea pedeapsă pentru un părinte. După aproximativ patru luni de la plecarea ta, am realizat că ai crescut. Că nu mai ești acea Aimée care își găsește scăparea doar în mansardă. Ți-ai găsit refugiul pe un alt continent de data asta, a râs el amar. Nu știu dacă...

— Tată..., am suspinat eu.

— Nu, m-a întrerupt el. Lasă-mă să termin. Nu știu dacă ți-a fost într-adevăr bine, dar mi-am spus întotdeauna că dacă îți era rău, m-ai fi sunat. Prin urmare, am știut că este totul în regulă și te-am lăsat, fiindcă, așa cum am mai spus: ai crescut. Este un prim stadiu al emancipării, bănuiesc, a surăs el, însoțit de aceeași expresie abătută. Te-ai descurcat, și-a arcuit sprâncenele. Ne-ai demonstrat că poți, Aimée.

Nu știu cum, dar am reușit să îi zâmbesc sincer printre șiroaiele de lacrimi. Eram atât de emoționată și bucurasă pentru faptul că tata mă înțelegea, încât am uitat ceea ce el îmi repeta întotdeauna: „Spune-i celui alt ce vrea să audă, înainte ca tu să îi spui ceea ce vrei. Îl vei îndupleca încă din primele secunde.”

— Ai demonstrat ceea ce aveai de demonstrat și ai reușit să ne înveți minte, a continuat el. Mi-a fost greu să readuc imaginea familiei pe linia de plutire în fața societății, crede-mă. Acum, că ai reușit să îți îndeplinești dorința cu mica ta aventură și toată emanciparea asta simulată, a venit vremea să te întorci acasă și să încerci să repari ceea ce ai stricat: relațiile cu rudele tale, cu prietenii, cu profesorii și cunoștințele. Noroc că încă îl ai pe David. M-am liniștit nespun atunci când Daniel mi-a spus că se mută în Manhattan; mi-a spus că David vine aici pentru tine. Aimée, ei sunt oameni care știu ce vor, ei sunt oamenii de care ai tu nevoie.

Zâmbetul mi-a dispărut treptat, lăsând loc unei expresii confuze și terifiată.

— O să mă ocup eu de transfer, de data asta, în regulă? a adăugat.

— Ce? am reușit să pronunț.

Tata s-a aplecat în față, prinzându-mi palma în mâinile sale și sprijinindu-și coatele pe genunchi. Ușa s-a deschis și mama a intrat grațioasă, înainte ca tata să îmi poată răspunde. Nici nu cred că intenționa să îmi răspundă. Aveam, pe deasupra, prezentimentul că mama știa ceea ce tata mi-a spus. Nu, de fapt, eram convinsă că știa. Privirea pe care mi-a oferit-o când a intrat în cameră mi-a demonstrat asta. Mama era prea orgolioasă pentru a-mi putea spune ea însăși toate astea. Mama era prea orgolioasă pentru a putea măcar să fie prezentă în timp ce tata îmi vorbea. Ea nu putea înțelege faptul că relația mamă-fiică necesită

comunicare, înțelegere, grijă, preocupare, siguranță, încredere și, în principiu, iubire. Ea renunțase la mine încă de când realizase că nu sunt o salvare pentru copilăria ei eșuată. Asta era copleșitor chiar și pentru mine.

Mi-am șters ochii cu mișcări rapide, conștientă că îmi întindeam puținul machiaj pe care îl aveam, dar nu îmi păsa. Acum, lacrimile pe care le plânsesem de bucurie, erau reci.

— Lasă-ne singure, i-a spus tatei, așezându-și nonșalantă paharul de carton pe comoda de lângă pat.

Tata s-a întins să îmi ofere un sărut pe frunte, dar mi-am întors capul. El a înțeles mesajul și s-a ridicat aparent resemnat. Înainte să iasă, am pufnit zgomotos și revoltată, lucru ce l-a făcut să rămână pe loc. Mama s-a uitat curioasă la mine.

— Nu putem avea și noi o discuție în familie, măcar o dată, după atâta vreme? am spus. Ce sunteți voi? Sunteți părinți sau avocați?

Tata s-a întors cu fața spre mine, dar privirea i s-a fixat pe chipul mamei. M-am ridicat în picioare, hotărâtă.

— De ce niciodată nu am putut vorbi cu voi doi în același timp? De ce nu ne-am putut purta ca o familie adevărată? De ce... nu am fost niciodată o familie adevărată?

Au rămas tăcuți, privindu-mă uimiți. Puteam simți privirea tăioasă a mamei până în măduva oaselor. A deschis gura să vorbească, însă mi-am ridicat palma dreaptă spre ea, în semn să tacă, și m-am uitat lipsită de speranță către tata.

— Tată, tu mereu mi-ai vorbit despre școală și despre cât de importantă e afacerea pentru familie. Mi-ai vorbit mereu despre bani și despre cum să îi dublez pe cei pe care tu îi produci. Uneori aveam impresia că ai refuzat să mă cunoști ca și copilul tău din cauza faptului că nu sunt băiat. Am râs amar. Ai crezut întotdeauna că în mansardă e locul meu? Adineauri te-ai comportat ca un tată adevărat și ai de gând să ruinezi totul, nu? De ce? De ce nu ești cu adevărat un tată? Tu nu ești șef doar la birou, ci și acasă. Familia nu sunt angajați, tată, în ciuda faptului că am trăit atâția ani din banii pe care tu i-ai adus în casă. Însă asta nu ne face angajații tăi. Am fost întotdeauna *proiectul* cu care tu să te lauzi — eu și vernisajele mele. Și știi asta foarte bine.

Pe mama ai angajat-o ca soție? Pe Dylan ca băiatul tău? Pentru că eu sigur sunt orice, dar numai fata ta nu sunt.

Buzele sale erau întredeschise și am înțeles că are de gând să mă contrazică.

— Nu am..., a început, dar l-am întrerupt, sucindu-mă către mama care acum se sprijinea de comodă, incapabilă să filtreze tot ceea ce eu am spus.

— Mamă, am așteptat întotdeauna măcar un dram de afecțiune din partea ta. Am așteptat ca atunci când mă simțeam singură să vii și să vorbești cu mine, să mă iei în brațe măcar de ziua mea, să mergem împreună la mall și să facem lucruri pe care toate fetele le fac cu mamele lor. Ție ți-a fost frică de eșec, și încercând să îl eviți mi-ai clădit o copilărie care s-a dovedit că însăși a fi ratată. Ai crezut întotdeauna că mă poți transforma în ceea ce tu nu ai putut fi și, în fapt, chiar asta ai făcut, știi? Poate că dacă ai fi făcut alegerea potrivită la momentul potrivit ai fi putut gusta și tu măcar puțin din fericirea de care am avut eu parte în ultimele luni. Da, am fost fericită în ultimele luni. Am note bune, m-am putut întreține atâta vreme și în sfârșit am o viață socială. Și știi ce? Săptămâna următoare o să merg la un interviu pentru un loc de muncă la David Zwirner Gallery.

Am tăcut un moment, lăsând loc unei tăceri mormântale. Totul devea prea dramatic, dar preferam să plâng în hohote în fața lor, decât să tac și să înghit din nou tot ceea ce aveam de spus.

— Știu, am continuat, ștergându-mi obrazii. O să spunei că sunt nerecunoscătoare și că nu apreciez viața luxoasă și oportunitățile de viitor pe care mi le-ați oferit, dar știți ce? Păstrați voi totul! Sunt doar ale voastre, pentru că asta este tot ceea ce aveți! În afara banilor, nu aveți nimic altceva de oferit.

Respirând sacadat, am ieșit cu pași grăbiți din cameră, ignorând faptul că eram în picioarele goale și că nu aveam nici măcar bani la mine. Privirea îmi era încețoșată și abia am nimerit tasta pentru parter a liftului. Mi-am ridicat telefonul la nivelul pieptului pentru a putea descifra ceea ce scria pe ecran. Lacrimile îmi făceau imposibilă intenția de a-l apela pe Hades.

Ușile liftului s-au deschis exact când am apăsât tasta de apellare. Rumoarea și muzica din salonul principal încă se auzeau, însă nu am putut nici măcar să privesc într-acolo atunci când am traversat în fugă foaierea de la intrare. Mi-am împins corpul în ușa de sticlă și imediat ce am pășit afară, mi-am dat seama că ploaia cu putere. Fusesem atât de concentrată pe propriile gânduri, încât nu izbutisem să observ ce se întâmpla de fapt în jurul meu.

Hades mi-a răspuns după primul ton.

— Unde ești? l-am întrebat, încercând să îmi controlez starea deloc stabilă.

— Unde ești tu?

Vocea lui a fost ca o gură proaspătă de aer. Ploaia mi se prelingea pe păr și pe rochie. Oricât de mult îmi doream ca ploaia să mă ajute, n-o făcea.

— În spatele hotelului. Pe unde am intrat.

Hades nu a spus nimic, lucru ce m-a făcut să disper.

Mi-am tras nasul, înainte să îngaim:

— Hades?

O lumină puternică mi-a intrat în cale, înainte ca Hades să îmi spună să urc. M-am grăbit, în pofida șocului pe care-l aveam. Cum ajunsese atât de repede? Oare rămăsese în fața hotelului de când vorbisem în holul principal?

Imediat cum mi-am afundat corpul în scaunul din față, m-am întins peste schimbătorul de viteze și l-am cuprins pe Hades în brațe, reducând brusc spațiul dintre noi doi. Nu a protestat și nici nu s-a eschivat, doar m-a lăsat să îl îmbrățișez. Nu aveam nevoie de nimic altceva la acel moment.

— Scuze, i-am spus, cu vocea tremurândă. Îmi pare rău, Hades. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Pentru?

M-a strâns și el în brațe.

— Pentru că te-am lăsat să pleci. Nu trebuia. Te iubesc mult de tot, bine?

A tăcut câteva momente, înainte să inspire adânc.

— E în regulă, Lita, a expirat ușor, iar respirația lui caldă mi-a străbătut pielea gâtului.

Un fior dulce mi-a străbătut corpul. Am închis ochii și l-am savurat.

— Îmi pare atât de rău, am șoptit, istovită.

El nu a spus nimic și am rămas așa timp de câteva minute. Aveam părul ud leocă și rochia asemenea, dar am ignorat asta. Hades mi-a mângâiat părul și m-a sărutat de câteva ori pe frunte. Știa că plângeam pentru faptul că l-am lăsat să plece. Acela era singurul motiv. El știa, de asemenea, că trebuia să vorbim și că urma să ne contrazicem.

Eram conștientă că greșisem alegând să discut cu părinții mei, dar în definitiv, am reușit să le spun lucruri pe care nu am avut curajul să le rostesc niciodată până în acea seară. Mă muștrăm pentru ceea ce îi făcusem lui Hades, dar eram mândră de faptul că îi înfruntasem pe părinții mei.

Abia în acel moment am realizat că Hades pusese melodiile de la Daughtry în mașină. Asta mi-a sporit lacrimile. Oare când făcuse asta?

L-am strâns mai tare în brațe, iar el a oftat din nou. Înainte să anticipez, s-a dat ușor în spate și eu m-am retras în scaunul meu. Mi-a strâns mâna într-a sa pe drumul spre casă, iar eu am privit nostalgică pe geam, la picăturile care se prelingeau pe sticla transparentă. Îmi ștergeam lacrimile din cinci în cinci secunde și renunșasem la a încerca să le controlez. Eram epuizată și tot ce voiam era să ajungem acasă și să adorm în brațele lui Hades. Prețuiam enorm iubirea lui și faptul că mă puteam refugia în brațele lui oricând, însă... până când?

— Mergi și fă un duș, mi-a spus el când am intrat în apartament. O să fiu în dormitor.

L-am ascultat și am intrat în duș, unde am petrecut aproape un sfert de oră. Probabil era trecut de ora unu noaptea. În momente ca acela, nu voiam să fiu singură și nici nu aveam de gând să plâng sub duș.

Mi-am înfășurat un prosop mare pe corp și unul pe păr, apoi m-am spălat pe dinți. Am ieșit din baie și am mers în dormitor, unde era întuneric. M-am încruntat și am aprins lumina, ca să constat că Hades lipsea. M-am întors pe călcăie și, însoțită de sunetul înfundat al papucilor de casă lovind parchetul, am

mers în sufragerie. Picioarele mi s-au oprit în loc atunci când l-am găsit pe Hades la barul pentru mic dejun, străduindu-se să aprindă câteva lumânări. Lângă ele, numărul 20 încununa tortul de mărime medie.

M-a simțit și s-a uitat peste umăr la mine, apoi a rânjit.

— La mulți ani, iubito!

Capitolul 23

Hades

Expresia Litei a fost exact cu mi-am imaginat-o. Nici nu avea idee cât de mult mă bucuram de prezența ei în acel moment. Pentru o clipă am crezut că n-o să se mai întoarcă la apartament și că voi mânca tortul de unul singur.

Lita și-a acoperit șocată gura cu una dintre palme, uitând să reacționeze. I-am observat ochii strălucind de fericire. Avea doar un prosop în jurul corpului și unul pe cap. Puteam simți mirosul șamponului și gelului meu de duș de la distanța care se afla între noi doi. Nu eram surprins, ci doar încântat. Aimée era singura uluită până peste măsură.

Am luat în mâini tava pe care se afla tortul și am mers spre ea, zâmbind languros. Lita nu a întrerupt contactul vizual nici o secundă până când m-am oprit în fața ei. Faptul că era surprinsă mă liniștea, dar faptul că plângea mă îngrijora.

— Nu-mi spune că ai uitat de ziua ta de naștere, am cerat-o eu. Știu că nu e mare lucru tortul ăsta, dar Hailey abia ascară mi-a spus că azi e ziua ta. Știu că a trecut de miezul nopții, dar... Plănuisem să îți cântăm la mulți ani la nuntă, dar mi-ai cam stricat planurile. Nu ți-am făcut o petrecere surpriză pentru că știu că nu ți-ar fi plăcut. Eu... vreau să îți încep noul an alături de mine, pentru că sper să îl termin la fel.

Abia atunci și-a coborât privirea asupra lumânărilor care sclipneau. Și-a îndepărtat mâna de la gură și și-a șters obrazii acum umezi.

— Hades...

— Doar pune-ți o doriță și suflă, Lita.

A inspirat adânc, închizând ochii, apoi i-a deschis și m-a privit lung înainte să sufle și să stingă toate lumânările pe rând. Desigur că nu putea să le stingă pe toate deodată.

Atât de mult voiam să o întreb ce a vorbit cu așa-zișii ei părinți sau de ce a plecat așa de la hotel... Voiam să o întreb ce a fost în capul ei de nu mi-a spus că avea probleme cu stomacul și, în principiu, cu sănătatea. Voiam să fac toate astea, însă nu puteam să îi ruinez prima zi a celor douăzeci de ani pe care îi împlinise. Nu puteam fi atât de egoist. Sau atât de îndrăgostit.

Conta ca Lita să fie fericită atunci și acolo. Atât.

— Miroși a pastă de dinți și a parfum bărbătesc, am remarcat eu înainte să o sărut pe buze.

Nu a reacționat, doar m-a privit lung, cu ochii roșii și înlăcrimați. Am lăsat tortul deoparte și i-am cuprins fața în palme, ștergând-o sub ochi cu degetele mari. Mi-a zâmbit, închizând ochii și lăsându-și capul în palma mea.

— Mulțumesc, a spus.

Am tras-o în brațe, sărutându-i apăsat umărul gol. Felul în care o iubeam pe Aimée devenea dureros.

— Trebuie să vorbim, a spus ea.

Vibrația fină a vocii ei a răzbătut până în străfundul stomacului meu. Asta pentru că i-am putut simți până și respirația străbătându-mi linia pulsului. Probabil mă privea temătoare, pregătită pentru o avalanșă de întrebări sau reproșuri. Credea că aveam să izbucnesc și că am să îi arunc în față toate motivele pentru care nu trebuia să le acorde părinților ei cea de-a doua șansă. Am spus a doua șansă? Lita pierduse numărătoare la așa ceva.

Dar de data asta nu.

Știam că realizase singură că greșise. Pe de-o altă parte însă, o simțeam mai liniștită. Și știam că ea oricum avea să îmi spună ce a vorbit cu ei, atunci când credea de cuviință. Nu o puteam forța.

— Nu acum, i-am spus, aplecându-mă ușor, cât să îmi trec două degete prin stratul de caramel al tortului și să o mozelesc pe vârful nasului.

A icnit, țipând la mine pe motiv că doar ce ieșise din duș, dar nu am băgat-o în seamă. Mi-a imitat gestul și i-am oprit intențiile înainte să poată acționa, prinzând-o de încheieturi. S-a împotrivit, bruscându-mă, până am răsucit-o și i-am blocat încheieturile la spate. Măcar la asta îmi fusese de ajutor luptele la Vikings. Nu că Aimée ar fi fost o pradă greu de manevrat, oricum. Știind că am atât de mult control asupra ei, preferam să o las liberă doar pentru că voiam să mă surprindă din nou. Dar... nu de data asta.

Avea puțin tort pe obraz, unde i-l întinsesem eu, așa că am lins-o, bucurându-mă de cât de dulce era, deși nici caramelul nu era cu mult mai prejos.

— Dulce ca întotdeauna, am tachinat-o.

A gemut, exasperată. Îmi era dor de sunetul ăla.

— Dă-mi drumul!

Calmul ei simulat era aproape credibil.

— Promite-mi că nu mă umpli de caramel, i-am cerut.

— Dacă nu îmi dai drumul, o să ți-l bag în locuri pe care probabil le crezi inaccesibile.

— Ai făcut douăzeci de ani și crezi că ai dreptul să vorbești în felul ăsta?

Am strâns-o de încheieturi, înainte să îi dau drumul.

S-a întins brusc spre tort, iar eu am intrat în defensivă, văzând-o atât de hotărâtă să strice tortul în capul meu.

— Fă asta și nu vei primi niciodată cadoul pe care ți l-am luat.

S-a oprit imediat, întâi derutată, apoi nehotărâtă și apoi curioasă. Și-a arcuit o sprânceană.

— Ce mi-ai luat?

— Lasă ăla jos, Lita.

A pus tortul pe masa din sufragerie, apoi și-a strâns mai bine prosopul în jurul corpului. Ținuta ei devenea tentantă și am fost nevoit să mă concentrez pe privirea ei ca să nu trag prosopul de pe ea.

— Ghici, am zâmbit cu jumătate de gură. Ar trebui să scapi de ăla, i-am făcut semn spre prosop.

— Nu fi nesimțit!

— Te ajut?

Am făcut un pas spre ea.

— Hades! m-a atenționat, dându-se un pas în spate. Spune-mi, ce mi-ai luat?

I-am zâmbit larg, cu un aer amenințător.

— Vezi vedea mâine.

A gemut, nemulțumită. Mă bucuram enorm că uitase de părinții ei și că acum se comporta complet firesc. Nu eram însă ferm convins că făcea asta în mod inerent sau doar ca să mă facă pe mine să mă simt bine.

Ne-am așezat în canapea și am mâncat tort, apoi am vorbit despre Hailey și Seph.

Era deja ora trei când Lita a adormit. Mi-a luat o oră să îmi pun în ordine gânduri și să mi le controlez, fiindcă intuiția mea ținea morții să mă agite. Afară încă ploua și am ieșit pe balcon să fumez o țigară.

Două.

Trei.

Cinci.

Când am intrat în dormitor, am lăsat ușa balconului deschisă, la fel ca în fiecare zi de vară pe care o petrecusem acolo, deși afară ploua. În pat, Lita s-a strecurat imediat în brațele mele, lucru ce m-a făcut să mă întreb dacă într-adevăr dormea. De fapt, doar moțăia, dar am rămas liniștit, știind că avea să adoarmă în final. Am adormit și eu în cele din urmă, ascultând ploaia și ținând-o strâns pe Aimée în brațe.

Acela a fost genul de noapte de vară al cărui dor i-l duceam, pentru care aș fi dat orice să o rețrăiesc, oricând. Aimée era acolo și aș fi avut șansa să schimb, ceva, poate chiar atunci pentru totdeauna.

De dimineață, m-am trezit înaintea lui Aimée și am plecat în grabă către casa Victoriei. Speram ca Aimée să nu se trezească până mă întorc și cumva știam că asta nu avea să se întâmple. A plâns prea mult cu o seară în urmă ca să nu fie extenuată.

Porțile mari, batante, s-au deschis larg în fața Audi-ului meu și am străbătut lin aleca, până în fața casei. A fost prima dată când am mers acasă la Victoria, dar nu cu ea aveam treabă. În fapt, nici nu aș fi mers dacă nu trebuia să iau cadoul Litei de acolo. Mi-am plimbat scurt privirea prin grădina fastuoasă și verde, acum umedă de la ploaia de pe timpul nopții. Mă întrebam câți bani o fi investit dragul Jeff în tot spectacolul din curtea lui.

Ușa mi-a fost deschisă și o doamnă în vârstă, mică de statură și roșcată, m-a întâmpinat. Nu s-a prezentat și nici nu i-am cerut asta.

— Am venit s-o văd pe Dakota.

A ezitat, uitându-se cu ochii mari la mine, înainte să îmi fac singur loc și să intru în casă. Parterul era imens, împărțit într-un living simandicos și o terasă ce făcea legătura cu grădina din spate. Totul era de un alb imaculat, iar peretele de sticlă dinspre grădină făcea ca totul să fie și mai luminat și deschis. Nu eram atât de impresionat pe cât probabil ar fi trebuit.

— Doarme, mi-a spus femeia.

— E ora zece, am subliniat eu. Sunt sigur că nu doarme. Trebuie să vorbesc cu ea.

Înainte ca femeia să mă contrazică, Jeff a apărut de la etaj, încheindu-și butonii cămășii. Mi-am dat seama că era el pentru faptul că l-am văzut de câteva ori la emisiunile legate de politică. Nu că m-aș fi uitat, dar îmi era greu să ignor numele lui de familie, pe care *mama mea* îl purta.

A coborât treptele lent, susținându-mi privirea cu vehemență. L-am înfruntat, încruntându-mă, atunci când el și-a mijit ochii.

— Bună dimineața! Vă aduc sacoul?

S-a uitat scurt la femeia de lângă mine (pe care o bănuiam ca fiind menajera), apoi din nou la mine.

— Ne cunoaștem? m-a întrebat el, bănuitor.

Observase asemănarea dintre mine și Darwin, desigur. Ar fi fost imposibil să nu.

— Nu, i-am răspuns scurt. Nu cred.

— O caută pe Dakota și i-am spus că doarme.

Jeff nu și-a luat deloc privirea la mine în timp ce și-a fixat ceasul la încheietură. Ochii lui albaștri îmi aminteau de ochii Dakotei, iar tenul lui măsliniu mi-a dat de înțeles că nu ratase niciuna dintre zilele cu soare ale verii. Statura nu îl ajuta și era extrem de mic de înălțime pe lângă mine.

— Ce treabă ai tu cu fiica mea? m-a întrebat, făcându-i semn din cap menajerei.

De-ai ști tu!, mi-am spus în gând.

Nu mă gândisem la asta atunci când am plecat într-acolo.

Femeia s-a retras în grabă, intrând pe una dintre ușile de la parter.

Mi-am dres vocea și am întrerupt contactul vizual. Ce puteam spune? Nu aș fi minșit niciodată.

Înainte să îi răspund, sunetul unor pași grăbiți s-a auzit de la etaj și ne-a atras atenția amândurora. Victoria a apărut în capul treptelor, îmbrăcată într-un halat de noapte și cu părul răvășit. Nu știam cum să reacționez la imaginea aceea, așa că am rămas impasibil, în timp ce ea a coborât treptele. Era speriată de faptul că Jeff ar fi aflat că sunt copilul ei? Oare chiar nu știa?

— Ce se întâmplă aici? a zămbit ea forțat, cu tonul cum-pătat.

A fost prima dată când am văzut-o zâmbindu-mi în cei aproape patru ani de când o știam. Și chiar și atunci a fost un zămbet al naibii de fals. Puteam descifra teama de pe fața ei.

Jeff s-a încruntat și m-a privit fugar.

— Băiatul ăsta spune că...

— Hades, l-am întrerupt eu. Numele meu e Hades Maxwood.

Am venit să vorbesc cu Dakota. M-am uitat la Victoria. Nu durează mult.

Gura Victoriei a rămas deschisă și eram convins că nu mai respira, pe când surprinderea lui Jeff era aproape palpabilă.

— Maxwood? a întrebat el. Ești cumva fiul lui Darwin Maxwood?

I-am zămbit pe jumătate, știind cât de mult mă jucam cu viața Victoriei în acel moment.

— Nu, am răspuns. Coincidență de nume.

— Mă ocup eu de asta, dragule, a ciripit Victoria. Ar trebui să pleci, e deja târziu.

Jeff m-a privit scurt, înainte să își ia servieta și sacoul de pe sofa de la intrare.

— În regulă. Nu mă aștepta diseară, a spus și a ieșit pe ușa de la intrare.

Victoria a închis-o în urma lui și apoi s-a sucit pe călcâie, oferindu-mi o privire severă.

— Ce a fost în capul tău?! Cum îndrăznești să vii aici?

Nu am renunțat la inexpressivitate pentru că știam cât de mult o enerva.

— Îmi era dor de tine, *mami*, i-am răspuns caustic, afișând un zâmbet aproape la fel de fals ca cel pe care îl folosea ea.

A răsuflat pe nări și și-a încrucișat brațele la piept.

— Ce te aduce aici, Hades?

— Prioritățile.

M-a analizat scurt din cap până în picioare, înainte să spună, aparent dezinteresată:

— Și anume?

— Aimée. Acum spune-mi unde e Dakota.

A zăbovit câteva secunde și atunci a fost momentul în care a realizat. Puteam citi pe fața ei asta, ceea ce era de apreciat, pentru că ea nu exprima niciodată nimic.

— Sus, prima pe dreapta. Sigur s-a trezit pentru că am auzit apa de la baie.

M-am întors pe călcâie spre trepte și am urcat.

— Hades, am auzit vocea Victoriei din spate, lucru ce m-a ținut pe loc.

M-am uitat la ea peste umăr, iar ea și-a plimbat palmele pe brațe, emoționată.

— Mulțumesc, a spus cu vocea scăzută, pentru că nu i-ai spus lui Jeff. O să vorbesc cu el despre asta, dar ar fi fost mai rău dacă ar aflat în circumstanțele de față.

Nu am spus nimic și m-am întors, însă ea m-a oprit din nou.

— Și Hades, a spus, dar de data asta nu am reacționat, Darwin este tatăl tău. Nu trebuie să ascunzi asta de nimeni.

Mi-am rostogolit ochii, deși cuvintele ei nu imi erau atât de indiferente. Acela era modul meu de a mă convinge că nu trebuie să cedez.

— Nu e oricum ceva cu care să mă mândresc. Încerc să compensez cei șaisprezece ani în care el a făcut asta.

Am urcat restul treptelor fără să mă uit din nou la ea.

Dakota era în camera ei. Am deschis ușa și m-am sprijinit cu umărul de toc, privind-o cum se agita prin încăpere, jucându-se cu cadoul lui Aimée. Deja mi-o imaginam pe Aimée râzând de fericire, văzând ghemotocul de blană pe care i-l luase Dakota. Nu îl puteam lua eu, în circumstanțele în care seara era nunta lui Hailey și Seph. Lita și-ar fi dat seama de absența mea chiar dacă lipseam numai jumătate de oră. Să cumpăr un cadou ca acel câțel ar fi durat categoric mai mult. Prin urmare, am sunat-o pe Dakota și am lăsat treaba asta în seama ei.

Figaro părea că deja se înțelege cu noul membru al familiei, lucru ce m-a făcut să zâmbesc. Era o imagine memorabilă, și asta din simplul fapt că soră-mea râdea cu gura de la o ureche la cealaltă.

A fost prima dată când i-am văzut camera. Totul era de un roz și mov aprins, ritmat pe alocuri cu sclipici și abțibilduri. Până și pijamalele ei erau extrem de colorate, la fel ca draperiile și desenele manuale de pe pereți. Avea o casă de păpuși și urși la fel de mari cât ea. Eram mulțumit de faptul că Dakota avea parte de o copilărie normală. Aș fi innebunit dacă Victoria nu și-ar fi îndeplinit rolul de mamă față de Dakota. Sora mea nu merita să treacă prin ce am trecut eu. Nu ar fi rezistat.

Figaro a sărit din pat și a alergat spre mine, învărtindu-se și agităndu-se la picioarele mele, în dorința de a obține puțină atenție din partea mea.

— Hades! a strigat Dakota, venind rapid spre mine, în timp ce își înlătura de pe față câteva șuvițe rebele. Ai venit!

— Cum aș fi putut să nu?

Ea a ridicat în brațe câțelul pe care i-l luase lui Aimée.

— Îți place, nu? m-a întrebat.

Era mic. Vreau să spun... extrem de mic. Nu depășea mări-mea palmei mele, deși era incredibil de blănos și pufos. Și era de un alb imaculat.

La naiba... Abia așteptam să îl vadă Lita.

— Ți-am spus să îi iei un câțel, Dakota, nu un hamster.

Dakota a făcut bot, îngrijorată, și s-a uitat încă o dată la câțel.

— E Bichon Maltez! m-a certat ea, de parcă ar fi fost ceva evident. Hades, ești praf. I se potrivește perfect lui Aimée, nu crezi?

Avea dreptate.

— Așadar, a intervenit Victoria din spatele meu. Pentru Hades m-ai cărat toată ziua prin mall, Dakota?

M-am uitat sceptic la ea. Dakota i-a zâmbit, afișând o dantură perfectă.

— Nu! Pentru Aimée am făcut-o.

A început să legea câțelul în brațe, pupându-l din când în când. M-am simțit trădat.

— Înțeleg, a încuviințat Victoria circumspectă, dar am refuzat să mă uit la ea.

— E ziua ei azi! a informat-o Dakota. Hades o să i-l dea cadou. Figaro o să rămână doar al nostru!

— Ușor, fetița junglei, am spus eu. O să îl aduci în continuare pe Figaro la mine, altfel o să sufere după noul lui prieten.

Am sesizat vag zâmbetul slab al Victoriei.

— Cred că îi lipsește ceva, a spus ea, intrând în camera Dakotei.

— Ce? a întrebat Dakota, nerăbdătoare.

Victoria a scos o zgardă albastră dintr-un sertar. Dakota a fugit la ea și a așteptat cuminte, până când Victoria i-a pus-o câțelului.

— I-o cumpărasem lui Figaro când era mic, dar n-am mai apucat să i-o pun. E băiat, nu? m-a întrebat.

Mi-am ferit privirea de a ei. Ce naiba? Ea chiar încerca să poarte o conversație normală cu mine?

— Da! i-a răspuns Dakota. Ai uitat ce ne-a spus vânzătorul de la mall?

Victoria chiar încerca să poarte o conversație cu mine. Mi-a venit să râd, dar m-am abținut.

— Și cum îl cheamă?

— Hades a spus că nu noi decidem.

— Trebuie să plec, am intervenit.

Aimée avea să se trezească în curând și numai drumul până în cvartalul nostru îmi lua aproape patruzeci de minute. Dakota mi l-a înmănat pe blănos și am coborât amândoi la parter, în timp ce ea sporovăia despre programul pe care îl plănuise pentru el și Figaro. O aprobam la orice spunea, fiindcă eram de acord. Victoria ne-a urmat până la ușa de la intrare și chiar am auzit-o chicotind de câteva ori atunci când Dakota îmi explica cum Figaro avea să îl apere pe câțel de alți câini mari și răi.

— Să-i spui la mulți ani lui Aimée din partea mea, bine? mi-a strigat Dakota când am ajuns lângă mașina mea.

— Din partea noastră, a spus Victoria.

Am deschis portiera și mi-am privit cu atenție *mama*. I-am zâmbit slab și am încuviințat reținut.

— Așa voi face, am răspuns, uitându-mă la Dakota.

Drumul spre casă mi s-a părut mai lung ca niciodată. Prindeam toate semafoarele roșii și nimeriam mereu ultimul în fiecare convoi de mașini. Îmi țineam mintea ocupată cu numele pentru câțel. Voiam să o las pe Lita să aleagă, dar trebuia să am unul de rezervă în caz că îmi cerea părerea. Îmi plăcea Valknut, dar s-ar fi potrivit mai curând unui Saint Bernard sau vreunui Dog German.

Îl priveam absent cum dormea pe scaunul pasagerului, iar gândul mi-a fugit la familia Litei și la celelalte probleme pe care le aveam. Mi-am masat tâmpile și am oftat adânc, ca mai apoi să observ că înaintează convoiul de mașini.

Îmi era un dor nebun de vară.

Seph m-a sunat între timp și i-am răspuns. M-a chestionat în privința plecării mele neanunțate de la nuntă și mi-am cerut scuze, explicându-i situația. Mi-a spus că a rezervat pentru acea seară o masă la un restaurant și că ar trebui să mergem acolo să sărbătorim ziua lui Aimée. Nu eram sigur de asta, pentru că nu știam ce planuri avea Lita în privința părinților ei. Tocmai se liber câteva zile, având în vedere că fusese nunta lui Seph. Oricum el avea să plece în luna de miere curând, înainte ca vara să se termine și înainte ca Hailey să înceapă facultatea.

Mi-am rotit privirea, pierdut în gânduri, și am dat cu ochii de o vitrină la care se aflau expuse câteva buchete superbe de

flori. M-am încruntat și imediat am tras de volan, parcând pe marginea bulevardului. Câțelul s-a trezit brusc și a scos un sunet scurt, dar nu l-am băgat în seamă.

— Te sun după, i-am spus lui Seph și am închis apelul.

După o oră am ajuns acasă și am parcat mașina în demisol. Am luat potaia cu o mână, buchetul de trandafiri albi cu cealaltă și am urcat în lift, nerăbdător să văd expresia lui Aimée. Ușile liftului s-au deschis și am înaintat cu pași mari spre apartament, sperând din tot sufletul că Aimée nu se trezise.

La naiba! Trebuia să îi trimit un mesaj, mi-am spus.

Am descuiat ușa și m-am bucurat că nu era cheia Litei în incuietoare, fiindcă asta însemna că nu s-ar fi trezit. Prudența mea atingea un nivel stânjenitor atunci când am închis silențios ușa apartamentului. M-am descălțat și am pășit atent până în dormitor.

Când am zărit patul gol și așternuturile șifonate, am bănuț că Lita era la baie. Câțelul deja protesta și i-am prins botul cu palma, ca să îl fac să tacă. Am deschis ușa de la baie, ca să găsesc încăperea goală.

— Ce naiba...?

E în celălalt dormitor, mi-am zis. Celălalt dormitor devenise atelierul ei. Întotdeauna picta acolo atunci când simțea nevoia să o facă și niciodată nu o deranjam, deși de câteva ori am adormit în patul de acolo, privind-o.

Îmi puteam simți o venă a inimii cum stătea să explodeze.

Dormitorul era gol. Pânzele ei erau încă pe șevalete, la fel erau împrăștiate pretutindeni și toate trusele de arhitectură pe care le avea.

Am lăsat câinele jos și am mers în baie, cotrobăind ca un disperat ce eram după lucrurile ei.

Lipseau.

În dormitorul nostru, jumătatea ei de șifonier era gol.

Hainele ei lipseau.

Lita... lipsea.

Capitolul 24

Aimée

Nu îmi amintesc când a fost ultima dată în care am plâns atât de mult. Lacrimile din acea zi m-au epuizat atât fizic, cât și psihic. Încercam să îmi caut scuze și ajunsesem în punctul în care nu făceam decât să inventez unele. În definitiv, nu era vina nimănui pentru faptul că se ajungese într-o asemenea situație.

Este doar o etapă grea a vieții peste care voi trece. Pot trece peste asta, mă încurajam, inspirând adânc.

Trebuia să fac ceea ce era corect față de toată lumea. Nu puteam trăi toată viața cu regretul că am putut scurta durerea cuiva și nu am făcut-o. Îmi era imposibil să trăiesc cu sufletul plin de regrete.

Imaginea ei îmi umbla neîncetat prin minte. Felul în care plângea...

Fusesse sinceră și am putut observa disperarea din privirea ei. Nu îi puteam sta în cale și nici nu am făcut-o. Nu aveam acel drept. Eram egoistă când venea vorba de Hades, însă asta nu însemna că îi puteam lua ceva ce nici nu avea încă. Inima lui Hades îmi aparținea, însă existau persoane care aveau mare nevoie de prezența lui în viața lor.

Mi-am șters obrazii pentru probabil a zecea oară, într-un interval de zece de minute. Încercam să îmi fac plânsul cât mai silențios. Nu voiam ca mama și tata să mă audă. Mă străduisem atâta vreme să par puternică în fața lor, încât să mă vadă suferind era ca și când le-aș fi dat dreptate.

Odată intrați în curtea reședinței Turner, știam că nu puteam da înapoi. Tata i-a spus șoferului să încetinească și el a staționat la baza scării. Nu îmi amintesc cum arăta întreaga curte. Nici măcar nu fusesem atentă la drum. Priveam pretutindeni, dar nu vedeam nimic.

Mama s-a sucit în scaun și mi-a aruncat o privire muștrătoare, oferindu-mi poșeta ei, în timp ce tata a coborât din mașină.

— Dă-te cu puțină pudră pe obraji măcar, mi-a spus ea glacial. Nu poți să te prezinți astfel după atâta timp.

Bărbia îmi tremura și ochii mi s-au umezit din nou. Îmi era pur și simplu *imposibil* să pot face față unui asemenea sentiment. Iubirea mea pentru Hades nu a fost niciodată mai puternică ca atunci când m-a făcut să sufăr. M-am gândit mult la asta în decursul acelei zile și dacă nu aș fi plecat fără să îi spun, știam că mi-ar fi fost mult mai greu. El nu m-ar fi lăsat să plec. Nu l-aș fi putut înfrunța și aș fi sfârșit mai rău decât am făcut-o. Hades nu era genul de bărbat care mi-ar fi înțeles alegerea și nici nu ar fi încercat s-o facă. Nu ar fi cântărit lucid situația. Mi-ar fi spus cât sunt de imatură și m-ar fi închis în dormitor, doar pentru că ar fi vrut să mă păstreze lângă el. Nu s-ar fi gândit la consecințe, exact cum o făcea de fiecare dată.

Am deschis portfard-ul și am scos pudra mamei. Când m-am uitat în oglindă, nu m-am recunoscut. De când mă mutasem în New York, am descoperit atâtea laturi ale lui Aimée Moore, încât pe cea care suferea o dădusem uitării. Ochii și obrajii îmi erau deopotrivă roșii, buzele îmi erau uscate și fața îmi era palidă. Nu așa îmi imaginam eu ziua în care voi împlini douăzeci de ani.

M-am dat cu pudră, acoperindu-mi petele roșii lăsate de lacrimi, și i-am dat înapoi fardurile mamei. Am coborât amândouă din mașină și am urcat treptele de marmură din fața casei, cu tata în frunte. El fusese cel care insistase să îl viziteze pe tatăl lui David, pe motiv că nu l-a mai văzut de când s-a mutat în Manhattan. Nici nu știam că David s-a mutat cu tatăl lui în New York. Nici nu îmi păsa, în fapt. Am înțeles mai târziu că imigrarea lor a fost legată de afacerile pe care le aveau acolo și că mama lui David oricum îi aștepta acasă, în Anglia, unde se

ocupa de afacerea de acolo. Nu aș fi vrut ca părinții lui David să se despartă.

Și cu ocazia asta, mama m-a silit să nu rup relația cu David. Nu i-am spus că am de gând să mă întorc definitiv acasă, dar ea și-a dat seama. Oricum asta îi plăcea să creadă. Mă consolam cu gândul că aveam să îl revăd pe Dylan în curând.

Ușa ne-a fost deschisă și Daniel Turner ne-a întâmpinat. Am fost invitați înăuntru și ne-am așezat pe setul de canapele, din sufragerie.

— Aimée, mi s-a adresat Daniel. Mă bucur să te revăd! David o să ajungă în curând.

Și-a verificat ceasul, timp în care o femeie ne turna băutura în pahare.

— Și eu mă bucur să vă revăd, i-am spus.

Cât despre David, nu puteam spune același lucru. Urma să mor de rușine în fața lui. Nu aveam de gând să mă impac cu el. Despre ce tot vorbesc? De vreme ce eu îl iubeam pe Hades și în circumstanțele în care noi doi nici nu apucasem să vorbim despre asta, nu puteam nici măcar să mă gândesc la o despărțire. Aveam să fiu plecată o vreme, cât Hades își rezolva problemele. Nu i-aș fi fost de ajutor dacă aș fi rămas lângă el. M-ar fi ales pe mine, ceea ce nu era deloc cinstit. Avându-mă la depărtare putea cântări lucrurile mai bine și mai corect. Știam asta. Speram asta.

Gândurile astea mă linișteau, dar în definitiv nu îmi eliminase nimeni defectul de a mă minți singură. Nici măcar Hades.

Tatăl lui David se temea să intre în detalii. Puteam vedea asta pe chipul lui și chiar și în gesturi. M-am uitat la mama, iar ea m-a privit scurt cu coada ochilor. Mi-am îndreptat apoi atenția asupra tatei, vrând să mă agăț cu disperare de ceva ce m-ar fi încurajat, însă tata era preocupat de telefonul lui mobil, în timp ce vorbea cu Daniel.

— Din câte am înțeles, tu și David v-ați... despărțit?

Daniel Turner s-a schimonosit pronunțând acele cuvinte. Ca și când nu era sigur că ar putea exista asemenea cuvinte.

Prin minte mi-a trecut momentul din campus, în care David m-a lovit, însă nu am intenționat niciodată să spun cuiva despre asta. Mai ales tatălui său, pentru că știam că David ar fi avut

probleme cu el din motivul ăsta. Daniel Turner nu era unul dintre tații care ar fi pus dorințele fiului lui pe primul plan, pentru că înainte de toate era reputația familiei. Tocmai de aceea familia Turner se înțelegea atât de bine cu familia mea: aveam exact aceleași principii și făceau parte din exact aceeași clasă socială. De multe ori am avut impresia că până și prietenia lor exista tot în baza impresiilor. Oamenii de familie bună atrăgeau alți oameni de familie bună, pentru că o astfel de unire crea colaborări. Doar așa puteau trăi cei bogați – din colaborări și combinații.

— Da, i-am răspuns absentă. Eu și David...

Ușa de la intrare s-a deschis, întrerupându-mă și David s-a ivit de după ea. S-a încruntat văzându-mi familia, apoi ochii i-au atins mărimi exorbitante reperându-mă. Am înghițit în sec și am clipit mărunț, străduindu-mă să îmi țin lacrimile în ochi. Trecuse multă vreme de când nu mă aflasem în mediul acela, cu ei, cuprinsă de acel sentiment. Mă simțeam de parcă toți pereții se strângeau în jurul meu și nu puteam respira. Ca și când distanța dintre mine și Hades rupea conexiunea pe care o aveam. Cum putea rezista legătura noastră din New York până în Anglia, dacă eu simțeam deja că totul se distrugea încă de la câțiva kilometri depărtare?

Nu eram sigură dacă voi putea rezista așa. Să știu că Hades urma să aibă un copil cu Patricia mă distrugea complet.

...

09:40 a.m.

M-am trezit în acea dimineață singură în apartament. Inițial am crezut că Hades era la baie sau că fuma, însă sunetul constant al soneriei apăsate cu insistență mi-a dat de înțeles că el nu era acasă. M-am ridicat amețită din pat și mi-am tras tricolorul lui Hades în jos pe coapse, îndreptându-mă cu pași adormiți spre ușa apartamentului. M-am oprit un moment, simțind cum stomacul mi se face ghem, însă soneria s-a auzit din nou și m-am forțat să înaintez. M-am uitat pe vizor și persoana de dincolo purta glugă, lucru care m-a împiedicat în a-i distinge

fizionomia. Continua să apese pe sonerie și știam că nu avea să se oprească dacă nu răspundeam.

— Cine e? am întrebat.

Nu voiam să deschid vreunui străin. Nu când Hades nu era acasă. Era prea devreme pentru vreo vizită de curtoazie.

— Eu sunt.

Am rămas cu privirea fixată în jos și fruntea proptită în materialul dur al ușii. Vocea îmi era prea cunoscută ca să nu o pot identifica. Am descuiat ușa cu mișcări încete și am deschis-o larg. Patricia mi s-a înfățișat, purtând o expresie la fel de stupefiată ca a mea. Gluga îi acoperea ochii pe jumătate, dar am putut distinge teama din ei.

— Hades e acasă?

Tonul ei era agitat.

Am scuturat din cap, iar ea m-a privit scurt din cap până în picioare.

— Pot să intru? a întrebat.

Am reușit, cumva, să mă mișc, atât cât să îi fac loc să intre. Privirea mi-a coborât lent spre burta mare pe care o avea și sângele mi s-a oprit în vene. Tot felul de gânduri și presupuneri mi s-au ivit în minte. Am simțit că vizita ei nu era nicidecum una de complezență, judecând după ghiozdanul plin pe care îl purta în spate.

A intrat în holul mic de la intrare și eu am închis ușa, dându-mi o șuviță de păr după ureche și încercând să îmi revin. Era în zadar. Patricia a continuat să meargă până în sufragerie, unde resturile din tortul pe care îl mâncasem eu cu Hades zăceau pe măsuța mică din sticlă. Ochii ei au inspectat totul cu acribie, înainte să își dea jos ghiozdanul și să se așeze cu greu pe unul dintre fotolii. Privirea i s-a îndreptat spre mine cu părere de rău.

— Ai un pahar cu apă? m-a întrebat, răsuflând.

M-am grăbit în bucătărie și i-am adus un pahar înalt cu apă de la dozator. L-a băut pe tot și apoi l-a lăsat pe masă, lângă farfuriile cu tort. Nu mă privea deloc și asta rețea orice dram de control pe care îl aveam asupra propriului creier.

— Unde e Hades?

Am inspirat.

— Nu știu... M-am trezit acum și am observat că nu e aici.
— Sună-l, te rog.

Uitându-mă lung la ea, am zăbovit asupra rugăminții sale. Apoi am mers în dormitor și mi-am luat telefonul din pat. Ceasul indica nici mai mult, nici mai puțin de ora zece fără zece. Unde putea să plece Hades atât de devreme? Oare știa că Patricia avea să vină acolo? *M-ar fi anunțat*, mi-am zis.

Am mers pe balcon, simțind cum lacrimile mi se strâneau în ochi, și l-am sunat. Telefonul îi suna, dar nimeni nu răspundea. Mi-am șters rapid ochii și m-am întors în sufragerie, unde Patricia privea absentă spre geam.

— Nu..., m-am bâlbâit. Nu răspunde.

— Dă-mi mie, mi-a spus, întinzând mâna.

l-am dat telefonul și ea a sunat din nou. Nu i-a răspuns, lucru care a făcut-o să ofteze adânc și să mă privească încruntată.

— Sigur asta e numărul lui? Eu mi-am lăsat telefonul în Arizona, ca să nu mă localizeze ai mei, altfel l-aș fi sunat eu.

Am încuviințat derutată, iar ea și-a lăsat capul pe tetiera fotoliului, închizând ochii. Arăta de-a dreptul disperată să dea de el.

— Nu mă așteptam să te găsesc aici, a spus ea, pe un ton slab, privindu-mă. Nu după atâta timp. Tu și Hades...?

M-am așezat pe cotiera canapelei, simțind cum picioarele îmi cedau.

— Sunteți împreună? a insistat ea.

— Da.

— De cât timp?

Ochii îmi erau fixați pe burta ei. Știam că avea să nască foarte curând.

— Noi..., am bâiguit eu. Suntem împreună de câteva luni.

Nu mă puteam concentra pe un alt răspuns la acel moment.

— Cred că abia aștepta să scape de mine ca să poți fi împreună. Îți amintești ziua în care am venit la antrenament și tu erai acolo, cu el?

Am încuviințat. Atunci îi spusese că se mută din Manhattan, cu familia ei.

— Probabil te întrebi ce cauți aici, după atâta timp. Știu că te frământă asta...

Mi-am trecut limba peste buze și mi-am ferit privirea de a ei, crezând cu tărie că dacă nu îi arăt vulnerabilitatea mea, îi voi putea face față.

— Ei bine... Port copilul lui Hades și trebuie să vorbesc urgent cu el.

Ochii i s-a umezit.

— Am știu mereu că era el, știi... Nu am putut să îi spun, în acea zi, când voi doi vă antrenați... Eram atât de disperată să îl am alături de mine, încât am crezut că un copil va rezolva asta. Nu mă judeca și nici nu mă subestima, fiindcă disperarea generează uneori gânduri nebune în mintea unui om într-așa fel încât el comite lucruri ale căror consecințe nu le poate anticipa. Îți spun toate astea pentru că știu că meriți să le auzi, având în vedere că ești iubita lui. Nu o să pot vorbi despre asta dacă va fi și el de față. Există o oarecare conexiune în privința asta, știi? A oftat, apoi a făcut o pauză scurtă. Mă durea faptul că el nega, pentru că mă făcea să par o nebună în fața tuturor. Am trecut prin momente grele. Tocmai de aceea au decis ai mei să ne mutăm. Am fost de acord doar pentru că nu am intenționat niciodată să fac avort și ei m-ar fi silit să fac asta dacă rămâneam. Nu îi cunoști pe ai mei, deci nu ai de unde să știi de ce ar fi fost în stare doar ca să îmi păstreze reputația curată.

Și-a șters cu mâinile lacrimile de pe obraji și și-a dat gluga jos, trecându-și mâinile prin păr.

— Nu vreau să crezi că te mint. Sunt extrem de disperată în momentul ăsta, pentru că tocmai am fugit din Arizona și am venit aici.

Șiroaiele de lacrimi de pe obraji nu i se opreau și în curând a început să plângă în hohote, nemaiputând să se abțină cum o făcuse până atunci. M-am ridicat brusc și am mers spre ea, copleșită și cu lacrimile refuzând să îmi curgă din ochi. Ceea ce îmi mărturisea că depășea orice stadiu extrem al suferinței. Cuvintele Patriciei îmi rupeau sufletul... Îmi strivea orice speranță a cărei existență depindea de Hades. Suferința ei mă făcea și pe mine să sufăr... Și totul se transformase într-un chin infernal, tăcut, și suferind...

I-am cuprins umerii cu un braț, iar ea nu mi-a refuzat îmbrățișarea, strângându-mă în brațe de îndată. Și-a sprijinit bărbia pe umărul meu și a continuat să vorbească, printre suspine:

— Nu știi ce să fac. M-am tot gândit la el și la faptul că voi crește de una singură acest copil. Banii părinților mei nu vor putea echivala niciodată prezența unui tată, știi? Lunile petrecute în Arizona m-au secat și m-au împins spre gestul pe care l-am făcut acum.

O ascultam, fiindcă simțeam cât de mult avea nevoie să vorbească cu cineva despre asta. Faptul că era însărcinată o făcea suficient de sensibilă încât orice gând copleșitor să îi provoace lacrimi.

— Îmi pot imagina cât te face asta să suferi, a continuat ea, pentru că probabil îl iubești pe Hades, dar nu vreau ca viitorul meu copil să crească fără tată. Chiar dacă asta înseamnă să distrug relația voastră sau te fac pe tine să renunți la el. *Trebuie să îl fac pe Hades să suporte consecințele pe care el nu le-a anticipat acum aproape nouă luni.* I-am trimis mesaje de acolo, dar nu mi-a răspuns niciodată. Știu că l-am pierdut înainte ca măcar să îl pot avea, însă nu vreau să îmi pierd și copilul din cauza asta; nu vreau să îi ofer destinul pe care l-a primit. Cred că e dreptul meu ca mamă să fac imposibilul posibil pentru copilul meu.

M-am dat în spate și m-am aplecat pe vine în fața ei, simțindu-mi mușchii lichefiindu-se pe oase. Tot ce mi-a spus Patricia în acea zi erau argumente care mă sileau să fac ceea ce trebuia. Eram conștientă de iubirea pe care mi-o purta Hades, însă știam la fel de bine și că nimic nu avea să fie la fel dacă el urma să aibă un copil. Un copil... Un copil...

Eu și Hades eram atât de tineri și atât de îndrăgostiți, încât întoarcerea Patriciei ne-a întors lumea pe dos. A transformat tot ce aveam în ceva ce nu puteam înfrunta oricât ne-am fi dorit. Cum putea venirea unui copil pe lume să ne facă să suferim atât de mult? Cum putea un suflet nenăscut să aducă atâta nenorocire în viața noastră?

Mai târziu, când mintea îmi era clară și limpede, am realizat... că exact același lucru i se întâmplase și Victoriei. Aceeași

suferință a provocat și nașterea lui Hades. Aceeași soartă urma să aibă și copilul lui. Aceeași ură incontestabilă avea să poarte și copilul Patriciei față de Hades dacă ar fi crescut fără tată. Nu puteam să privesc toate lucrurile astea de aproape. Nu puteam sta lângă Hades când știam cât avea să îndure propriul lui copil de-a lungul anilor, când tatăl său alesese să trăiască cu o altă femeie. Nu puteam fi atât de inumană ca să stau în calea lui...

Și probabil aș fi fost complet distrusă dacă Hades m-ar fi gonit chiar el însuși de acolo.

Dar el nu ar fi făcut asta, de aceea știam că trebuia să plec eu înainte.

— Am mințit atunci, a spus Patricia, cu o ultimă suflare. L-am mințit pe Hades când i-am spus că am luat pastila de a doua zi și că am mai avut pe altcineva după el. Știi de ce? Pentru că voiam să văd dacă într-adevăr îi păsa. Și știi ce? Nu i-a păsat. Nu îi păsa de mine. M-am gândit că avea să îmi ceară copilul și să îmi interzică să îl mai văd. Îl credeam în stare de asta, pentru că avea tot dreptul. Am făcut multe lucruri care m-au privat de afecțiunea lui și care m-au distanțat de multe persoane... De aceea nu am avut pe nimeni aproape când am plecat în Arizona. Pentru că nu meritam pe nimeni. Am meritat să trăiesc ca în purgatoriu în Arizona, dar gata. Nu mai pot face asta...

Plângeam, dar o făceam fără lacrimi. Mă uitam în gol la ea, văzând cum își mângâia burta și cum abia articula cuvintele printre lacrimi. Cred că destăinuirile Patriciei m-au marcat atât de tare, încât lacrimile mi se păreau o exprimare banală pentru trauma de care aveam parte în suflet.

— Cred că mă detești, a zămbit ea amar. Sigur că o faci... Și eu te detest, dar nu pot face nimic în privința asta. Nu pot schimba faptul că tu ești aici după atâta timp, când eu ar fi trebuit să fiu în locul tău. Nu vreau să port ura asta față de tine, buit să fiu în locul tău. Nu vreau să port ura asta față de tine, însă altceva nu pot face știind că simpla ta existență îi face rău viitorului copilului meu. Tu m-ai urât încă din acea seară la Vikings, nu? N-am să îmi cer scuze, pentru că scuzele sunt inutile acum.

Mi-am ridicat privirea într-a ei, confuză.

— Când a luptat Hades, nu îți amintești? m-a întrebat cu un aer incredul. Te-am rugat să ieși cu mine să fumez. Am vorbit cu Eric în seara aia. Îmi spusese că Hades l-a bătut pe fra-su până l-a băgat în spital. Nu voia să își pună toată frăția Vikings în cap bătându-l pe Hades și cum a observat apropierea dintre tine și el, a știut că dacă îți face ție ceva o să îl facă pe Hades să regreta că l-a bătut pe fratele lui. De aia a acceptat să te țină ocupată cât eu aveam să vorbesc cu Hades după luptă. Dar asta nu s-a mai întâmplat, pentru că el a ieșit din luptă și l-a luat pe Eric de pe tine. De atunci am știut că însemni ceva pentru el. Nu ai idee cât m-a făcut asta să sufăr. Îl iubesc pe Hades și am s-o fac până am să mor.

Hades mă învățase multe lucruri de-a lungul timpului, însă nu mă pregătise niciodată pentru așa ceva. Nu eram suficient de puternică ca să pot face față unei asemenea situații. Tot ce știam să fac ca să scap de suferință era să fug de ea. Deși dragostea pentru Hades îmi dădea o putere enormă, tot ea era cea care mă făcea să sufăr. Singurul lucru pe care îl mai puteam face era să fug din nou. Să caut din nou un loc ferit de suferință. Un loc fericit. Pentru că inima lui Hades nu mai avea să fie unul.

— Eu...

— Nu e nevoie să spui nimic, m-a întrerupt ea tăios. Știu ce simți și ce gândești, însă nu vreau să aud, pentru că oricum văd. Continui să fiu egoistă, dar motivele îmi sunt suficient de puternice ca să fac asta. Nu o să îți spun să pleci de lângă Hades, pentru că el o să mă urască dacă fac asta. Dar vreau să te gândești la el în momentul ăsta și să te întrebi dacă va fi suficient de puternic să trăiască cu tine știind că eu îi cresc copilul. Sau, mai bine spus, tu vei fi suficient de puternică să trăiești cu un bărbat care are copil cu altcineva?

Când s-a schimbat lucrurile atât de brusc? Ieșirea mea din adolescență a fost atât de marcantă. M-a maturizat fulgerător și iremediabil. Asta a făcut prezența lui Hades în viața mea: m-a maturizat. Mi-a aruncat în față probleme cărora le-am făcut cu greu față, dar care m-au ajutat să cresc și să îmi dau seama ce e cu adevărat important pentru mine. Nu voiam să o cred pe Patricia și trebuia să vorbesc cu Hades despre asta, însă cumva

știam că era adevărat. Patricia era sinceră. Puteam simți durerea care o mistuia; o puteam auzi vibrându-i în voce.

O lacrimă s-a scurs rapid pe obrazul meu și nu am avut curajul să o îndepărtez.

— O să nasc zilele astea, și-a tras Patricia nasul, revenindu-și puțin după sesiunea de plâns. M-am întors fără ca ai mei să afle și probabil nu își vor da seama până după ce o să nasc. O să îl aștept pe Hades aici, dacă nu te deranjează. Vreau să vorbesc cu el despre toate astea, apoi o să vorbiți și voi doi. Când o să nasc, vreau ca numele Maxwood să apară la numele de familie al copilului meu. Sper doar că îmi poți înțelege dorința, Aimée, sau că măcar încerci.

— Eu..., am șoptit, secată de puteri.

Să vorbesc devenise brusc cel mai dificil lucru de pe Pământ.

— Există șanse ca tu să crezi că am inventat toate astea, fiindcă aș fi în stare de asta, dar să știi că am fost sinceră. Aveam nevoie disperată să spun cuiva totul și tu ai fost prima persoană dispusă să mă asculte. Îmi pare rău pentru... pentru tot. Nu vreau să îl fac pe Hades să sufere, îndepărtându-te de el, dar... copilul meu e mult mai important ca relația voastră. Vorbim aici de o întreagă viață. Nu îi voi putea spune niciodată copilului meu că s-a născut dintr-o greșală și că venirea lui pe lume a fost rene-gată de propriul tată. Nici nu vreau să îi spun asta. Mai bine mor.

...

14:20 pm

— Tocmai vorbeam despre tine! l-a întâmpinat Daniel pe David.

Am înghițit în sec și am rămas inexpresivă, timp în care el mi-a salutat familia și s-a așezat în fața mea, cântărindu-mi atent expresia. Privirea încurcată pe care mi-a oferit-o mi-a dat de înțeles că așteaptă niște răspunsuri; răspunsuri care evident nu îl priveau. Și-a dat jos sacoul și femeia care ne-a turnat suc a venit și i l-a luat, dispărând apoi la fel de discret cum apăruse. Familia Turner întotdeauna a avut menajeră și nu mă mira faptul că își luase una și în Manhattan. Doi bărbați nu se puteau descurca singuri într-o casă atât de mare.

De ce am ajuns să mă gândesc la asta?

— Acum ești afacerist, să-nțeleg? a glumit tata, adresându-i-se lui David.

El a consimțit și și-a luat pentru prima dată privirea de la mine.

— Așa se pare, i-a zâmbit el.

— O să preia curând Turner Comercial DTD.

— Afacerea cu construcții? a întrebat tata, ușor uimit.

Afacerea de construcții a tatălui lui David era cea mai mare și cea mai importantă, fiindcă în principiu el deținea aproximativ trei afaceri la activ. Față de tata care își economisea timpul și energia doar în firma din Anglia, bazată pe industria forestieră. Tata a moștenit de la bunicul sute de terenuri la țară, aflate undeva în afara Norwich-ului. Erau împânzite de copaci și tata nu a făcut decât să continue ce a început bunicul, dezvoltând de-a lungul timpului terenurile într-o pădure întinsă ca dimensiune, de unde își procura materiale tatăl lui David și multe alte companii de construcții.

— Mă bucur să aud asta. Va fi o colaborare măreață, i-a zâmbit tata lui David.

Mama mi-a oferit o privire rece. Dacă nu aș fi ales arhitectura, probabil tata s-ar fi lăudat și el cu mine.

— Aimée, putem vorbi puțin?

Mi-am ridicat acriană privirea către David. S-a ridicat de pe canapea și m-a privit stăruitor. M-am uitat scurt la ai mei și la tatăl lui David, apoi m-am ridicat brusc de pe canapea.

— Sigur.

David m-a condus spre bucătărie, ca mai apoi să trecem de ea și să ne oprim pe terasa din spate, unde grădina înverzită se întindea într-o parte și în cealaltă. David s-a oprit cu spatele la mine și apoi s-a întors, vărându-și mâinile în buzunare și purtând o mină consternată.

— Ce mama naibii a fost aia? m-a întrebat el, schimonosindu-se. Ce s-a întâmplat cu tine? Nu arăți bine deloc.

Am închis ochii și am inspirat adânc, ca mai apoi să rămân așa câteva secunde bunc. Aerul de afară era umed și mirosca a ploaie, ceea ce făcea ca îmbibarea lui cu prospețimea ierbii verzi a grădinii să fie revigorant.

Eram deprimată, pierdută și distrusă. Eram lipsită de orice forță ce m-ar fi putut aduce pe drumul cel drept. Minte refuza să mai transmită informații corpului meu și mă lăsa complet inertă. Mă durea totul, nu doar inima.

M-am uitat la David cu ochii înlăcrimați, pentru că în situația în care mă aflam, să plâng devenise singurul lucru pe care eram în stare să îl fac. David a făcut un pas spre mine și m-a prins de umeri, sondându-mi îngrijorat expresia. Nu mă puteam uita la el.

— În fine. Lasă asta, mi-a șoptit. La mulți ani!

Apoi m-a tras ușor în brațele lui.

Nu l-am îmbrățișat înapoi, dar mi-am afundat fața în umărul lui și am început să plâng treptat. El mi-a mângâiat părul și m-a tras mai tare la piept, însă nu îi puteam răspunde la îmbrățișare, așa că tot ceea ce am făcut a fost să plâng în hohote, nepăsându-mi că David mă vedea în halul acela. Mă văzuse de multe ori plângând, însă niciodată atât de tare. Niciodată nu m-a văzut suferind atât de mult. Nici măcar atunci când mi-a dat o palmă.

Mi-a sărutat părul, încercând să mă liniștească, dar nu îmi puteam controla pieptul care continua să vibreze puternic în urma convulsiilor.

Și astfel ajunsesem de unde plecasem.

Astfel, drumul meu a luat-o de la capăt.

SFÂRȘIT

„De ce unii oameni spun
că atunci când **IUBEȘTI**
trebuie să te schimbi pentru celălalt?
SCHIMBAREA este inevitabilă oricum,
pentru că iubirea însăși
te schimbă.”

„Romanul de debut al Teresei Wojcik *Căutând fericirea*,
te seduce prin prospețimea scrisului. Este un roman «imaginat»
de o adolescentă, pentru adolescenți, dar, tot atât de bine,
își poate găsi cititori și printre maturi...”

Cine nu își dorește să se întoarcă înapoi, în timp, și să evadeze
din viața cotidiană? Este o poveste de dragoste absolut cuceritoare,
care are peste 1.400.000 de vizualizări online. Principala idee a acestei
cărți este procesul de transformare a emoțiilor toxice și a traumelor din
copilărie, în creuzetul iubirii împărtășite.

Schimbarea este profundă și surprinzătoare chiar și pentru cei doi
protagoniști care trăiesc o iubire intensă. Modul în care autoarea te
conduce pe acest drum al transformării emoționale, te face să te
identifici cu personajele și să devii tu însuși parte din poveste.”

— Literatura pi buni

TERESA WOJCIK
2016

SIDARI
PUBLISHING

ISBN 978-606-94107-9-0

